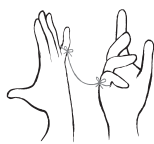

จอมยุทธ์ ในคดัดใจ

4

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

'และที่ขาดไม่ได้ก็คือเรื่องราวความรักของพระ-นางที่เขาทั้งสองจะได้ร่วมสร้างสรรค์หลายสิ่งหลายอย่างไปด้วยกันจนเกิดความรักที่ตราตรึงใจ' ในคำนำเรื่องออกจากจวนมาไซคตี เล่ม 1 ได้กล่าวไว้เช่นนี้ นักอ่านทุกท่านยังจำได้หรือไม่คะ และในเล่ม 4 นี้แหละค่ะที่ประโยคนี้นี้จะชัดเจนเด่นชัดขึ้นอย่างมากทีเดียว เพราะนอกจากความชื่นชม ชื่นชอบ หลงใหลที่พระ-นางมีต่อกันแล้ว ความสัมพันธ์ที่จะเชื่อมโยงไปถึงคำว่า 'รัก' ก็ยิ่งมีมากขึ้นไปด้วย เพราะทั้งสองได้ใช้เวลาร่วมกันและได้สร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามร่วมกันค่ะ บอกเลยว่ายิ่งอ่านจะยิ่งน่าติดตาม ไม่ใช่แค่เรื่องคดีเท่านั้นที่จะทำให้เราเพลิดเพลินใจ แต่คือเรื่องราวทั้งหมดในเรื่องเลยล่ะ

เมื่อเงินเชียงได้เล่าเรื่องที่ฝ่าบาทมีพระราชโองการประณามองค์หญิงใหญ่ให้เงินอิงฟัง เนื่องจากอีกฝ่ายปั้นปวนเรื่องราคาราคาซินค้าและการค้า หล่เหิงทราบเรื่องก็จัดการทูลฟ้องฝ่าบาททันที เงินอิงรู้ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่สมควรยิ่งทว่าใจนางมิได้คิดถึงเพียงแค่เรื่องเหล่านี้ นางยังต้องการสร้างมาตรฐานสังคมที่ดีงามให้กับสตรีในยุคสมัยนี้ด้วย เงินอิงต้องการเปิดสำนักศึกษาสตรีที่สตรีทุกคนสามารถเข้าเรียนได้ โดยนางนัดหมายพูดคุยเรื่องนี้กับเผยแพร่ทั้งสองรับฟังและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้วยความให้เกียรติ นางขอให้เขาช่วยเหลือนาง ส่วนเผยแพร่จะตกลงช่วยหรือไม่ เขามีปมอันใดเกี่ยวกับเรื่องของสตรีและความรู้สึกระหว่างทั้งสองจะลงเอยอย่างไร พลิกกระดาดขาออกจากจวนไปพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

เงินอิงจ้องมองเขาเหม็ง เป็นการมองที่แปลกประหลาดยิ่งนัก
นางคล้ายกำลังมองดูเขา แต่ก็เหมือนกำลังมองทะลุผ่านร่างเขาไปยังคน
อีกผู้หนึ่ง

นางจ้องมองดูเขาอยู่เป็นนาน จากที่สายตาเห็นภาพลวงทับซ้อน
จนกลับกลายเป็นภาพจริง

เผยรับรู้ได้ถึงสายตาของอีกฝ่าย แต่ที่น่าแปลกก็คือเขารู้สึกว่า
การเพ่งมองเช่นนี้เหมือนจะเป็นเรื่องอันสมควร

หลังจากนั้นเขาก็เห็นดวงตาของนางโค้งเรียว

รอยยิ้มของนางทำให้เขานึกถึงบุปผาสีขาว เบ่งบานอยู่ท่ามกลาง
น้ำค้างยามเช้า มีไฉ่ดงมาหากคล้ายเฉยชาอยู่เล็กๆ ทว่ามันกลับนำมอง
ยืงนัก

•

แนะนำตัวละคร

* เงินอิง

คุณหนูของจวนเจิงกั้วกง ได้รับพระราชทาน
ป้ายทองเส้นทึบจากฮ่องเต้ ทำให้สามารถสืบสวน
คดีทุกคดีที่เกิดขึ้นได้ มีความสามารถพิเศษ
ในการยิงธนู

* เผยซู

มีสีหน้าราบเรียบไร้อารมณ์อยู่ตลอดเวลา
เป็นบุรุษอีกคนหนึ่งที่ทำให้เงินอิงจดจำได้ตั้งแต่
คราแรกที่พบ มีอดีตที่แสนเศร้าซุกซ่อนอยู่
เงินอิงไวใจเขามากขึ้นเรื่อยๆ

* กั้วหว่าน

หลานสาวของนายท่านผู้เผ่าสกุลหลาน แต่งงาน
มีสามีกลายเป็นนายหญิงสี่สกุลฉิว เก่งกาจ
มีความรู้ความสามารถรอบตัว โดยเฉพาะเรื่อง
การค้าขาย

* เงินหาน

คุณหนูสี่แห่งจวนกั้วกง เป็นบุตรของเงินเหมียน
กับเลินซือ เป็นอีกหนึ่งญาติพี่น้องของเงินอิง
มักอิจฉาเงินหยวนที่เป็นสตรีหน้าตาสะสวยงดงาม
กว่าตนเอง

* หลี่ซือ

มารดาของเงินจ้วนและเงินอิง เป็นสตรีที่
เพียบพร้อมผู้หนึ่ง แต่งให้เงินเซ้า สุขภาพ
ร่างกายทรุดลงมากตอนที่เงินเซ้าหายตัวไป
เป็นสะใภ้ที่ฮึงหยินผู้เผ่าส่วชื่นชมที่สุด

220

ชั้นเชิงเด็กกับผู้อาวุโส

เงินเชียงกัตรีผีปาก ขยับเข้าไปใกล้เงินอิงเพิ่มเล็กน้อย เอ่ยวาจาแผ่วเบาว่า "ในเมื่อน้องสามต้องการฟัง เช่นนั้นข้าก็จะเล่าให้เจ้าฟัง ก่อนพวกเราเดินทางออกจากเมืองหลวงไม่นาน ฝ่าบาทจู่ๆ ก็มีพระราชโองการประณามองค์หญิงใหญ่"

พูดถึงตรงนี้เสียงของนางก็กดต่ำลงอีกจนแทบจะกลายเป็นเสียงกระซิบ "ว่ากันว่าครั้งนี้ฝ่าบาทกริ้วมากจริงๆ องค์หญิงใหญ่ถูกเข่าอยู่บนพื้นอิฐนอกตำหนักเขียวเฒ่าอยู่ถึงสองชั่วยาม กว่าที่จะทรงเรียกคนเข้าไปตำหนิอย่างไม่วีหน้ำอีกรอบ หน้ข้ายังสั่งให้คนตรวจสอบอาัยตทรัพย์สินภายใต้พระนามขององค์หญิงใหญ่อีกจำนวนหนึ่ง"

เงินอิงฟังพลางพยักหน้า ถึงนางพอจะทายถึงสาเหตุที่ทำให้ฮ่องเต้หยวนจยาทรงพระพิโรธได้อยู่เลาๆ แต่ถึงกระนั้นนางก็ยังคงเอ่ยปากถาม "เหตุใดฝ่าบาทถึงต้องประณามองค์หญิงใหญ่ด้วย"

ยังไม่ทันที่เงินเสียงจะได้เปิดปาก เงินหานก็ชิงพูดออกมาเสียก่อน "ก็เพราะท่านลุงตัวดีของท่านอย่างไรเล่า" นางมองดูเงินอิงด้วยสายตายินดีในความโชคร้ายของผู้อื่น ใบหน้าแดงก่ำไปด้วยความรู้สึกตื่นเต้น "ท่านลุงตัวดีของพี่สามสืบคดีทุจริตยกยอกเงินหลวง แต่สุดท้ายสืบไปสืบมา กลายเป็นองค์หญิงใหญ่ข่มเหงรังแกชาวบ้าน ชูตรีดเอารัตเอาเปรียบราษฎร"

เงินอิงส่งเสียง "อืม" เบาๆ ออกมาคราหนึ่งพลางถาม "น้องสี่รู้รายละเอียด?"

"ข้ายอมต้องรู้อยู่แล้ว" เงินหานขีดหน้าได้ใจ เถยวาจาอย่างหน้าขึ้นตามาน "ว่ากันว่าองค์หญิงใหญ่ทรงฝากพระนามไว้ที่ร้านค้าอะไรสักร้าน ร้านนั้นฉวยโอกาสอาศัยพระนามขององค์หญิงใหญ่ปรับราคาสินค้าขึ้นต่ำ สิ้นค้าเก่าเก็บขึ้นหลายเท่า หลังจากนั้นก็บังคับให้พวกพ่อค้าคนอื่นๆ นำสินค้าเข้า บังเอิญมีพ่อค้าโชคร้ายรายหนึ่งดันเป็นชาวเต็งใจ ท่านลุงของท่านไม่พูดไม่จา ไม่ทักทายชาวบ้านสักคำก็เอาเรื่องนี้หลอฟองผาบาททันที"

พูดถึงตรงนี้นางก็อดส่งเสียงเย้ยหยันผู้อื่นออกมาไม่ได้ "ฮิ ท่านลุงของพี่สามผู้นั้นช่างเป็นขุนนางตงฉิน ทำอันใดล้วนเพื่ออาณาประชาราษฎร์โดยแท้"

คำพูดนี้แม้จะฟังดูดี แต่สีหน้าท่าทางของเงินหานกลับเต็มไปด้วยร่องรอยถากถางประชดประชัน

เงินอิงตอบกลับอย่างรวดเร็ว นางพยักหน้ามึนงง "น้องสี่พูดได้ถูกต้องยิ่งนัก ท่านลุงทำการใดล้วนเพื่อชาวบ้าน ยินดีออกหน้าเพื่อชาวประชา นับเป็นขุนนางที่ดีจริงๆ ขุนนางตำแหน่งนี้หากสามารถเป็นเช่นนี้ได้"

บ้านเมืองมีหรือจะไม่รุ่งโรจน์"

เงินหานตะลึงงัน ความรู้สึกไม่พอใจอัดแน่นอยู่ในอก

นางฟังภาษาคนไม่⁺รู้⁺ความหรือไร

หรือนางฟังถ้อยความถากถางที่แฝงอยู่ในคำพูดนั้นไม่⁺ออก

หลังจาก⁺จ้อง⁺เงินอิง⁺เขม็งอยู่ครู่หนึ่ง เงินหานก็เอ่ยออกมาคราหนึ่ง
"ซี พี่สาม ท่านจะดีใจไปใย องค์หญิงใหญ่ทรงถูกลงโทษก็เพราะท่านลุง
ของท่าน หรือพี่สามฟังที่ข้าพูดไม่เข้าใจ"

"แล้วเช่นไร" เงินอิงย้อนถามด้วยใบหน้าสงบนิ่ง "องค์หญิงใหญ่
ทรงกระทำความผิด ย่อมสมควรถูกลงโทษ ต่อให้ไม่ใช่ท่านลุง ก็ต้องมี
ขุนนางอื่นนำเรื่องนี้ไปรายงานให้ฝ่าบาททรงทราบอยู่ดี"

พูดถึงตรงนี้จู่ๆ นางก็เปลี่ยนหัวเรื่อง กล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง "ว่าแต่
น้องสี่เกิด เจ้าใส่ใจเรื่องการบ้านการเมืองเช่นนี้ แม้จะไม่ใช่เรื่องเลวร้าย
อีกทั้งยังสามารถช่วยเปิดความคิดให้กว้างขวาง ทว่าเจ้พูดจะจาวอย่างไร
ก็สมควรระวังตัวให้มาก คำพูดของเจ้าเมื่อครู่หากคนที่ได้ยินมีจิตคิดร้าย
โทษฐาน 'ล่วงเกินเบื้องสูง' คงไม่แคล้วได้ครอบรอบอยู่บนศีรษะเจ้าเป็นแน่
เจ้าควร⁺รู้ไว้ คนที่เปิดเผยเรื่องนี้แม้จะเป็นท่านลุงของข้า แต่คนที่ลงโทษ
องค์หญิงใหญ่กลับเป็นฝ่าบาท"

ทันทีที่คำพูดนี้หลุดออกจากปากของเงินอิง เงินหานก็ตะลึงลาน
ขึ้นมาทันที หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เหงื่อเย็นก็ไหลท่วมแผ่นหลังของนาง

เพียงเพราะสนใจแต่จะกระแนะกระแหนเงินอิง นางถึงได้ลืม
เรื่องนี้สิ้น หากไม่ใช่เพราะเงินอิงเตือนไว้ วาจาน่าเกลียดน่าชังมากกว่านี้
คงไม่แคล้วได้หลุดออกจากปากนางแน่ ถึงตอนนั้นมิเท่ากับ...

นางไม่กล้าคิดต่อ ร่างกายจู่ๆ ก็ขดงอเข้าหากัน แต่ทันใดนั้นนางก็

ฝันทำเป็นไม่สนใจไยดี เชิดหน้าคอแข็งกล่าว "ไม่...ไม่จำเป็นต้องให้ท่านมาอยู่!"

เงินอิง⁺ไม่ได้คิดจะจับจุดอ่อนของอีกฝ่าย นางต้องการแค่เตือนสติเงินหานเท่านั้น

ฮ่องเต้หยวนจยาทรงเป็นเจ้าแผ่นดินผู้ประเสริฐ มีความคิดอ่านกว้างไกล ราชสำนักเองก็ไม่มีโทษล่วงเกินเบี่ยงสูง ทว่าคำพูดของเงินหานเมื่อครู่เรียกได้ว่าขาดสติยังคิดจริงๆ เงินอิง⁺เอ่ยปากเตือนก็เพราะกลัวน้องสาวมธุละผู้นี้จะแกว่งเท้าหาเสี้ยนโดยไม่รู้ตัว

"ขอบคุณน้องสามที่เตือน" เงินเซียงกลับมาได้สติ นางเอ่ยปากแผ่วเบาใบหน้าซีดเผือด

เงินอิง⁺แถมยิ้มไม่พูดไม่จาอันใดอีก ยามนี้เชื่อว่าเงินหานคงเพราะนึกกลัว จึงมิได้พูดอะไรออกมาเช่นกัน ด้วยเหตุนี้บรรยากาศจึงกลับกลายเป็นเงียบงัน

ทว่าความเงียบกลับปกคลุมอยู่ได้ไม่นานนักหลิ⁺ซือกก็กลับมา นางพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า "กลับกันก่อนเถอะ พวกเจ้าเองก็คงเหน็ดเหนื่อยไม่ใช่หน่อยแล้ว"

เงินหานคล้ายโล่งอก พวกนางสามพี่น้องกล่าวรับคำขึ้นพร้อมกัน คนทั้งสี่ก้าวเท้าออกจากเรือนรู่เจ้า

หลังจากเดินนิ่งเงียบอยู่ระยะหนึ่ง หลิ⁺ซือกก็ถามเงินเซียงด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "เจ้ารอง พวกเจ้าเดินทางมาจีหนานครานี้คงราบรื่นดีกระมัง ท่านแม่ของพวกเจ้าสุขภาพเป็นเช่นไรบ้าง พี่น้องคนอื่นๆ สบายดีใช่หรือไม่"

คำพูดนี้เดิมก็แค่จากเกรงอกเกรงใจเท่านั้น ทว่าเงินเซียงกลับตอบ

ทุกคำถาม ภาษาที่ใช้ล้วนเปี่ยมไปด้วยมารยาท

ฝ่ายเงินหนนเห็นได้ชัดว่าลืมเรื่องก่อนหน้านี้ไปจนสิ้น ยามนี้ นางกลอกตาไปมา ยิ้มเอ่ยปากพูดแทรกขึ้นว่า "ทั้งหมดก็ด้วยเพราะบารมีของท่านป้ารอง ทำให้ข้ากับพี่รองได้เปิดหูเปิดตาแล้ว หากไม่มีท่านป้ารอง หลานกับพี่รองไหนเลยจะมีโอกาสได้เดินทางเยี่ยงนี้"

คำพูดนี้หาใช่วาจาดีๆ อันใดไม่ แม้จะเห็นว่าเป็นถ้อยความเกรงอกเกรงใจ แต่ที่แท้จริงแล้วกลับแฝงไว้ซึ่งอารมณ์ประชดประชันและแค้นเคืองอยู่หลายส่วน

หลี่ซื่อราวกับฟังไม่เข้าใจ นางยิ้มอ่อนโยน "เด็กโง่ อยู่ที่นี่แล้วยังจะเกรงอกเกรงใจป้าอีก" นางพูดพลางกวาดตามองไปรอบๆ ก่อนจะยิ้มกล่าว "คนรับใช้ของพวกเจ้าเหมือนจะมีอยู่ไม่มาก ช่างเถอะ ใ้วันพรุ่งนี้ข้าจะบอกกับฮูหยินผู้เฒ่า ให้นางหามามาที่มีอายุมากหน่อยสักสองสามคน มาคอยปรนนิบัติรับใช้พวกเจ้า พวกนางคอยสั่งสอนกฎเกณฑ์มารยาทต่างๆ ให้ป้าตั้งแต่ยังเล็ก ทุกคนล้วนฉลาดเฉลียวมีความสามารถ มีพวกนางอยู่รับใช้ใกล้ชิดพวกเจ้า ป้าย่อมวางใจ"

รอยยิ้มบนใบหน้าของเงินหนนแข็งขึ้นขึ้นมาทันที
มามาที่มีอายุ?

สอนกฎเกณฑ์มารยาท?

คนพวกนั้นมิใช่บ่าวไพร่ที่รับมียากที่สุดหรือไ

กับมามาสูงวัยพวกนั้น พวกนางต่างหากที่ต้องเป็นฝ่ายให้เกียรติ ไม่เหมือนพวกสาวใช้ตัวน้อยที่ปล่อยให้คนจัดการได้ตามอำเภอใจ หลี่ซื่อเอ่ยปากบอกจะส่งมามาที่รับมียากยิ่งมาให้เช่นนี้หมายความว่าอย่างไร
เงินหนนส่งสายตาให้กับเงินเซียงอย่างเอาเป็นเอาตาย หมายถึงบอกให้

อีกฝ่ายปริปากปฏิเสธ

น่าเสียดายเงินเชี้ยงไม่ช้าเลื่องคุณางแม้แต่น้อย ตรงกันข้ามกลับ
ก้มหน้ารับคำอย่างว่านอนสอนง่าย

เงินหานทั้งโมโหทั้งคับแค้นใจ ทว่าเพราะจนปัญญาไม่อาจทำ
อันใดได้ จึงได้แต่เปิดปากผินยิ้ม "ท่านป้ารองเกรงใจกันเกินไปแล้ว
ป่าวไพร่ของพวกเราเมีมากพอแล้ว หากจำเป็นต้องรบกวนท่านป้ารอง
เช่นนั้นไม่"

"เด็กผู้นี้ยังจะเกรงอกเกรงใจอันใดอีก เรื่องนี้ป้าไม่ตกลงรับปาก"
น้ำเสียงของหลี่ซื่ออ่อนโยนยิ่งยวด ทว่าในเวลาเดียวกันก็เด็ดเดี่ยวยิ่งนัก
"ในเมื่อพวกเจ้าเรียกป้าว่าท่านป้า เช่นนั้นป้าย่อมมีหน้าที่ต้องดูแลพวกเจ้า
อย่างเหมาะสม นี่เป็นหน้าที่ของผู้อาวุโสเช่นป้า หากพวกเจ้ายังเกรงอก
เกรงใจเช่นนี้อีก ป้าคงต้องโมโหแล้ว"

วาทะที่เล่นที่จริง อ่อนนอกแข็งในเช่นนี้ทำเอาเงินหานถึงกับพูด
อะไรไม่ออก รอยยิ้มบนใบหน้ากลับกลายเป็นน่าเกลียดน่าชังเสียยิ่งกว่า
รำไห้

หลี่ซื่อกวาดตามองนางคราหนึ่ง รอยยิ้มบนใบหน้ายิ่งอบอุนอ่อนโยน
นางพูดเสียงเล็กเสียงน้อยว่า "เด็กดี พวกเจ้าคงไม่รู้ว่าพวกเจ้ามาครานี้
ป้าดีใจเพียงใด มีพวกเจ้าอยู่ด้วยป้าย่อมไม่เจียบเหงาแล้ว ต่อไปไม่ว่า
จะคิดคัมภีร์ ทำงานฝีมือเย็บปักถักร้อยอันใดล้วนมีคนคอยอยู่เป็นเพื่อน
แค่คิดป้าก็สุขใจยิ่งแล้ว" พูดๆ อยู่ นางก็ขมวดคิ้ว ใบหน้าแฝงไว้ซึ่งความรู้สึก
กลัดกลุ้มเล็กๆ แหวตวาวตักกังวล ก่อนจะเอ่ยวาจานุ่มนวลออกมาอีกครา
"พวกเจ้าคงไม่นึกถึงเกียจหาว่าป้าน่าเบื่อกระมัง เพราะหากเป็นเช่นนั้น
ป้าคงเจ็บปวดใจยิ่งนัก"

221

ด่องๆ มดจี้

คำพูดนี้เรียกได้ว่าอ่อนข้อให้กันอย่างที่สุด ทว่ารอยยิ้มบนใบหน้า
ของเงินहनกลับกลายเป็นแข็งที่ออย่างเห็นได้ชัด

ดัดคัมภีร์?

เย็บปักถักร้อย?

แค่ต้องรับมือกับแบบฝึกเรียนจากอาจารย์ที่ถาถมอยู่ทุกเมื่อเชื่อน
พวกนางก็ทำแทบไม่ไหวแล้ว ยามนี้หลี่ซือยังจะคิดให้นางทำโน่นนั่นนี่
มากมายอีก

หรือว่ากายภาคนางพวกนางจะได้แต่ต้องใช้ชีวิตอยู่ภายใต้สายตา
ของผู้อาวุโสเหล่านี้

สีหน้าของเงินहनกลับกลายเป็นย่ำแย่ถึงขีดสุด แม้ใจจะอยาก
เอ่ยปากปฏิเสธ แต่กลับถูกหลี่ซือเล่นงานจนไปไม่ถูก หดหนทางชัดเจน
แต่หากยอมรับแต่โดยดีเช่นนั้นวันหน้านางจะดำเนินชีวิตเช่นไร

พอเห็นเงินหานร่อนร่นจวนหน้าเขียวเช่นนั้น เงินอิงก็ได้แต่ถอนหายใจ
อยู่ข้างๆ

ไยต้องหาเรื่องใส่ตัวด้วย

คนที่มีความสามารถเพียงน้ำครึ่งถังอย่างเงินหาน ไหนเลยจะ
เอาชนะคนที่เชี่ยวชาญการต่อสู้ภายในเรือนในอย่างหลี่ซือได้ ไม่จำเป็น
ต้องลงมืออันใด แค่คำพูดสองประโยคหลี่ซือก็บดขยี้เงินหานจนละ
เป็นโจ๊กได้แล้ว

"ท่านบ้ารอง ข้า...หลาน...ปกติยังมีแบบฝึกเรียนมากมายต้อง
จัดการ เกรงว่าเรื่องคัตคัมภีร์...เอ่อ..." เงินหานกัดริมฝีปากพูดพลางฟัน
ผ้าเช็ดหน้าที่อยู่ในมือ เม็ดเหงื่อผุดพรายเต็มหน้าผาก รู้สึกเหมือนตัวอักษร
แต่ละตัวล้วนยากจะเอื้อนเอ่ย

หลี่ซือไม่พูดอันใด ทำเพียงยิ้มมองดูนางด้วยแววตาอ่อนโยน ทว่า
ในดวงตากลับแฝงความหมายอื่น ขณะเดียวกันก็เหมือนไม่มีความหมาย
อื่นใด

รอยยิ้มของอีกฝ่ายทำเงินหานขวัญผวา แม้จะอ้าๆ อึ้งๆ อยู่ครู่หนึ่ง
แต่นางก็ไม่อาจปริปากพูดอันใดได้อีก ทำได้แต่ปิดปากใบหน้าคล้ำเขียว

"เด็กโง่ ปากก็แกล้งพวกเจ้าเล่นเท่านั้น เหตุใดถึงถือเป็นจริงเป็นจัง
เช่นนี้ได้" จู่ๆ หลี่ซือก็ยิ้มออกมา ใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดปาก ท่าทางสงบนิ่ง
"เรื่องคัตคัมภีร์พวกนั้นเด็กๆ อย่างพวกเจ้าไหนเลยจะทนไหว หรือเจ้า
เห็นว่าป้าเป็นท่านป้าที่ใจร้ายเยี่ยงนั้น"

ยังคงเป็นวาจาอ่อนข้อ แต่ภายในกลับแฝงไว้ซึ่งคมมีดกรีดเฉือน

เงินหานถึงจะไม่อาจเข้าใจได้ทั้งหมด แต่ถึงกระนั้นนางก็ฟังออกว่า
คำพูดดังกล่าวแฝงความนัยอันใดไว้ ถึงจะมีใจหมายเอ่ยปากสวนกลับ

แรงๆ สักหลายประโยค แต่ในหัวกลับนึกถ้อยคำอันใดไม่ออก

ทันใดนั้นจู่ๆ หลีซื่อก็เก็บผ้าเช็ดหน้า เอ่ยปากคล้ายยินดีคล้ายโมโห "ทว่าเด็กอย่างพวกเจ้าก็หาควรทำตัวเหินห่างเกินไปไม่ มิเช่นนั้นป้าอาจรู้สึกละอายใจจนต้องส่งมาหาไปปรนนิบัติรับใช้พวกเจ้าเสียหลายๆ คน"

นี่มิใช่วาจาโน้มน้าวแต่อย่างใด หากแต่เป็นการเตือนกันอย่างโจ่งแจ้ง คาดว่าอาจเพราะกลัวเงินหานฟังไม่เข้าใจ หลีซื่อจึงชี้แจงแถลงไขออกมาตรงๆ

ได้ยินคำว่า 'มาหา' สองคำ เงินหานก็ใจเต้นระล่ำ คำพูดมาถึงปากจู่ๆ ก็วกเลี้ยวไปทางอื่น รอยยิ้มยังคงแขวนค้างอยู่บนใบหน้า "ขอบคุณ...เอ่อ...ท่านป้ารองที่ใส่ใจ วันหน้าพวกหลานสองพี่น้อง...เอ่อ...ต้องขยันไปมหาสุญาติพี่น้องทุกคนแน่ คำสั่งสอนของท่านป้ารอง...เอ่อ...หลานย่อมต้องรับฟัง"

สรวรค์เบื่องบนรู้ว่าคำพูดนี้ของนางตะกุกตะกักล้นพ้นกันเพียงใด วาจาตลบตะแลงพลิกลั่นก่อนหน้านี้ถูกนางกลืนกลับลงท้องหมดสิ้น เปลี่ยนกลับมาเป็นวาจาเรียงร้อยรื่นหูพวกนี้แทน

"คำพูดของเจ้านี้นับว่ากล่าวได้ถูกต้องยิ่งนัก" หลีซื่อยิ้มรับคำ นางลูบผมเงินหานและเงินเซียงด้วยความเอ็นดูรักใคร่พลางกล่าวอ่อนโยน "วันหน้าพวกเราอาศัยอยู่ในบ้านหลังเดียวกันแล้ว พวกเจ้าสองคนก็อย่าได้เกรงอกเกรงใจป้าเช่นนั้นอีก อยากกินอยากเที่ยวเล่นอันใดกับออกมา ถือเสียว่าที่นี่คือบ้านของพวกเจ้า"

"ขอบคุณท่านป้ารอง" เงินเซียงกับเงินหานกล่าวออกมาพร้อมกัน จนถึงเพลานี้เงินหานถึงได้โล่งอกโล่งใจขึ้นมาจริงๆ จังๆ แต่ถึงกระนั้นนางก็ยังคงไม่กล้าทำอะไรบู่มบ่าม กลัวว่าหากหลีซื่อนึกสนุก

เรียกพวกนางไปอยู่เป็นเพื่อนคัดคัมภีร์หรือส่งมาหาสูงวัยกลุ่มใหญ่มา
ควบคุมเข้มงวดกดขี่ เช่นนั้นนางคงต้องได้อึดอัดจนลึบป่วยแน่

เงินเพียงกัมหน้ำกัมตาตลอดเวลา ดึงหูแดงระเรื่อเล็กน้อย คล้าย
เริ่มอึดอัด เห็นได้ชัดว่านางเข้าใจในคำพูดของหลี่ซื่อที่มีต่อเงินหาน
แต่ถึงกระนั้นนางก็ไม่พูดอันใดแม้เพียงครั้งคำ

ครั้นเห็นเช่นนั้นหลี่ซื่อก็ให้никเอ็นดูอีกฝ่าย

ถึงปกติจะไม่ใคร่ออกจากเรือนสักเท่าใด แต่นางกลับได้ยินเรื่องราว
ของคุณหนูบ้านต่างๆ อยู่เป็นประจำ รู้ดีว่าหลานสาวคนที่สองผู้นี้เป็น
คนซื่อ หาได้เหมือนกับเงินหานไม่

"เด็กดี น่าสงสารจริง ๆ หลายวันนี้เล่าเรียนเขียนอ่านอยู่ในบ้าน
คงลำบากไม่ใช่น้อย คูสีใบหน้าเล็กๆ ของเจ้าชูปมอมลงอีกแล้ว" หลี่ซื่อ
บิ๊บไหล่ของเงินเซียง น้ำเสียงนุ่มนวลอ่อนโยนขึ้นเรื่อยๆ "ไม่ต้องกลัว
มีป้าอยู่ พวกเจ้าสองคนก็เหมือนกับเจ้าสาม ล้วนแต่เป็นเด็กดีของป้า"

คำพูดนี้ออกมาจากใจจริงของนาง หาได้เสแสร้งแกล้งทำไม่
พอเงินเซียงได้ยินเช่นนั้นก็อดหวั่นไหวไม่ได้ สองตาพลันแดงระเรื่อ แม้แต่
ใบหน้าขาวนวลประดับไว้ด้วยรอยยิ้มของเงินหานก็ยังฉายแววตกตะลึง
ยากจะพบเห็นขึ้นมาเล็กๆ

"พวกเจ้าสองคนทำใจสบายๆ ตั้งอกตั้งใจเรียนหนังสือให้ดี ไว้ผ่านไป
สักระยะ ป้าจะเขียนจดหมายไปบอกท่านย่าของพวกเจ้า นางเป็นคน
มีเมตตากรุณา หนาซ้ายังใจอ่อน เชื่อว่าถึงตอนนั้นต้องเรียกพวกเจ้า
กลับเมืองหลวงนะ" หลี่ซื่อกล่าวขึ้นอีก ถ้อยวาจาอบอุ่นอ่อนโยนเป็นที่สุด
ทุกประโยคล้วนสัมผัสถึงใจคน

ครานี้แม้แต่เงินหานก็ยังตาแดงตามไปด้วย ที่พวกนางสองพี่น้อง

ต้องมาจี๋หนานทั้งหมดทั้งมวลก็ด้วยเพราะนางเป็นเหตุเงินเชียงแคเพราะ
บังเอิญอยู่ที่นั่นด้วยถึงได้ถูกสหายผู้เฒ่าลงโทษด้วยอีกคน

เทียบกับเมืองหลวงที่คึกคักรุ่งเรือง เปิดรับค่านิยมใหม่ๆ แล้ว
จี๋หนานนี้เรียกได้ว่าอยู่ลำบากไม่ใช่น้อย เงินหนานหมายใจอยากกลับ
จวนก็วิ่งอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน ยามนี้หลี่ชื้อเอ่ยปากบอกว่าจะช่วยขอ
ความเมตตาจากสหายผู้เฒ่าให้ นางยอมรู้สึกหวั่นไหว

เพียงชั่วไม่กี่อึดใจ พี่น้องสองคนนี้ก็ถูกหลี่ชื้อกล่อมจนอยู่หมัด
เห็นเช่นนั้นเงินอิงก็อดนึกเลื่อมใสศรัทธาผู้เป็นมารดาไม่ได้ ขณะเดียวกัน
ก็ลอบถอนหายใจล่องอก

มีหลี่ชื้ออยู่ ไม่ว่าจะสถานการณ์เช่นไรนางก็น่าจะสามารถจัดการ
กับมันได้ วันเวลาในภายภาคหน้าน่าจะไม่ยุ่งวุ่นวายสักเท่าใดนัก

และก็เป็นจริงอย่างที่เงินอิงคาด หลังจากนั้นเงินหนานก็สงบนิ่งลง
เป็นอันมาก ทุกคนแม้จะอยู่ในเรือนเดียวกัน แต่กลับไม่มีเหตุทะเลาะ
วิวาทอันใด

เรื่องเงินอิงคลีคลายคิดที่ตำผู้สังหารคนนั้น หลี่เหิงได้เล่าเรื่องนี้
ให้หลี่ชื้อทราบแล้ว ทว่านอกเหนือจากความรู้สึกภาคภูมิใจ หลี่ชื้อยังคง
รู้สึกวิตกกังวลไม่คลาย ประจวบกับช่วงนี้ใกล้ถึงช่วงสิ้นปีแล้ว ดังนั้น
หลี่ชื้อจึงยิ่งหาเหตุผลรังตัวเงินอิงไว้ในเรือน สั่งนางคัดคัมภีร์บ้างทำงาน
เย็บปักถักร้อยบ้างเป็นครั้งคราว เงินอิงจนปัญญาจะปฏิเสธจึงได้แต่
จำใจรับคำ

หลี่ชื้อยามนี้แม้จะไม่ต้องยุ่งวุ่นวายเรื่องดูแลบ้านช่อง ทว่าหนีชื้อ
ก็ยังคงชอบเอางานบ้านต่างๆ มาปรึกษากับนางอยู่เป็นประจำ บางครั้ง
เงินอิงก็คอยช่วยเหลืออยู่ข้างๆ งานนี้เรียกได้ว่าพอช่วยเต็มรศชาติให้กับ

เวลารว่างอันแสนจะน่าเบื่อได้อยู่เล็กๆ

ว่ากันตามหลักแล้ว เดิมเงินอิงควรได้เรียนหนังสือเฉกเดียวกับเงินเซียงและเงินหานอยู่ที่สำนักเรียนสตรีสกุลหลี่ เพียงแต่เพราะผลการเรียนของคุณหนูสามแต่ไหนแต่ไรก็ 'ไม่น่าปลาบปลื้ม' สักเท่าใดนัก ด้วยเหตุที่อาจารย์สตรีเหล่านั้นรู้สึกว่ 'ระดับของนางย่าแย' จึงไม่มีผู้ใดยินดีสอนสั่ง

แต่ไหนแต่ไรสกุลหลี่ก็เคารพอาจารย์ให้ความสำคัญกับการศึกษาดังนั้นจึงไม่มีการบังคับอาจารย์ให้รับศิษย์ ด้วยเหตุนี้เงินอิงที่ความจริงเพียงไม่ถนัดกับทักษะในยุคสมัยนี้จึงกลายเป็นคนที่ว่างที่สุด หลี่ซี้หนีกิจจางอีกฝ่ายอย่างยั้งยวด ส่วนเงินหานแม้ไม่ได้เยาะเย้ยถากถางอันใด แต่ก็มีบ้างที่มองมาด้วยสายตาดูแคลน เห็นได้ชัดว่านางรู้สึกว่ฟี่สามของนางผู้นี้ไม่เอาไหนเลยจริงๆ

หลังหิมะน้อยๆ ผ่านพ้น อากาศก็เริ่มหนาวมากขึ้นเรื่อยๆ สุหยินผู้เฒ่าหลี่นั้นเพราะใช้ชีวิตในช่วงฤดูหนาวอยู่ที่จีหนานเป็นครั้งแรกจึงรู้สึกตื่นตื้นยั้งนัก มักเรียกพวกเด็กรุ่นหลังทั้งหลายไปชมดอกเหมยในสวนร่ายบทกวี ไม่ก็ไปท่ายปรีศนาอยู่ในเรือนอุ่น แน่นอนว่การละเล่นพวกนี้ล้วนอยู่ภายใต้การควบคุมดูแล ไม่ได้ปล่อยให้เหล่าคุณหนูทั้งหลายดื่มสุราแสงหาความสำราญตามอำเภอใจ แม้จะสนุกสนานแต่ก็มีได้ถึงขนาดไร้ขอบเขต

ถึงจะเป็นเช่นนั้น แต่นิสัยรักสนุกของสุหยินผู้เฒ่าหลี่ก็ยั้งทำให้เงินอิงได้เปิดโลกทัศน์ เทียบกับสุหยินผู้เฒ่าจวนกว้างที่เคร่งขรึมเฉยชาแล้ว สุหยินผู้เฒ่าหลี่นับว่สนิสนมได้ง่ายกว่ากันมาก

222

ลัทธิภราดรภาพอันดีงาม

วันนี้บังเอิญเป็นวันหยุดของสำนักงานศึกษาสตรีสกุลหลี่ สตรีทุกคนต่างมารวมตัวอยู่ที่เรือนรู่ยเจ้า ฟังคนขับร้องบทละครเป็นเพื่อนสุหยินผู้เฒ่าหลี่

ผู้ที่ขับร้องบทละครเป็นสตรีตาบอดคนหนึ่ง ว่ากันว่าเป็นศิษย์ของอาจารย์ที่กุฎ เชี่ยวชาญบทละครทางตอนใต้ หนึ่งในดีดพิณผีผา* หนึ่งบรรเลงซอสามสาย ผีมีรอยอดเยี่ยมหาตัวจับได้ยาก น้ำเสียงยามขับขานหรือก็ไพเราะจับจิต ถูกอกถูกใจสุหยินผู้เฒ่าหลี่ยิ่งนัก ระยะนี้นางมักเชื้อเชิญคนทั้งสองให้มาร่ายร้องบรรเลงอยู่บ่อยครั้ง

ทุกครั้งที่มิกิจกรรมเช่นนี้ เฉินอิงมักกลายเป็นคนที่ได้รับความสนใจน้อยที่สุด นางไม่ถนัดเรื่องพวกนี้แม้แต่น้อย นอกจากเข้าร่วมเพิ่มจำนวนคนให้แลดูคึกคักแล้วก็หาประโยชน์อื่นใดไม่

* พินผีผา เป็นเครื่องดนตรีจีนประเภทเครื่องดีด 4 สาย จำพวกเดียวกับกีตาร์ ทำจากไม้ รูปทรงเลียนแบบลูกผีผา (มะปรางจีน)

ตรงกันข้ามกับหลี่ซีที่แสดงความสนใจออกนอกหน้า นางนั่งอยู่บนตั่งดอกเหมย หยิบของว่างในถาดแปดหลุมกินพลางสลับเสียงขยับเส้นสายร่ายร้องเปี่ยมอารมณ์นั้นอย่างสบายอกสบายใจ

เงินอิงกับหลี่ซีนั่งอยู่ใกล้กัน พอเห็นทุกคนต่างกำลังตั้งอกตั้งใจฟังเงินอิงก็ขยับเข้าไปหาอีกฝ่ายพลางกระซิบบอก "ข้าจะออกไปข้างนอกสักครู่ หากสุหยินผู้เฒ่าถาม เจ้าก็ตอบนางออกไปตามตรง แต่หากสุหยินผู้เฒ่าไม่ถาม เจ้าก็ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง"

หลี่ซีกำลังฟังอยู่เพลินๆ พอได้ยินเงินอิงบอกออกมาเช่นนั้นนางก็ใจลอยพยักหน้าพลางเอ่ยปาก "ญาติผู้พี่จะไปก็ตามสบาย..." ยังไม่ทันพูดจบ จู่ๆ นางก็ได้สติ สองตาเบิกกว้าง หันหน้ามองมาทางเงินอิงสีหน้าตกตะลึง "ญาติผู้พี่...จะออกไปข้างนอก?"

"ใช่ ท่านแม่กับท่านลุงอนุญาตแล้ว" ถึงเสียงพูดอันใดจะลั่นถูกเสียงดนตรีกลบจนสิ้น แต่ถึงกระนั้นเงินอิงก็ยังคงกดน้ำเสียงแผ่วเบาอยู่ดี

"ญาติผู้พี่..." หลี่ซีสีหน้ากลับกลายเป็นลิงโลด นางยื่นมือกระตุกแขนเสื้อของเงินอิง รอยยิ้มระบายนเต็มใบหน้า "ญาติผู้พี่แสนดี ญาติผู้พี่ดีที่หนึ่ง ที่แท้ท่านก็จะออกไปข้างนอก แล้วเหตุใดถึงไม่บอกกันแต่เนิ่นๆ เเล่ญาติผู้พี่พาเข้าไปด้วยเถอะ ข้าไม่ได้ออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกนานแล้ว"

นางมองเงินอิงตาปริบๆ ขาดก็แต่ไม่มีทางให้กระดิกเท่านั้น

เงินอิงเองก็มีใจอยากตกลงรับปาก ทว่าครั้งนี้กลับไม่ได้ นางยิ้มเสียใจพลางกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "ข้าไม่ได้ออกไปเที่ยว หากแต่มีธุระสำคัญต้องจัดการ ไว้คราวหน้าข้ารับปากจะพาเจ้าไปด้วย แต่ครั้งนี้ไม่ได้"

ได้ยินเช่นนั้นไหล่ของหลี่ซีก็ห่อเหี่ยวลงทันที ปากเบะสูง ไม่กิน

ของว่างต่อ ทำเพียงก้มหน้าเขียนหน้ารองเท้าอยู่กับขาโต๊ะ ปากพูดพึมพำว่า "ญาติผู้พี่คงเห็นข้าเป็นคนนอกแล้ว มีเรื่องอะไรก็ไม่ยอมบอกให้ข้ารู้"

พอเห็นอีกฝ่ายทำท่ากระเจ้ากระงอตรวจกับเด็กน้อยเช่นนั้น เงินอิงก็ให้ทั้งนิกขันทั้งอัจน หลังจากอดทนกล่าววาจาดีๆ ออกมาสองสามประโยค ยืนยันว่าจะเอาของเล่นแปลกใหม่กลับมาให้ หลี่ซี้ก็อารมณ์ดีขึ้นเล็กน้อย ยอมตลกปากรับคำ

อันที่จริงเงินอิงก็แค่กลัวสูญเงินผู้เฒ่ากลัวจะกังวลใจก็เท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาคิดปิดบังอันใด ยามนี้พอเห็นหลี่ซี้ตกลงรับปาก นางก็เดินออกจากเรือนอุ่นไปเสียบๆ

รถม้ารออยู่นอกประตูหลักก่อนแล้ว หนีชื่อเป็นคนจัดเตรียมไว้ให้ด้วยตนเอง นอกจากสตรีสูงวัยติดตามรถม้าสี่คนแล้ว หลี่ซี้ยังให้หลัวมาตามไปด้วย รวมถึงสินเงินกับจื่อสืออีกสองคน นับได้ว่าเอิกเกริกมิใช่น้อย

หลัวมามายามนี้ดีขึ้นมากแล้ว ส่วนเฟิงมาก็ถูกหลี่ซี้ขอให้ส่งจดหมายกลับเมืองหลวง อันที่จริงมามาทั้งสองล้วนแต่เป็นคนดีที่หลี่ซี้สามารถเรียกใช้ได้ เพียงแต่หลัวมารู้ทันลึกหนาบางกว่า การจะเรียกตัวให้สอยใดๆ หลี่ซี้ย่อมวางใจกว่า

หลังขึ้นไปอยู่บนรถม้า เงินอิงก็เปลี่ยนมาอยู่ในอาภรณ์บุรุษ

นางกำลังจะไปพบเฉยชู

เฉยชูเองก็มาที่จี่หนานแล้วเช่นกัน เขาเดินทางตามพวกเงินอิงมาติดๆ เมื่อสองสามวันก่อนตอนได้ยินข่าว เงินอิงก็รู้สึกตกใจ แต่ที่ทำนางตกใจยิ่งไปกว่านั้นคือองค์รัชทายาทก็เสด็จมาที่จี่หนานด้วย จนถึงยามนี้ยังมิได้เสด็จจากไปทีใด

เงินอิงไม่รู้ว่าพวกเขา กำลังทำเรื่องอันใด แต่ข่าวที่ได้มาจากเฉยชู

เรื่องราวที่ซานตงคล้ายจะยังไม่จบสิ้น มีความเป็นไปได้ว่าพวกเขาสืบพบเบาะแสอะไรบางอย่าง ที่เขานัดเงินอิงออกไปเจอกันคราวนี้ หนึ่งคงเพื่อบันทึกคดีสังหารคนของกู่ต้าผู้ที่ต้องนำไปถวายให้ฮ่องเต้หยวนจยา สองน่าจะมี 'เรื่องสำคัญ' ต้องการพูดคุยกับนาง ส่วนจะเป็นเรื่องอันใดนั้น หลี่เหิงที่เป็นคนนำความมาบอกนางกลับไม่รู้

'ท่านโหวน้อยเดินทางมาในครั้งนี้เป็นความลับ ไม่สะดวกมาเยี่ยมเยือนถึงเรือนซาน จึงได้แต่ต้องให้เจ้าสามออกไปพบเจอกันข้างนอก' นี่คือคำพูดเดิมของหลี่เหิง

หากมิใช่เช่นนั้น หลี่ซือไหนดเลยจะยอมตกลงรับปากเรื่องนี้ง่ายๆ ที่แท้หลี่ซือตั้งใจจะรอให้ถึงวันหยุดของเงินจวินก่อนจะได้ให้เขาช่วยคุ้มครองส่งผู้เป็นน้องสาว แต่เพราะเผยชู้นัดหมายกะทันหัน ส่วนพวกเงินจวินยามนี้ก็เข้าไปเรียนหนังสืออยู่ในสำนักศึกษาเฉวียนเฉิงแล้ว หลี่เองก็เดินทางไปเยี่ยมสหายสนิทของผู้เป็นอาจารย์ที่อำเภอหลินเซี่ยน ดังนั้นเงินอิงจึงได้แต่ต้องเดินทางไปตามลำพัง

สถานที่นัดหมายคือเหลาสู่รา 'หอชุมนุมหลูโจว' ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของจีหนาน พื้นที่ละแวกนั้นไม่คึกคักเท่าพื้นที่ฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ แต่ถึงกระนั้นก็ได้ถึงขนาดเปลี่ยวเหงา และเพราะมีพ่อค้าวานิชรวมตัวกันอยู่ค่อนข้างมาก ปริมาณผู้คนที่สัญจรไปมาจึงมีอยู่ไม่ใช่น้อย เรียกได้ว่าเป็นสถานที่สำหรับ 'เ็นกายอยู่ภายในเมือง'

รถม้าจอดลงที่หน้าหอ เงินอิงเลิกม่านเดินลงจากรถ แต่ชายตาเพียงปราดเดียวนางก็สังเกตเห็นกลางถึงอวี่ที่ยืนรออยู่ที่หน้าประตูได้แล้ว

"คุณชายสามมาถึงแล้ว นายท่านของพวกผู้น้อยรอนานแล้วขอรับ" หลางถึงอวี่เดินขึ้นหน้าทักทายพลางส่งสายตาให้เงินอิง

เงินอิงเข้าใจได้ทันที นางโบกมือยิ้มกล่าว "เข้ามาสาย อีกสักครู
จะลงโทษตนเองสามจอก"

หลังจากอิวหัวเราะออกมาสองคำ ก่อนจะพาเงินอิงเดินผ่านประตู
เข้าไป หลัวมามาตามติดอยู่ทางด้านหลัง สวินเงินกับจื่อซือไม่ได้ตาม
เข้าไปด้วย

พวกนางสองคนแต่งกายเป็นบ่าวชายได้ไม่เหมือนนัก ดังนั้นเงินอิง
จึงให้พวกนางรออยู่ในรถ ให้หลัวมามาตามเข้าไปเป็นเพื่อนเพียงลำพัง
แม้การที่คุณชายผู้หนึ่งมีมามาตามรับใช้อยู่ข้างกายจะดูแปลกประหลาด
อยู่บ้าง แต่ถึงกระนั้นก็ยังพอกล่อมแกล้มผ่านไปได้ไม่ถึงขนาดสะดุดตา
ผู้คนจนเกินไป

ครั้นเข้าไปถึงภายใน เงินอิงถึงพบว่าหอซุ่มนุมนหลูโจวแห่งนี้หาใช่
อาคารสูงตระหง่านแต่อย่างใด หากกลับเป็นสิ่งปลูกสร้างที่มีลักษณะ
คล้ายลานเรือนตั้งกระจายกันอยู่ห่างๆ ที่นั้ภายในโถงใหญ่ด้านหน้า
ล้วนแยกย้ายเป็นอิสระออกจากกัน มีประตูบานเล็กเชื่อมต่อไปยัง
ลานเรือนด้านหลัง ในสวนคือเรือนขนาดเล็กงดงามหลายหลัง ที่ปรากฏ
ต่อสายตาคือผืนน้ำเขียวสะพานสลักลาย ถึงจะไม่จัดว่ากว้างใหญ่ แต่
โครงสร้างองค์ประกอบของมันกลับประณีตวิจิตร เรียกได้ว่าทุกอย่างก้าว
ล้วนทัศนียภาพงดงาม เต็มไปด้วยมนตร์เสน่ห์แห่งเจียงหนาน

"นายท่านของพวกผู้น้อยบอกว่าที่นี่สงบเงียบ" หลางอิงอิวที่อยู่ข้างๆ
พูดแนะนำ สีหน้าผ่อนคลายยิ่ง "ได้ครับใช้ที่นี่ก็ไม่ทำตัวจุกจิกน่ารำคาญ
หากมีเรื่องต้องการเรียกใช้แค่เรียกออกมาคราหนึ่งพวกเขาก็พร้อม
ปรากฏตัวขึ้นทันที แต่หากไม่มีกิจธุระพวกเขาก็จะไม่ปรากฏตัวเข้ามา
สร้างความรำคาญอันใด อาหารก็ไม่เลว"

เงินอิงฟังพลางเดินขึ้นหน้าตามอีกฝ่ายไป เพียงไม่นานก็เข้าไปถึง
ยังเรือนเล็กหลังหนึ่ง ที่หน้าประตูสลักอักษรจวน* เป็นคำว่า 'ลี้มสุรา'
ไว้สองคำ กว๋านางจะอ่านออกก็หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่

"ข้าคิดว่าท่านจะมาช้ากว่านี้เสียอีก นึกไม่ถึงว่าจะมารวดเร็วเยี่ยงนี้"
คนยังไม่ทันมาถึง เสียงของเผยซู่กลับมาถึงเสียก่อน

น้ำเสียงทุ้มต่ำสบายๆ ชวนเคลิบเคลิ้มดังขึ้นท่ามกลางแสงตะวัน
ยามบ่าย ประหนึ่งบุรุษในอาภรณ์ชั้นดียกกำลังลี้มสุราด้วยอารมณ์
อันสุนทรีย์

ด้วยเพราะจินตนาการงดงามเยี่ยงนี้ไว้ จึงทำให้เงินอิงเผยยิ้มออกมา
น้อยๆ ยามมองเห็นเผยซู่

โครงหน้าเด่นชัดที่ปรากฏอยู่ต่อสายตาไม่อาจเรียกว่าหล่อเหลา
สง่างามได้ ตาชั้นเดียวคู่นั้นก็จัดว่าค่อนข้างเล็ก ทว่านี่กลับไม่เป็นอุปสรรค
ต่อความรู้สึกจำเริญหูจำเริญใจที่นางมีในยามนี้

บางที่อาจต้องบอกว่าจำเริญตาด้วย

ชวนมองกับมีเสน่ห์เดิมก็เป็นแนวคิดคนละแบบ

อย่างน้อยในยามนี้เงินอิงก็รู้สึกว่บนตัวของเผยซู่มีเสน่ห์ยากบรรยาย
อยู่ประการหนึ่ง

"คารวะท่านโหวน้อย" เงินอิงทักทายออกมาคราหนึ่ง

ภายใต้แสงตะวันอบอุ่นแห่งฤดูหนาว สตรีในชุดเจียนชีวี่ฟ้าสว่าง
ที่กำลังเดินเข้ามานั้นดวงตาใสกระจ่าง ผิวขาวสล้างจนผมดำขลับ
สะอาดสะอ้านราวกับหิมะแรก

ทันใดนั้นจู่ๆ เผยซู่ก็รู้สึกว่ารอยยิ้มและน้ำเสียงเช่นนี้ชวนให้คนรู้สึก
เบิกบานใจยิ่งนัก

* อักษรจวน คือตัวอักษรจีนโบราณที่ใช้ในสมัยราชวงศ์จิน มีรูปทรงสี่เหลี่ยม

223

ตัวเลขลึกลับ

เผยชุกยืมมูมปากด้วยความเคยชิน ตาที่ไม่ใหญ่สักคู่หนึ่งหรือลง
"คารวะคุณชายสาม"

พอพูดจบเขาก็ปิดอารมณ์สีดาบนตัวคราหนึ่ง แขนยาวๆ เหยียดยืด
เล็กเปิดม่านผ้าดินหนาหนัก "เชิญคุณชายสามเข้าไปคุยกันในห้องเถอะ"
เงินอิง⁺พยักหน้า ยกเท้าเดินเข้าไปด้านใน

การจัดวางภายในห้องเป็นไปอย่างเรียบง่ายงามสง่า โต๊ะเก้าอี้ตั้งไม้
ล้วนทำจากไม้พะยูงหอม ที่อยู่ข้างผนังคือชั้นวางหนังสือ ด้านบนคือ
หนังสือที่พบเจอได้ทั่วไปตามท้องตลาด บรรยากาศภายในห้องคล้าย
อบอวลไปด้วยกลิ่นหอมจางๆ ของหมึก บนโต๊ะมีพานผลไม้ฝีมือประณีต
วางตั้งอยู่ ที่อยู่บริเวณมุมผนังคือเตาดินเผา น้ำในกากำลังเดือดปุดๆ
ไอร้อนพวยพุ่งชวนให้รู้สึกอบอุ่น

เงินอิง⁺ทอดเลื้อยคลุมขนสัตว์ออกยื่นส่งมันให้กับหลัวมา มาหลังจากนั้น

ก็หยิบเอาบันทึกลงในแขนเสื้อที่เตรียมไว้ก่อนหน้าออกมาวางลงบนโต๊ะเบาๆ
"นี่เป็นบันทึกการสืบคดีของกู๋ต้าฝู เชิญท่านไหนพอรับไว้"

เผยซู่รับมันไว้ก่อนจะนั่งลงที่ฝั่งตรงกันข้าม พลิกอ่านดูสองหน้า
ก่อนจะเอ่ยปากคล้ายยิ้มคล้ายไม่วิน "คุณชายสามบันทึกได้ละเอียดยิ่งนัก"

แม้จะฟังออกถึงวาทะพยานของอีกฝ่าย แต่เงินอิงก็มิได้ประหลาด
ประหลาดอันใดกลับ นางยังคงพูดด้วยสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง "นี่เป็นข้อตกลง
ระหว่างข้ากับฝ่าบาท ย่อมมีอาจมีอันใดผิดพลาด"

ทันทีที่คำว่า 'ฝ่าบาท' หลุดออกจากปากนาง สีหน้าของเผยซู่ก็
กลับกลายเป็นแข็งทื่อขึ้นมาทันที เขาเบะปาก "เรื่องนี้ข้าย่อมต้องรู้
คุณชายสามรับพระราชโองการสืบคดี ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นถึงเสนาท้น
ปายทอง"

มุมปากของเงินอิงขยับ รอยยิ้มอันเป็นเอกลักษณ์ปรากฏชัด นาง
ตอบกลับอีกฝ่ายด้วยวาจาถ่อมตนสำเร็จรูปประโยคหนึ่ง "ท่านไหนพอ
ชื่นชมกันเกินไปแล้ว"

มุมปากของเผยซู่เบะออกยิ่งกว่าเดิม เขามีได้พูดอันใดอีก
เงินอิงเองก็เช่นกัน

บรรยากาศภายในห้องจึงกลับกลายเป็นเงียบงัน

ยิ่งดีที่ความเงียบนี้มีได้ชวนคนกระอักกระอ่วน ถ่านไฟในเตาส่งเสียง
เฝียะพะอยู่เป็นพักๆ สลับกับเสียงลมพัดปะทะผ้าม่าน จึงมิได้เงียบสด
จนเกินไปนัก

หลังจากนั่งเงียบกันไปพักหนึ่งเงินอิงก็ปริปากขึ้นก่อน "ไม่ทราบว่
ท่านไหนพอให้ข้ามาพบถึงนี่มีธุระสำคัญอันใด"

เผยซู่เหมือนถูกเสียงของเงินอิงปลุกตื่นจากภวังค์ เขากลับมาได้สติ

โน้มตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย เก็บบันทึกลงไปในแขนเสื้อพลางกล่าวเสียงขรึม
"ข้ามีเรื่องหนึ่งต้องการขอคำปรึกษา เกี่ยวกับเขาอยู่คุณ"

ถึงเขาจะพูดออกมาตรงๆ ไม่มีอ้อมค้อม ทว่าด้วยความกลับคลุมเครือ
ไม่ชัดเจน แต่ถึงกระนั้นเงินอิงก็พอเข้าใจได้ว่าเรื่องเกี่ยวกับเขาอยู่คุณที่เขา
พูดถึงนั้น ไม่แค่จะต้องเกี่ยวกับเรือนตากอากาศของคังอ๋องนั้นเป็นแน่

"มีอะไรกระนั้นหรือ หรือว่าที่นั่นมีปัญหาอันใด" นางหยิบเอาขนม
ในถาดขึ้นมาส่งเข้าปาก น้ำเสียงผ่อนคลายเป็นยั่ว

เผยซุ่ยยกหน้า สีนํ้ากลับกลายเป็นจริงจัง "ใช่แล้ว คนของข้าพบ
เศษกระดาษบางส่วนในเรือนตากอากาศนั้น"

"หืม?" หัวคิ้วของเงินอิงขยับ ดวงตาสีกระจ่างดูจ้าววาวเป็น
ประกายขึ้นมาแวบหนึ่ง "หรือว่าเศษกระดาษพวกนั้นมีอันใดพิเศษ"

เผยซุ่ยมิได้พูดอันใด หากกลับหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาจาก
อกเสื้อ กดมันไว้ด้วยสองนิ้ว แล้วเลื่อนมันมาตรงหน้าเงินอิงช้าๆ

สมาธิของเงินอิงยามนี้ถูกกระดาษแผ่นนั้นดึงดูดไว้หมดสิ้น หลังใช้
ผ้าเช็ดนิ้วมือจนสะอาด นางก็รับกระดาษแผ่นนั้นมา คลี่มันออกพิจารณา
ดูโดยละเอียด

นี่น่าจะมีใช้ต้นฉบับ กระดาษกับน้ำหมึกยังใหม่ ตัวอักษรบน
กระดาษหนักแน่น เส้นตัวชัดขาวคมกริบราวกับคมมีด

เงินอิงเงยหน้ามองเผยซุ่ยคราหนึ่ง "ท่านโหวน้อยคัดลอกมันด้วย
ตนเอง?"

"ใช่แล้ว" เผยซุ่ยตอบรับเสียงทุ้ม สายตาเคร่งขรึม

เงินอิงยิ้มก่อนจะก้มหน้าดูมันอีกครั้ง ที่อยู่บนกระดาษคือตัวเลข
สี่กลุ่ม

หนึ่งร้อยยี่สิบเก้า ห้า

สามสิบเจ็ด หกสิบเจ็ด

หนึ่งร้อยหนึ่ง แปดสิบหก

สิบสอง สาม

ตัวเลขสองชุดประกอบกันเป็นหนึ่งกลุ่ม เรียงกันอย่างไม่เป็นระบบ
ระเบียบ จากที่นางเห็น ระหว่างตัวเลขกับตัวเลข ระหว่างกลุ่มกับกลุ่ม
คล้ายไม่มีอันใดสัมพันธ์กันตรงๆ

เงินอิงมองดูตัวเลขพวกนั้นอยู่เป็นนาน ดวงตาขยับไหว ครุ่นคิด
ไม่พูดไม่จา

เผยชู้เองก็นิ่งเงียบไม่พูดอันใด

ภายในห้องนอกจากเสียงน้ำแล้วก็ไม่มีเสียงอื่น หากมีเข็มหล่น
สักเล่มเชื่อว่ายังสามารถได้ยิน

หลวมมากับกลางถึงอวิไม่รู้ว่าจะทยออกไปกันตั้งแต่เมื่อไร ภายใน
ห้องที่มีคนอยู่กันแค่สองคนยามนี้เต็มไปด้วยบรรยากาศตึงเครียดแปลก
ประหลาด

หลังจากจ้องมองดูตัวเลขพวกนั้นอยู่เป็นนาน จู่ๆ เงินอิงก็เลิกคิ้ว
และอุทานเบาๆ ออกมาคราหนึ่ง "เอ?"

"อะไรหรือ" เผยชู้จับจ้องพิจารณาดูท่าทีของนางโดยละเอียด
ยามนี้พอเห็นเช่นนั้นเขาก็เอ่ยปากถามออกมาทันที "สังเกตเห็นรูปแบบ
อะไรบางอย่างใช่ไหม"

"รูปแบบ?" เงินอิงถามย้อนกลับไปคำหนึ่ง นางเงยหน้ามองดูเขา
ด้วยสายตาแปลกๆ "ระหว่างตัวเลขสี่กลุ่มนี้มีรูปแบบอะไรซ่อนอยู่
กระนั้นหรือ"

"หรือว่าไม่มี?" สีหน้าของเผยซู่แปลกประหลาดยิ่งกว่านาง เขา
มองนางกลับด้วยความรู้สึกประหลาดใจ

เฉินอิงไม่พูดอันใด ทำเพียงหลับตาลงน้อยๆ พยายามนึกถึงรูปแบบ
ที่พอจะเป็นไปได้ของตัวเลขสี่กลุ่มแปดตัวนี้ หลังจากนั้นนางก็ลืมตาแล้ว
พูดอย่างมั่นใจว่า "ตัวเลขทั้งสี่กลุ่มนี้น่าจะไม่มีรูปแบบผูกพันกัน
ทางการคำนวณ แต่หากข้าทายไม่ผิด ตัวเลขทั้งสี่กลุ่มนี้น่าจะผูกโยง
ตอบสนองอยู่กับตัวอักษรหนึ่งตัว"

นัยน์ตาของเผยซู่เป็นประกายราวกับเปลวไฟขนาดเล็กสองดวง
เขามองนาง "หมายความว่าอย่างไร"

ตอนเอ่ยปากพูดใจเขาเต้นระส่ำ

เขารู้ดี เรื่องพวกนี้มาขอคำปรึกษาจากเฉินอิงนับเป็นการกระทำ
ที่ถูกต้องแล้ว ขุนนางได้บังคับบัญชาของเขาแล้วไม่อาจคลายปรีศนา
ยิ่งไปกว่านั้นเรื่องนี้ยังเป็นความลับมีอาจสืบหาอย่างเอิกเกริกได้ พวกเขา
เค้นสมองครุ่นคิดมาหลายเพลแล้ว จนสุดท้ายของครีษทายาทก็ทรงเสนอ
ให้ตามนางมาช่วยเหลือ

ความจริงเผยซู่ก็นึกถึงเฉินอิงก่อนหน้านานแล้ว เพียงแต่รู้สึก
ไม่เหมาะที่จะเอ่ยปากสักเท่าใดนัก บุรุษสตรีไม่ว่าเช่นไรก็มีความต่าง
ดังนั้นทันทีที่ของครีษทายาทรับสั่งเขาก็รีบตอบสนองทันควัน

"นี่น่าจะเป็นรหัสลับอะไรบางอย่าง" เฉินอิงบอก นางไม่สนใจว่า
เผยซู่จะเข้าใจความหมายของคำที่นางใช้หรือไม่

แต่เผยซู่กลับเข้าใจ

ถึงนี่จะเป็นครั้งแรกที่เขาได้ยินคำคำนี้ แต่หากพิจารณาจาก
ตัวอักษรแต่ละตัว มันก็มีใช้เรื่องยากอันใดที่จะเข้าใจคำเหล่านี้ได้

"รหัสลับที่ว่า...ถอดความได้อย่างไร" เขาถามด้วยสีหน้าร้อนรน

เงินอิงยืนนิ้วชี้ลงไปบนกระดาษ พูดด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "ตัวเลขสี่กลุ่มนี้ ทุกกลุ่มล้วนมีตัวเลขสองตัว ว่ากันตามความเข้าใจของข้า ตัวเลขด้านหน้าี่น่าจะเป็นเลขหน้าหนังสืออะไรสักอย่าง ส่วนตัวเลขที่อยู่ด้านหลังคือลำดับตัวอักษรในหน้านั้น"

เพราะกลัวเผยจะเข้าใจ นางจึงลุกเดินไปที่ชั้นวางหนังสือหยิบเอาหนังสือเล่มหนึ่งออกมา ก่อนจะนั่งกลับลงไปบนเก้าอี้ สุ่มพลิกหน้าหนังสือขึ้นมาหน้าหนึ่ง ชี้ไปที่หน้าหนังสือนั้นพลางกล่าว "เชิญท่านโหวน่อยดูนี่ ตอนนี้ข้าพลิกเปิดหนังสืออยู่ที่หน้าที่เก้า" พูดๆ อยู่นางก็ใช้นิ้วแทนพู่กันลากนิ้วคล้ายกำลังเขียนตัวอักษรคำว่า 'เก้า' ลงบนโต๊ะ

หลังจากนั้นนางก็สู่มชี้ไปยังตัวอักษรที่อยู่ในหน้าที่เก้าตามอำเภอใจ พลางกล่าว "ตัวอักษรนี้ หากนับจากหน้าไปหลัง มันเป็นตัวอักษรลำดับที่สิบสอง"

หลังจากพูดเสร็จ นางก็ลากนิ้วเป็นตัวอักษรคำว่า 'สิบสอง' ก่อนจะถูกพูดต่อ "ท่านโหวน่อยว่ามันเหมือนกันหรือไม่ ข้าได้ตัวอักษรมากลุ่มหนึ่งได้แก่คำว่าเก้า กับคำว่าสิบสอง"

เผยชู้ยามนี้พอจะเข้าใจขึ้นมาบ้างแล้ว แต่ถึงเช่นนั้นเขาก็ยังคงขมวดคิ้ว คล้ายไม่อยากจะนึกเชื่อ

เศษกระดาษนี้เขาได้มาจากการค้นเรือนตากอากาศนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า ในสายตาของเขา วิถีคล้ายคลึงความสัมพันธ์ของตัวเลขสี่กลุ่มนี้น่าจะยุ่งยากซับซ้อนมากกว่านี้ถึงจะถูก ทว่าคำตอบของเงินอิงกลับง่ายดายอย่างยิ่งยวด เรื่องนี้ทำเขารู้สึกเหมือนเท้าเหยียบเข้ากับควมว่างเปล่า

224

รณคลัมรีงม่งาย

"เพียงเท่านี้? ง่ายดายเยี่ยงนี้หรือ" เผยหมู่มองเงินอิง สีหน้าทั้ง ตกตะลึงทั้งฉงนสนเท่ห์

เงินอิงพยักหน้า ใบหน้ายังคงสงบนิ่งเหมือนเก่าไม่มีอันใดเปลี่ยน "น่าจะเป็นเช่นนั้น ง่ายดายเยี่ยงนั้น"

หลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่งนางก็กล่าวเสริม "ข้าจำได้ว่าในกองทัพของ ราชสำนักก่อนมีคำสั่งลับที่ชื่อ 'จ้อเยียน' ความหมายของตัวเลขสี่กลุ่มกับ คำสั่งลับจ้อเยียนน่าจะคล้ายคลึงกันอยู่พอสมควร เพียงแต่ว่าจ้อเยียน อาศัยบทกวีโบราณสี่สิบอักษรไม่ซ้ำกันเป็นหลัก ทุกตัวอักษรแทนคำสั่ง คำสั่งหนึ่ง ส่วนรหัสลับนี้กลับอาศัยหนังสือ ใช้ตัวเลขหนึ่งกลุ่มแทน ตัวอักษรหนึ่งตัว"

นางชี้นิ้วไปยังตัวอักษรที่เทียบกับตัวเลขสองกลุ่มเมื่อครู่พลางกล่าว "อย่างกลุ่มตัวเลขชุดนี้ ครั้นเอามาเทียบกับหนังสือที่อยู่ในมือข้าเล่มนี้

ด้วยเงื่อนไขที่ข้าตั้งไว้ ก็จะได้ตัวอักษรคำว่า 'แต่' "

เผยสู่เข้าใจที่เงินอิงกล่าวแล้ว หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งเขาก็พยักหน้า "หลักจ้อเยียนมีใช้อยู่ในกองทัพก็จริง ทว่ายามนี้ใช้กันน้อยมากแล้ว"

เขาอยู่ในกองทัพมานานปี แน่จนว่าย่อมต้องรู้เรื่องคำสั่งลับของอดีตราชสำนัก เพียงแต่ยามนี้ราชสำนักต่ำฐได้เปลี่ยนไปใช้รูปแบบอื่นแล้ว วิธีการที่เรียกว่า 'จ้อเยียน' นี้น้อยนักที่จะมีคนหยิบขึ้นมาใช้

"ที่แท้ก็เช่นนี้" เขาพูดขึ้นอีกครั้ง สีหน้าเคร่งขรึมเริ่มจางหายไปทีละน้อย เขารู้สึกเลื่อมใสในคำอธิบายของเงินอิงอยู่หลายส่วน

หากเงินอิงเพียงโผล่พูดถึงสมมติฐานนี้ ต่อให้เขายอมเชื่อ แต่ไม่ว่าเช่นไรในใจเขาย่อมต้องนึกสงสัยไม่คลาย ทว่าคำว่า 'จ้อเยียน' กลับเป็นตัวอย่างที่ดี ทำให้เขารู้สึกมั่นใจมากยิ่งขึ้น

"ดูท่าตัวเลขสีกลุ่มนี้คงจะดัดแปลงมาจากจ้อเยียนจริงๆ" สุดท้ายเขาก็พูดขึ้น เอนกายไปทางด้านหลัง สีหน้าผ่อนคลายลงเป็นอันมาก

เงินอิงยิ้มมองดูเขาปราดหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยปากกล่าววาวจาสบายๆ ออกมาประโยคหนึ่ง "ตอนเห็นตัวเลขสีกลุ่มนี้ใหม่ๆ ข้าเองก็คิดหารูปแบบความสัมพันธ์ของพวกมันเช่นกัน แต่เพราะไม่ว่าจะคิดเช่นไรก็คิดไม่ออก ดังนั้นข้าจึงนึกถึงเรื่องจ้อเยียนขึ้นมา"

คุณนักสืบเชี่ยวชาญเรื่องคณิตศาสตร์เงินอิงเองก็เคยเป็นเด็กเรียนในห้องยุคปัจจุบัน การให้หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวเลขนั้นอย่างไรนางก็มั่นใจว่าตนเองเหนือกว่าคนในยุคสมัยนี้อยู่มาก

หากแม้แต่นางยังหาความสัมพันธ์ออกมาไม่ได้ นั่นก็แปลว่าตัวเลขสีกลุ่มนี้ไม่มีรูปแบบความสัมพันธ์อันใดให้พูดถึง หากแต่มีความหมาย

อื่นแอบแฝง ดังนั้นเพียงไม่นานนางก็คิดถึงรหัสลับไม่ซับซ้อนชนิดนี้ได้

"แน่นอน การคาดคะเนของข้านี้อาจจะไม่ถูกต้องก็เป็นได้" เงินอิงกล่าวขึ้นอีกครั้ง

นางไม่กลั่มั่นใจเกินไปนัก เพราะไม่ว่าเช่นไรก็เป็นเพียงการคาดคะเนของนาง เป็นเพียงการเสนอความคิดช่วยเผยแพร่กับบริวารเท่านั้น หาใช่ข้อสรุปที่แน่ชัดอันใดไม่

ดังนั้นยามนี้นางจึงพูดต่อ "ในเมื่อท่านโหวน้อยถาม ข้าย่อมทำได้เพียงแสดงความคิดเห็น เรื่องนี้ไม่ว่าเช่นไรข้าก็ยังคงยืนกรานต่อจุดยืนที่ว่าหากยังไม่มีหนทาง วิธีการที่เหมือนจะเป็นไปไม่ได้อันใดล้วนมีค่าให้ทดลองดูด้วยกันทั้งสิ้น"

"คำพูดนี้ถูกต้องยิ่งนัก" เผยซู่กล่าวเห็นด้วย จู่ๆ ภาพเงินอิงชุดถอนต้นหญ้าตอนอยู่กลางค่ายกลก็ปรากฏขึ้นในหัวของเธอ

ยามนั้นใครเล่าจะนึกว่าคุณหนูสามสกุลเงินผู้นี้จะสามารถใช้วิธีการแปลกประหลาดอย่าง 'การกระจายตัวของพันธุไม้' และ 'ชุดอุโมงค์' ทำลายค่ายกลดังกล่าวได้

ครันคิดถึงจุดนี้เผยซู่ก็ยิ่งรู้สึกมั่นใจ ใบหน้าเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มพาลพาโลเล็กๆ เขาเอ่ยปากกระเซ้า "คุณชายสามหาจำเป็นต้องถ่อมตัวไม่ต่อต้านศัตรูที่โอ้อวดเยิ่นเย้อ สืบหาเส้นทางในเขากุญแจ รวมถึงคดีนายท่านผู้เฒ่าเหอ ทุกเรื่องล้วนแสดงให้เห็นชัดว่าทุกสิ่งที่คุณชายสามคิดล้วนมีเหตุผล"

คำพูดนี้คล้ายล้อเล่น ทว่าะมากจะน้อยเช่นไรใจของเผยซู่ก็คิดเช่นนั้นจริงๆ

การแสดงออกของเงินอิงก่อนหน้านี้เรียกว่าโดดเด่นยิ่งนัก หากนาง

เป็นบุรุษ เผยชู้ต้องดึงตัวมาเป็นแม่ทัพกองกำลังสกุลเผยแน่ ไหนเลย
จะปล่อยให้เป็นอย่างนี้ แค่คิดจะถามอะไรสักหน่อยก็ต้องหาเหตุผลยกนั้น
อ้างนี่อยู่ตลอดเวลา

"ท่านโหรน้อยยกย่องกันเกินไปแล้ว" เงินอิงยิ้มตาหยี ในใจรู้สึก
เบิกบานยิ่ง

การร่วมมือทั้งหลายล้วนต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเชื่อใจซึ่ง
กันและกัน รวมถึงผลประโยชน์ร่วมกัน ยามนี้การร่วมมือกันระหว่างนาง
กับเผยชู้น่าจะเรียกได้ว่าเข้าสู่วงล้อมพันสภาพอันดี

สำหรับนางแล้ว นี่เป็นความก้าวหน้าครั้งใหญ่

เงินอิงคิดเช่นนั้นพลางเดินไปหยุดอยู่ข้างเตาดินเผา หมายยกหูกา
ขึ้นชงชา

เพียงแต่หูกานี้ถูกไฟเผาจนร้อนระอุลูกมือ ทันทีที่แตะถูก เงินอิงก็
รับช้ำมือกลับ นางกวาดตามองไปรอบๆ หมายจะหาผ้าสักผืนมารองมือไว้

แต่ใครจะไปนึกว่าขณะที่นางกำลังคิดอยู่นั้น จู่ๆ ข้างกายนางก็
พลันมีดลง อุ้งมือขนาดใหญ่ข้อต่อเด่นชัดข้างหนึ่งปรากฏขึ้นต่อสายตา
หูกาถูกยกขึ้นด้วยท่วงท่าสบายๆ

เงินอิงเหลือบมองด้วยความรู้สึกประหลาดใจ ก่อนจะเห็นเผยชู้
ยกกาน้ำไปที่ข้างโต๊ะเหมือนคนไม่มีอะไรทำ รินน้ำร้อนใส่ลงไปในกาน้ำชา
หรรุเหยา* สีเขียวเมล็ดถั่วพลางเอ่ยปากว่า "กานี้ร้อนยิ่ง ให้ข้าจัดการเถอะ"

เขาเติมน้ำลงไปในกาน้ำชาจนเต็ม ก่อนจะวางกาน้ำกลับลงบนเตา
อีกครั้ง หลังจากนั้นกิริยาน้ำชาลงในถ้วยชาสองใบ

เงินอิงตะลึงดูการเคลื่อนไหวทั้งหมดทั้งมวลของอีกฝ่าย นางรู้สึกว่

* กาน้ำชาหรรุเหยา เป็นเครื่องปั้นดินเผาจีนที่มีชื่อเสียงและหายากมากจากราชวงศ์ซ่ง ซึ่งผลิตให้กับราชสำนัก
ในช่วงเวลาสั้นๆ ส่วนใหญ่มีสีฟ้าซีดๆ เหมือนสีฟ้าของท้องฟ้าท่ามกลางเมฆหลังฝนตก

การเคลื่อนไหวของเขาในยามนี้ต่างจากยามปกติอยู่มาก

"ดื่มเถอะ ใบชาของที่นี่ล้วนแต่ใบชาชั้นยอด" หลังนั่งกลับลงบน
เก้าอี้เผยซึกก็กล่าววาจาดังกล่าว รวากับไม่รู้ตัวว่าเมื่อครู่ตนเองทำอันใด
ลงไป

ส่วนเงินอิงกลับสังเกตเห็นท่าที่ไม่ปกติของอีกฝ่าย

ท่านโหวน้อยรินชาให้ข้า?

เงินอิงจำได้แม่น ตอนอยู่ที่หอชุมนุมชื่ออีนางรินชาให้เขา ผลคือ
ไม่เพียงเขาไม่ดื่ม หากยังลงมือล้างถ้วยใบใหม่

ยามนี้เขาเป็นอะไรไป นิสัยเปลี่ยน?

ถึงในใจจะนึกสงสัย แต่ถึงกระนั้นสีหน้าของเงินอิงกลับไม่ปรากฏชัด
หลังจากกล่าวขอบคุณอีกฝ่ายออกมาคำหนึ่ง นางก็นั่งกลับลงไปบนเก้าอี้

กระดาษรหัสลับแผ่นนั้นยังคงวางอยู่บนโต๊ะ หลังจากครุ่นคิดอยู่
ครู่หนึ่ง เงินอิงก็วกกลับเข้าสู่บทสนทนาต่อ "ปกติแล้วหนังสือที่จะใช้
เทียบเคียงกับรหัสลับนี้น่าจะไม่ใช่นั่งสือแปลกประหลาดอันใด หาก
ท่านโหวน้อยมีเวลา ลองหาหนังสือในท้องตลาดมาเทียบดู ไม่น่ว่า
อาจหาอักษรสี่ตัวนี้พบ"

พูดถึงตรงนี้นางก็หยุดไปชั่วขณะ ยกถ้วยชาขึ้นก่อนจะกล่าวต่อ
"หากตัวเลขสี่ตัวนี้ไม่ใช่ซ้ายหนึ่งกลุ่มขวาหนึ่งกลุ่ม แต่เป็นการเรียงลำดับ
อยู่ด้วยกัน เช่นนั้นตัวอักษรสี่คำที่หาออกมาได้ก็น่าจะสามารถเรียงเรียงกัน
เป็นประโยคได้"

เผยซึกพูดออกมาตามตรงอย่างไม่คิดปิดบัง "เศษกระดานนั้นมีขนาด
แค่หนึ่งฝ่ามือ เขียนตัวเลขสี่กลุ่มได้พอดีพอดี ข้าคิดว่าพวกมันน่าจะ
เชื่อมโยงต่อเนื่องกัน"

"เช่นนั้นยอมดียิ่ง" เงินอิงเต็มซาคำหนึ่ง นางยิ้มอย่างพึงพอใจ นางช่วยเผยชูได้อีกเรื่องแล้ว

นับแต่ได้สลักบนตัวสตรีนี้รนามมาจนถึงค้ายกลในครั้งก่อน หนี้น้ำใจที่เผยชูติดค้างนางจนถึงยามนี้เหมือนจะมีอยู่ไม่ใช่น้อย

โอกาสเหมือนจะประจวบเหมาะ เรื่องที่นางต้องการทำนั้นยามนี้น่าจะสามารถเอ่ยปากพูดได้แล้ว

ครั้นคิดได้เช่นนั้นเงินอิงก็วางถ้วยชาลงช้าๆ สายตามองจ้องไปทางเผยชู สายตาที่ปรากฏอยู่ในดวงตาสีสะอาดคุ่นนั้นเหมือนจะต่างจากเดิมอยู่มากโข

เผยชูรับรู้ได้ทันที เขาเงยหน้ามองนางปราดหนึ่ง คิ้วเล็กขิ้นน้อยๆ พลังถาม "คุณชายสามมองข้าเช่นนี้ มีเรื่องอันใดใช่หรือไม่"

"ถูกแล้ว ข้ามีเรื่องเรื่องหนึ่งใครขอให้ท่านโหวน้อยช่วยเหลือ" สีหน้าของเงินอิงกลับกลายเป็นเคร่งขรึมขึ้นมาทันที นางพูดพลางหยิบเอาถุงหอมใบหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ

225

ออกจากห้องนรก

เผยชู้กวาดตามองไป เห็นถุงหอมตักเย็บขึ้นจากผ้าไหมชั้นดี เชือกมัด
สี่ชมพูเข้มแดงามจับตา แค่นี้ก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นของใช้ของอิสตรี

รอยยิ้มบนริมฝีปากของเผยชูแผ่ไปซึ่งความหมายลึกๆ "คุณชายสาม
คงมิใช่ต้องการมอบอุบายแยบยลในถุงไหม* ให้ข้ากระมัง"

เห็นได้ชัดว่าเขากำลังเอ่ยวาจาล้อเล่นอยู่ เงินอิงอดยิ้มออกมาไม่ได้
"ท่านโหวน้อยกล่าวผิดแล้ว นี่หาใช่อุบายแยบยลในถุงไหมไม่ หากจะ
กล่าวให้ถูกก็น่าจะกล่าวว่าเป็น 'เรื่องยุ่งยากในถุงไหม' มากกว่า ทว่า..."
จู่ๆ นางก็เปลี่ยนน้ำเสียงเป็นหนักแน่นมากยิ่งขึ้น "นอกจากท่านโหวน้อย
แล้ว ข้าก็นึกไม่ออกว่าจะยังมีผู้ใดช่วยข้าได้"

นางพุดพลางขยับมือปลดเชือกที่มัดถุงหอมออก หยิบเอากระดาส
ที่ถูกพับไว้หลายต่อหลายทบแผ่นหนึ่งออกมา คลี่มันออกทีละชั้นๆ และ

* อุบายแยบยลในถุงไหม อุปมาถึงวิธีการอันแสนแยบยลที่ช่วยแก้ปัญหาคือทันเวลา

กางมันลงบนโต๊ะต่อหน้าเผยซู

เผยซูตะลึงงันไปเล็กน้อย เขาหุบตามองดูกระดาษที่ใหญ่ขึ้นตรงหน้า
นั่นคือภาพวาดแผ่นหนึ่ง

ครั้นกางออกเป็นทีเรียบร้อยเขาก็สังเกตเห็นว่าด้านบนสุดของ
กระดาษมีอักษรตัวบรรจงเขียนไว้แถวหนึ่ง 'สำนักศึกษาศาสตร์เจี้ยนเจิงกับ
สถานพำนักเด็กและสตรี'

ความรู้สึกประหลาดใจภายในดวงตาชั้นเดียวของเผยซูปรากฏขึ้น
อย่างรวดเร็ว

"สิ่งที่ข้าจะกล่าวต่อจากนี้ไปอาจทำให้ท่านโหวนน้อยรู้สึกไม่สบายใจ"
เส้นเสียงใสกระจ่างที่ตั้งอยู่นั้นเป็นเสียงที่เขาได้ยินจนคุ้นหู เย็นยะเยือก
ดังสายธาร สะอาดสะอ้านเป็นพิเศษ "ทว่ายามนี้ท่านโหวนน้อยเป็น
ผู้ที่เหมาะสมที่สุดที่จะผลักดันเรื่องนี้ ดังนั้นข้าจึงได้แต่ต้องพูดต่อไป"

เสียงของเจินอิงหยุดชะงักไปครู่หนึ่ง รวากับทบทวนเรื่องที่กำลัง
จะพูดให้ถ้วนถี่ แต่หลังจากนั้นเพียงไม่นานเสียงของนางก็ดังขึ้นอีกครั้ง
"ท่านโหวนน้อยน่าจะจำได้ ตอนอยู่ที่หอชุมนุมชื่อครั้งนั้น ข้าเคยบอกกับ
ท่านว่าข้ามีเรื่องที่ต้องการทำอยู่เรื่องหนึ่ง เป็นไปได้ว่าอาจต้องการความ
ช่วยเหลือจากท่านโหวนน้อย ยามนี้เรื่องนั้นปรากฏอยู่ต่อหน้าท่านโหวนน้อย
แล้ว และข้าก็หวังว่าจะได้รับความช่วยเหลือจากท่าน ทั้งนี้ก็ด้วยเพราะ
เรื่องนี้หากอาศัยกำลังของข้าเพียงผู้เดียวคงยากจะสำเร็จลุล่วงได้
จำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากการ...ขุนนางราชสำนัก หรือจะ
พูดอีกอย่างก็คือข้าต้องการคนที่มีฐานะอย่างท่านโหวนน้อย และเป็น
ที่น่าเชื่อถือไว้วางใจช่วยประสานงาน"

เมื่อพูดถึงตรงนี้นางก็เงยหน้าขึ้น จ้องตาเผยซูตรงๆ พลางกล่าว

"ภาพร่างนี้เป็นความปรารถนาของข้า ข้าหวังว่ายามข้ามีชีวิตอยู่จะสามารถสร้างสำนักศึกษาและสถานพำนักเช่นนี้ได้ทั่วแผ่นดินต่ำสูง ช่วยให้สตรีบนแผ่นดินต่ำสูงที่ถูกคนในครอบครัวทอดทิ้ง ถูกผู้คนที่หัวล้าประณามได้มีที่ไป ให้เด็กน้อยที่มีฐานะชาติกำเนิดต่ำต้อย ยากจนเจ็บป่วย สามารถใช้ชีวิตในวัยเยาว์ได้อย่างสมบูรณ์แข็งแรงเหมือนคนปกติทั่วไป"

พี่ๆ

สายลมเย็นเยียบแห่งฤดูหนาวโหมกระหน่ำใส่ผ้านำผ้านั้น ระคนอยู่กับกลิ่นหอมจางๆ ของดอกเหมย ละอองหิมะเล็กละเอียดสาดซัดอยู่กับผ้าม่านก่อนจะถูกไอลู่นภายในห้องละลายกลายเป็นหยดน้ำหล่นร่วงลงบนบันไดหิน

เดือนสิบรัชศกหยวนจยาปีที่สิบห้า ช่วงหิมะแรกในฤดูหนาวของจีหนานผ่านผันไปอย่างรวดเร็วในช่วงบ่ายของวันที่แลดูเหมือนไม่มีอันใดผิดปกติ

เผยชมองดูภาพร่างบนโต๊ะนิ่ง บนใบหน้าที่คล้ายโครงซึ่งสามส่วนยี่สิบปีตราสามส่วนอยู่ตลอดเวลานั้นจู่ๆ ก็กลับกลายเป็นเจ็บปวดรวดร้าวยิ่งยวด

ทันใดนั้นความทรงจำที่ถูกผนึกปิดไว้เนิ่นนาน เรื่องราวในอดีตที่เขายพยายามลืมเลือนแต่กลับฝังลึกอยู่ในสมองพวกนั้นก็พากันทะลักล้นออกมาอย่างรวดเร็วและกลืนกินเขาไปจนสิ้น

มือที่วางอยู่บนเข่าของเขากุมเข้าหากันแน่น แผ่นหลังเหยียดตรงท่าทางราวกับถูกคำพูดของเจินอิงเล่งงานเข้ากลางใจ ขณะเดียวกันก็แลดูคล้ายที่มึนทึบหมดสิ้น

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เผยซู่ก็ชักสายตาจากภาพร่างดังกล่าวกลับ

อย่างยากลำบาก มองไปทางตรุณีน้อยที่นั่งสงบนิ่งอยู่เบื้องหน้า

"คุณหนูสาม...คุณชายสาม เรื่องใหญ่ที่ท่านต้องการทำก็คือ...เรื่องนี้?"
น้ำเสียงของเข่าแห้งผากແພພຽງร່ຳລຳคอบเจ็บปวดเหมือนถูกไฟเผา

เงินอิงพักหน้า "ใช่ ขอบอกกับท่านโหวน้อยโดยตรง เป้าหมายของการสร้างสำนักศึกษากับสถานพำนักของข้าก็คือต้องการให้สตรีเหล่านั้นมีหนทางเอาตัวรอด ไม่ให้พวกนางเอาชีวิตไปทิ้งกับคำว่าชื่อเสียงไร้สาระพวกนั้น" น้ำเสียงของนางเหมือนจะดังขึ้นกว่าเก่าเล็กน้อย ในเวลาเดียวกันก็คล้ายเพราะบรรยากาศเงียบสงัดภายในห้องทำให้มันฟังดูกระจ่างชัด

"ข้าอยากให้คนบนโลกนี้ไม่เห็นสตรีเป็นเหมือนดังข้าวของ หรือเห็นพวกนางเป็นดังส่วนประกอบที่จะมีหรือไม่มีก็ได้ และยิ่งปรารถนาให้สตรีทั่วหล้านับแต่นี้สามารถหยัดยืน ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาพวกบุรุษอีกต่อไป แต่สามารถยืนอยู่บนผืนแผ่นดินนี้ด้วยลำแข้งของตนเอง"

นางพูดคำพูดพวกนี้ออกมาอย่างรวดเร็ว ความรู้สึกอยากตะโกนก้องจู่ๆ ก็คล้ายอัดแน่นอยู่ในใจนาง ทำเอาทุกขุมขนทั่วร่างสั่นสะท้าน เสียงหึ่งแผ่วเบาดังก้องอยู่ในหู

"คำพูดพวกนี้บางที่ท่านโหวน้อยอาจรู้สึกระคายหู แต่ข้ากลับรู้สึกว่าการที่โลกนี้กระทำต่อสตรีนั้น...อยู่ดีธรรมยิ่งนัก"

ภายในห้องเงียบสงัด คำพูดมากมายยังคงหลุดออกมาจากลำคองางอย่างไม้อาจควบคุม

"โลกนี้ทารุณโหดร้ายต่อสตรียิ่งนัก ถึงขนาดพันธนาการทุกการเคลื่อนไหวของพวกนาง กักขังพวกนางไว้ในเรือนหลังกว้างใหญ่ไม่เก็นร้อยก้าวตลอดชีวิต แต่จะย่างก้าวออกไปเพียงก้าวก็ยังยากลำบาก ทารุณโหดร้ายถึงขนาดแคว่จากรั้วเหตุผลยิ่งยวดอันใดก็ล้วนทำลาย

ชีวิตของพวกนางได้อย่างง่ายดาย"

เงินอิง⁺หอบหายใจรุนแรง ความรู้สึกที่อัดแน่นอยู่ในอกยังคงทำให้นางรู้สึกเป็นทุกข์ จู่ๆ นางก็รู้สึกเหมือนจะหายใจไม่ออก จำต้องหยุดพักครู่หนึ่ง ออกแรงสูดหายใจเข้าลึกๆ เอาอากาศที่ระคนด้วยกลิ่นถ่านผุ้งอยู่กับกลิ่นหิมะกลิ่นดอกเหมยนอกมาน้ำเข้าปอด

เงินอิง⁺หลับตาลงน้อยๆ รับรู้ถึงสภาพอากาศอันเป็นเอกลักษณ์ของฤดูหนาว อารมณ์เริ่มสงบลงทีละน้อย

หลังจากผ่านไปสามอึดใจ ครั้นนางลืมตาขึ้นอีกครั้ง เงินอิง⁺ที่สงบนิ่งคนเดิมก็กลับมาอีกคราว

"ขอท่านโหวน้อยอย่าได้ถือสา ข้าพุดมากเกินไปแล้ว" นางยิ้มขอภัยต่อเผยแพร่ เพียงแต่รอยยิ้มนั้นคล้ายผากแฝงไว้ซึ่งความรู้สึกเย้ยหยันลึกๆ "พุดตามตรง ข้ารู้สึกว่ามีสิ่งๆ ที่เรียกว่าชื่อเสียงนี้ไร้สาระยิ่งนัก"

นางยิ้มไล่บอกคล้ายได้โยนภาระหนักหน่วงบางอย่างทิ้ง

นี่คือคำพุดที่อัดแน่นอยู่ในใจนางเนิ่นนาน

ชื่อเสียง ช่างไร้สาระยิ่งนัก!

โดยเฉพาะโทษฐาน 'เสื่อมเสียชื่อเสียง' อันเกิดจากการถูกใส่'โคล้' ปรักปรำด้วยเหตุผลน่าขำของสังคมปีศาจไปโดยพวกนั้น ช่างเป็นเรื่องโง่งมโดยแท้

หัวคิ้วของเผยแพร่กระตุกซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ ที่จะได้ยินวาจาติดปากของเหล่าสตรีในยุทธภพเล็ดลอดออกจากปากของสตรีชั้นสูงเช่นนี้

ทว่าไม่รู้ด้วยเหตุใด ตอนได้ยินคำพุดเหล่านั้น เขาถึงรู้สึกเหมือนหिनก้อนใหญ่ที่ทาบทับอยู่ในใจเขาขยับไหว ทำให้เขารู้สึกหายใจโปร่งโล่งขึ้น

"ข้ารู้ เรื่องที่ข้าต้องการทำนี่ยาก ยากอย่างยิ่งยวด ยากเสียยิ่งกว่าขึ้นสวรรค์" เฉินอิงยังคงพูดต่อ อารมณ์หย่นเย้ยบนหว่างคิ้วตั้งฉากถางตนเอง "ท่านโหวน้อยอาจนึกขึ้นที่ข้าไม่รู้จักประเพณีตน ทว่าข้าอยากลองดูสักครั้ง อยากเดินออกจากห้องหับลึกแคบของอิสตรีนั้น อยากดูซิว่าข้าจะเดินไปได้ไกลสักเท่าใด ความคิดนี้โถมกระหน่ำรุนแรงมากขึ้นทุกวัน ข้ารู้สึกว่าการหากข้าไม่ลงมือทำอันใด ข้าคงไม่แคล้วต้องนึกเสียใจไปตลอดชีวิต"

226

จดบันทึกในแก่อุปพพ

เผยผู้มีได้พูดอันใด ที่ก้องดังอยู่ภายในห้องตั้งแต่แรกจนจบก็มีเพียง
น้ำเสียงสงบนิ่งดูสวยงามน่านนั้น

"โลกนี้ล้วนแต่กล่าวว่าบุรุษมีปณิธาน แต่กลับไม่เคยมีผู้โดยยอม
มอบโอกาสให้สตรีได้แสดงปณิธานแม้เพียงครั้ง ยามนี้ที่ข้าต้องการทำ
ล้วนเพื่อปณิธานแห่งตน" น้ำเสียงของนางค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นแผ่วเบา
คล้ายบอกกล่าวกับตนเอง "บางทีเส้นทางสายนี้อาจยากลำบากยิ่งยวด
หรือบางทีบนโลกอาจไม่เคยมีเส้นทางนี้อยู่นับแต่แรก ทว่าสิ่งที่ข้าทำได้
มีก็แต่...เดินได้ถึงที่ใดก็เดินถึงที่นั่น"

ถ้อยคำสุดท้ายสลับพยางค์ราวกับดิ่งพลังของเงินอิงไปจนสิ้น นาง
เงยบงนไป รอยยิ้มบนใบหน้าสะอาดสะอ้านแลดูแปลกประหลาดพลาง
มองดูเผยชู้คล้ายกำลังรอฟังคำตอบของเขา

บางทีอาจบอกได้ว่าที่นางกำลังรอคือคำปฏิเสธของอีกฝ่าย

นางไม่อาจหวังให้บุรุษในสมัยต่ำฐู่เข้าใจความฝันของนาง และ
ไม่ปรารถนาจะโกหกปิดบังเผยชู้

ยามเผชิญหน้ากับคนร้ายหรือความจริง หลายครั้งที่นางมักเล่นเล่ห์
เพทุบาย ใช้ทักษะบางอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งข่าวสารที่นางต้องการ

มีเพียงความฝันและศรัทธาเท่านั้นที่ไม่อาจทรยศ

ดังนั้นนางจึงพูดกับเผยชู้ตามตรง บอกเล่าความคิดอ่านที่ผู้คน
ในยุคนี้มองเห็นเป็นเรื่องผิดปกติกตึงหลายออกมาจนสิ้น

นางไม่กลัวจะถูกผู้คนเข้าใจว่าเป็นคนวิกลจริต

สตรีพิลึกพิลั่นที่ได้รับป้ายทองเส้นพันพระราชทานจากฮ่องเต้
อันที่จริงก็ต่างจากผู้คนในยุคนี้มากมายอยู่แล้ว

บรรยากาศภายในห้องเจียบสดชื่นกลิ่นหายใจ

ลมเหนือพัดม้วนม่านผ้าดินเผาๆ หอบเอาเกล็ดหิมะเล็กละเอียด
กับกลิ่นหอมกรุ่นเข้ามาภายใน อากาศแจ่มใสเย็นเยือกแม้จะชวน
ปลาบปลื้ม แต่ก็มีอาจปวดกวาดบรรยากาศหนักอึ้งเสมือนวัตถุมีน้ำหนัก
ออกไปได้

เผยชู้นั่งนิ่งมาโดยตลอด เขาหลุบตาก้มหน้าไม่ต่างอันใดกับ
หลวงจีนเฒ่าเข้ามาน

เขานิ่งเจียบเนิ่นนาน...นานจนเงินอิงอดนึกสงสัยไม่ได้ว่าเขาได้ยิน
ที่นางพูดหรือไม่

ยังดีที่หลังจากรออยู่พักใหญ่ ในที่สุดเผยชู้ก็เอ่ยปาก คำพูดประโยค
แรกที่เขากล่าวตรงข้ามกับที่เงินอิงคาดคิด

"เรื่องนี้ข้าว่าข้าน่าจะพอช่วยได้" เสียงของเขายังคงแหบพร่า ทว่า
ความรู้สึกเศร้ารันทดหายไปหมดสิ้นแล้ว ที่เข้ามาแทนที่กลับเป็นอารมณ์

ความรู้สึกแปลกประหลาดคล้ายยกภูเขาออกจากอก

"ข้ายินดีช่วยออกหน้า วังเต็นท์ทำเรื่องต่างๆ ให้ ทว่าเรื่องราวเป็น
รูปธรรมอันใดคงต้องให้คุณชายสามเป็นคนรับผิดชอบตัดสินใจเอง เพราะ
อีกหนึ่งเดือนให้หลังข้าต้องจากไปแล้ว"

เงินอิงมองดูเขาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะถอนหายใจเสียวๆ ออกมาคราหนึ่ง
ยามนี้นางกับเขาต่างเหมือนกัน คล้ายยกภูเขาออกจากอก

"ขอบคุณท่านโหวน้อยมาก" นางลุกขึ้นยืน ประสานมือย่อกายแสดง
คารวะต่อเผยซู่ด้วยท่าที่จริงจัง

เงินอิงสวมใส่อาภรณ์เจียนชีวิตที่แลดูทะมัดทะแมงแต่กลับแสดง
คารวะอย่างอ่อนน้อมเช่นนั้นทำให้นางแลดูพิลึกพิลั่นยิ่งนัก

เผยซู่มูมปากกระตุก เผยสีหน้าขบขันออกมา "ช่างเถอะ ข้าติดค้าง
น้ำใจคุณชายสามอยู่ไม่น้อย ไม่ว่าเซนไรก็ควรทำอะไรเป็นการตอบแทน
บ้างถึงจะดี"

เงินอิงเหี้ยมดัดตรง สีหน้าเคร่งขรึม "น้ำใจเหล่านั้นไหนเลยจะ
เทียบกับคุณธรรมสูงส่งของท่านโหวน้อยได้ วันหน้าหากมีอันใดต้องการ
ให้ข้าเงินอิงช่วยเหลือ ขอเพียงท่านโหวน้อยออกปาก ข้ายอมไม่มีทาง
ปฏิเสธ"

ได้ยินเช่นนั้นเผยซู่ก็อดตะลึงลานไม่ได้

เขามองเงินอิงอยู่ครู่หนึ่ง อ้าปากหมายพุดอะไรบางอย่าง แต่สุดท้าย
กลับหยุดเพียงเท่านั้น สีหน้ากลับกลายเป็นแปลกประหลาดพิลึกพิลั่น

หลังจากผ่านไปสองสามอึดใจ ในที่สุดเขาก็เปิดปาก น้ำเสียง
เคลิบเคลิ้มคล้ายสุรารสชาตินุ่มละมุนเปลี่ยนบรรยากาศหนาหนัก
เคร่งขรึมภายในห้องให้กลับมามีชีวิตชีวามากขึ้น

"ตกลงตามนั้น" เขาพูดออกมาสี่คำพลางยิ้มให้กับเงินอิง
เงินอิงมองเห็นรอยยิ้มบริสุทธิ์เช่นนี้ของเขาเป็นครั้งที่สองแล้ว
ครั้งแรกที่เขายิ้มแย้มเช่นนี้คือตอนที่ค่ายกลในเขากุญแจถูกทำลายลง

"ขอบคุณท่านโหวน้อย" นางยิ้มตอบกลับเช่นกันพร้อมกล่าวว่าคำ
ขอบคุณออกมาอีกครา หลังจากนั้นก็ยกชายอาภรณ์นั่งกลับลงบนเก้าอี้
ยกมือแตะมวยผมพลางกล่าว "เรื่องนี้อันที่จริงข้าแค่ต้องการให้ท่านโหว
น้อยช่วยออกหน้าให้เท่านั้น ทว่ายามนี้สถานการณ์ที่เจ้าหน้าที่ทำ
ข้ารู้สึกเป็นกังวล"

ถึงหลายวันนี้นางห้าจะไม่ได้ออกจากเรือน ทว่านางยังคงรับรู้ได้ว่า
ประเพณีท้องถิ่นของเจ๋หนานนั้นค่อนข้างปิดกั้น กฎเกณฑ์สำหรับเหล่าสตรี
ทั้งหลายนั้นเข้มงวดกว่าที่อื่นมากนัก

และก็ด้วยเพราะเหตุนี้นางถึงต้องเรื่องนี้ไว้จนถึงยามนี้ ล้มเลิกความคิด
ที่จะขอให้กั๋วหว่านช่วยออกหน้า

ฐานะชาติกำเนิดของกั๋วหว่านพิเศษมากพออยู่แล้ว เงินอิงไม่อยากจะ
สร้างความยุ่งยากอันใดให้กับนางอีก ไว้สถานการณ์ในวันหน้ามันคง
เสียก่อน บางทีพวกนางอาจร่วมมือกันได้อีกครั้ง

เผยฐู่จึงจะไม่เข้าใจความหมายของเงินอิง แต่ถึงกระนั้นเขาก็รู้ว่า
เรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนนับแต่เบิกฟ้าเปิดปฐพีเช่นนี้ หมายจะผลักดัน
ให้สำเร็จลุล่วงย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย

"ไม่ทราบที่ท่านโหวน้อยพอจะบอกต่อบองค์รัชทายาทได้หรือไม่ว่า
ข้ายินดีช่วยเหลือเรื่องจัดหาที่พักให้กับผู้อพยพ" เงินอิงบอกเล่าถึงวิธีการ
ของตนเองออกมาตรงๆ นางยกถ้วยชาขึ้นดื่มคราหนึ่ง "ข้าคิดว่าหากมี
องค์รัชทายาทคอยช่วยเหลืออยู่ข้างๆ อย่างน้อยเรื่องสถานพำนักก็น่าจะ

พอเป็นไปได้อยู่"

ส่วนเรื่องสำนักศึกษาศรึนั้นหากไม่ได้จริงๆ ก็สามารถพักไว้ก่อนชั่วคราวได้ เพราะไม่ว่าเช่นไรมันก็แค่ชื่อเท่านั้น จะใช้สถานพำนักดำเนินการเรียนการสอนก็ย่อมได้เช่นกัน

เผยฐู่ไม่พูดอันใด ทำเพียงประคองถ้วยชาขึ้นดื่ม หัวคิ้วขมวดเข้าหากันแน่น

เงินอิงรู้ดีอยู่แก่ใจว่าการนี้ไม่ง่าย นางจึงกล่าวต่อ "ผู้อพยพในเดิใจมืออยู่ด้วยกันไม่ใช่น้อย คิดจะจัดหาที่พักให้พวกเขาในระยะเวลานั้นสั้น น่าจะยากลำบากอยู่พอสมควร ต่อให้ย้ายพวกเขากลับบ้านเกิด ไม่ว่าที่ไหนก็จะมีคนกลุ่มหนึ่งไร้ที่อยู่อาศัยอยู่ดี ไร่นาที่ถูกปล่อยรกร้างนานปี จะปลูกพืชผลอันใดได้หรือไม่ก็ยากจะบอกได้ หากผู้อพยพเหล่านี้ยังคงไร้ที่ไป แต่คดีทุจริตที่เดิใจวงกลับปิดตัวลงเสียก่อน เช่นนั้นคงไม่สู้ดีสักเท่าใดนัก หากปีหน้าพวกเขากลับไปเป็นขอทานที่ชานตงอีก ถึงตอนนั้นจะให้ทำเช่นไร ยังคงปล่อยให้ทางราชสำนักดำเนินการจ่ายเงินช่วยเหลือต่อกระนั้นหรือ"

นี่เป็นแผนการรับมือที่นางคิดขึ้นกะทันหันหลังได้ยินว่าเผยฐู่ต้องการนัดพบนางและองค์รัชทายาทก็ยังประทับอยู่ที่จืหนาน

เงินทองในมือนางแม้จะไม่มาก แต่ก็เพียงพอที่จะประดับประดาสำนักศึกษากับสถานพำนักในช่วงระยะแรกได้ ขอเพียงองค์รัชทายาททรงยอมออกหนังสือรับรองให้ นางมีหรือที่จะยังต้องกังวลเรื่องหาทุนทรัพย์ไม่ได้อันใด

จืหนานมีที่ดินรกร้างอยู่ไม่ใช่น้อย นางไม่ได้ต้องการอะไรมากขอแค่ที่ดินสักยี่สิบสามสิบหมื่น ผนวกกับเงินสองหมื่นตำลึงที่นางหามาได้

เมื่อพิจารณาจากราคาสินค้าบนแผ่นดินต่ำลู่ เชื่อว่าน่าจะเพียงพอให้ใช้ได้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง

"รอบๆ จัณยานมีที่ดินรกร้างอยู่ เรื่องนี้ข้ารู้มาจากท่านลุง หากสามารถเอาที่ดินพวกนั้นให้เด็กและสตรีที่พลัดที่นาคาที่อยู่เหล่านั้นได้ ใช้ทำอะไรไถนา เช่นนั้นข้าย่อมสามารถช่วยเหลือเรื่องที่อยู่อาศัยให้ผู้อพยพได้เพิ่มมากขึ้น" เงินอิงพูดขึ้นอีกครั้ง

นอกจากนี้นางยังมีแผนการระยะยาวอื่นอีกอย่างคือสร้าง 'สภาสตรี' เป็นองค์กรที่ทำเพื่อสตรี สนับสนุนให้สตรีอยู่ได้ด้วยลำแข้ง มีสิทธิมีเสียงมากขึ้น ต่ำลู่เป็นเพียงก้าวแรกเท่านั้น นางเชื่อว่าความรู้คือกำลัง อีกทั้งยังเปลี่ยนเป็นเงินทองและอาหารได้ ขอแค่มีเวลามากพอ สตรีต่ำลู่เหล่านี้ย่อมสามารถแผ้วถางหนทางหาเลี้ยงตนเองได้ หลังจากนั้นค่อยกลับมาตอบแทนบุญคุณ 'สภาสตรี' กับสำนักศึกษาสตรีในวันข้างหน้า

"ขอให้ห้องศรีชทายาททรงออกหน้า...เรื่องนี้อาจพอเป็นไปได้"

จู่ๆ เสียงของเผยซู่ก็ดังขึ้น ตัดบทความคิดอ่านของเงินอิง นางมองดูเขา ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเดินไปหยุดอยู่ข้างเตาไฟตั้งแต่เมื่อใด

เผยซู่ในเวลานี้กำลังเขี่ยถ่านไฟในเตาเล่น น้ำเสียงแผ่วไว้ซึ่งท่าทีเกียจคร้านหลายส่วน "ผู้อพยพพวกนั้นมีจำนวนไม่ใช่น้อยจริงๆ อย่างน้อยครึ่งหนึ่งก็ยังไม่อาจกลับบ้านเดิมได้ ยามนี้สภาพอากาศหนาวเหน็บไม่สะดวกที่จะเดินทาง ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขาส่วนใหญ่ล้วนตัวเปล่าเปล่าเปลือย ไม่มีทรัพย์สินสมบัติอันใด ไม่ต้องพูดถึงว่ากลับบ้านเกิดไปแล้วจะมีอาหารให้กินอ้อมท้องมีเสื้อผ้าสวมใส่อบอุ่นร่างกายหรือไม่ แค่นี้อดตายก็นับว่าสวรรค์เมตตาามากแล้ว"

227

คุณหนูในวังหลวง

เมื่อพูดถึงตรงนี้เผยซู่ก็หันหน้ากลับไปดูเงินอิงคราหนึ่งพลางกล่าว "องค์รัชทายาทมีน้ำพระทัยเมตตา บริจาคเงินก้อนหนึ่งให้เหล่าเด็กและสตรีพวกนั้นไว้ใช้ยามฤดูหนาว แต่เงินพวกนั้นกลับยังไม่มากพอ ด้วยเพราะเหตุนี้พระองค์ถึงเสด็จมาที่จี๋หนาน จี๋หนานแต่ไหนแต่ไรก็มั่งคั่งอุดมสมบูรณ์ องค์รัชทายาทกับได้ทำหีบกำลัງระดมเงินทุนจากทั่วทุกสารทิศช่วยผู้อพยพเหล่านั้นให้มีถ่านฟืนใช้สร้างความอบอุ่น มีอาหารตักถึงห้อง มีเสื้อผ้าไว้กันหนาว"

เขาหยุดยั้งคิ่บคิ่บถ่านในมือก่อนจะพูดต่อ "ที่ดินรกร้างพวกนั้นคุณชายสามไม่ต้องคิดแล้ว สถานการณ์ที่จี๋หนานหาได้ง่ายดายกว่า เติงโจวไม่ สายสัมพันธ์ระหว่างคบคิดกับขุนนางนั้นสลับซับซ้อนยิ่ง อำนาจของแต่ละฝ่ายล้วนเกี่ยวพันอยู่ด้วยกัน ต่อให้ได้ทำหีบเป็นหัวหน้าก็ใช่ว่าจะเข้าไปก้าวถ่ายได้ง่ายๆ"

คำพูดนี้ทำให้เห็นเด่นชัด ส่วนเงินเองก็รู้ว่าที่ตนเองคิดนั้นง่ายตาย
เกินไป นางจึงยิ้มกล่าว "ข้าไม่รู้เรื่องการบ้านการเมืองสักเท่าใดนัก
ด้วยเหตุนี้จึงคิดเหลวไหลแล้ว"

เผยชู่จึงไปทีเตาไฟพลางกล่าว "เรื่องที่ดินคุณชายสามไม่จำเป็น
ต้องกังวลใจมากเกินไป ข้าพอจะช่วยคิดหาหนทางให้ได้"

"จำเป็นต้องให้ข้าออกเงินหรือไม่" เงินอิงถามออกมาทันที

เผยชู่มีได้ตอบออกมาตรงๆ หากกลับหันหน้ามองนางด้วยสีหน้า
กระหายใคร่รู้ "ไม่ทราบว่าคุณชายสามต้องการที่ดินผืนใหญ่เท่าใดในการ
สร้าง...สถานพำนักที่ว่ำนั่น"

เงินอิงชี้ไปทางมุมซ้ายล่างของภาพ "ข้าเขียนไว้เรียบร้อยแล้ว
สำหรับสิ่งปลูกสร้างอย่างสำนักศึกษาสถานพำนักอย่างน้อยก็ต้องใช้ที่ดิน
สองสามหมู่ เดิมข้าตั้งใจจะจ่ายเงินซื้อที่ดินรกร้างห้าหมู่ ยามนี้
ในเมื่อเส้นทางนี้ไม่สะดวก ข้าจึงคิดว่าจะซื้อที่ดินย่านเยียนไถที่เต่งใจ
สักหลายๆ แปลง ทำสวนผลไม้ขนาดใหญ่ไว้ปลูกต้นหลินจีน"

หลินจีนเป็นพืชตระกูลแอปเปิ้ลชนิดหนึ่ง แนนอนจะเรียกมันว่า
แอปเปิ้ลพื้นเมืองของจีนก็ได้ นอกจากชื่อหลินจีนแล้วมันยังมีชื่อเรียกอื่น
อีกอย่างคือฮวงหงหรือซากั่ว ความสามารถในการปลูกหลินจีนในยุคนี้
จัดได้ว่าอยู่ในเกณฑ์ดี ส่วนเยียนไถในยุคปัจจุบันก็ได้ชื่อว่าเป็นแหล่ง
กำเนิดแอปเปิ้ลชั้นยอด เงินอิงรู้สึกว่าดินน้ำที่นั่นน่าจะเหมาะกับการปลูก
ไม้ผล ดังนั้นถึงได้มีความคิดเช่นนี้

ภายใต้สถานการณ์ที่เงินทองมีจำกัด สำนักศึกษาสถานพำนัก
จำต้องพึ่งพาตนเองให้ได้ ในเมื่อทำนาไม่ได้ เช่นนั้นก็ต้องปลูกผลไม้
ไว้ขาย เพียงแต่เรื่องนี้ออกจะยากอยู่สักหน่อย ปลูกไม้ผลจนถึงนำออก

จำหน่ายได้ทุกอย่างจำต้องครบครัน ช่วงแรกอาจยากที่จะเห็นผลสำเร็จอันใด

ได้ยินเช่นนั้นเผยซู่ก็กล่าวขึ้น "ขอคุณชายสามโปรดอภัย ภาพร่างนั้นข้ายังมีได้ดูโดยละเอียด" หลังจากนั้นสีหน้าฉงนสนเท่ห์ก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าเขาหลายส่วน เผยซู่ถามต่อ "ในเมื่อต้องการบุกเบิกทำสวนผลไม้ที่เต็งใจ เหตุใดคุณชายสามถึงไม่ปรึกษาเรื่องนี้กับได้เท้าหลี่"

หลี่เหิงก่อนหน้านี้นี้ทำงานเป็นตัวแทนเจ้าเมืองอยู่ที่เต็งใจ หากยามนั้นเงินอิงบอกเรื่องนี้กับอีกฝ่าย เชื่อว่าย่อมต้องเหมาะสมกว่า

ทว่าทันทีที่พูดออกไปเขาก็เข้าใจถึงสายสนกลในได้ทันที เขาอดยิ้มพลางเขยหน้าผากตนเองไม่ได้ "ขออภัยๆ เมื่อครูข้ายังไม่ทันเข้าใจได้เท่าหลี่มีส่วนได้ส่วนเสียกับเรื่องนี้ ไหนเลยจะเหมาะที่จะออกหน้า"

จริงอย่างที่ว่า หากหลี่เหิงยื่นมือเข้ามายุ่งกับเรื่องนี้ ดีไม่ดีกว่านี้ อาจถูกคนประณามได้

"ไม่เพียงแต่เท่านั้น" เพราะรู้ว่าเผยซู่เข้าใจผิดไปแล้ว นางจึงส่ายหน้ากล่าว "ที่ข้าไม่ขอให้ท่านลงช่วยเหลือ ไม่ใช่เพราะฐานะขุนนางของเขา หากแต่ด้วยเพราะท่านลง...เป็นผู้อาวุโสของข้า"

น้ำเสียงของนางแผ่วเบาลงเล็กน้อย อีกทั้งยังคลุมเครือ "ท่านโหวน้อยคงรู้เรื่องราวบางอย่างเกิดขึ้นเพราะแรงกดดันจากเหล่าผู้อาวุโส อีกทั้งยังยากจะต่อต้านยิ่งกว่าแรงกดดันภายนอกอื่นใด ดังนั้นก่อนที่เรื่องนี้จะบรรลุ ข้าจึงไม่ปรารถนาจะทำพวกเขาแตกตื่นตกใจ"

มีเพียงรอจนกระทั่งเรื่องเปิดสถานพำนักดำเนินการไปเป็นที่เรียบร้อยแล้วเท่านั้น แรงกดดันของเหล่าผู้อาวุโสทั้งหลายถึงจะไม่อาจยับยั้งไม่ให้นางเดินหน้าได้อีก ถึงตอนนั้นนางย่อมมีกำลังมากพอ สามารถใช้การ

ลงมือทำเกลี้ยกล่อมให้เหล่าผู้อาวุโสยอมรับ

เผยฐูไม่พูดอันใด ทำเพียงเล่นคิมคืบถ่านในมือ เหม่อมองดูถ่านแดงในเตา หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ จู่ๆ เขาก็พูดขึ้นว่า "เรื่องราวในบ้านข้า คาดว่าคุณชายสามคงรู้กระมัง"

คำพูดประโยคนี้ความจริงแล้วเป็นประโยคบอกเล่ามิใช่ประโยคคำถาม

แต่ถึงกระนั้นเงินอิงก็ยังรู้สึกประหลาดใจ หลังจากนิ่งอึ้งไปชั่วขณะ นางก็พยักหน้าตอบ "ใช่แล้ว ข้าพอรู้อยู่บ้าง"

เผยฐูส่งเสียง "อืม" เบาๆ ออกมาคราหนึ่ง สายต่ายังคงจับจ้องอยู่ในเตาไฟ สีหน้าเปลี่ยนเป็นโศกเศร้ารันทดใจ

"หลังท่านพ่อท่านพี่พลีชีพในสงคราม อันที่จริงบ้านข้ายังเกิดเรื่องราวขึ้นอีกมากมาย เรื่องพวกนี้เกรงว่าคนที่รู้จะมีอยู่ไม่มาก" เขาหันหน้ามองมาทางเงินอิงคราหนึ่ง สายตาราวกับฝากแฝงไว้ซึ่งอารมณ์บางอย่าง ก่อนจะจืดจางลงอย่างรวดเร็ว "บางทีคุณชายสามอาจรู้สึกประหลาดใจว่าเหตุใดข้าถึงตอบรับเรื่องน่ายายเยี่ยงนี้"

เงินอิงตะลึงขึ้นอีกครา นางรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ

เผยฐูตอบรับง่ายดายเกินไป ไม่ถามอันใดแม้เพียงประโยค ทำนางไม่มีโอกาสปริปากกล่าวถ้อยความที่เตรียมไว้ก่อนหน้าพวกนั้น เรื่องนี้จะบอกว่าไม่แปลกก็คงไม่ได้

"คำพูดนี้ของท่านโหวน้อยตรงกับที่ใจข้าคิดจริงๆ" เงินอิงกล่าวออกมาตามตรง

"หากคุณชายสามทราบเรื่องราวภายในบ้านของข้า เกรงว่าคงไม่ประหลาดใจแล้ว" เผยฐูพูดต่อออกมาอย่างรวดเร็ว เขาส่ายหน้า สายตา

หยุดอยู่บนคิ่บคิ่บถ่านในมือ น้ำเสียงเซื่องช้าลงเล็กน้อย "คุณชายสามคงไม่ทราบว่ามีนอกจากพี่ชายใหญ่สองคนแล้ว ข้ายังมีพี่สาวที่แก่กว่าข้าหกปีอยู่อีกคน"

เงินอิงตะลึงเป็นครั้งที่สาม

เผยชูยังมีพี่สาวอยู่อีกคน?

นี่เป็นครั้งแรกที่นางได้ยินเรื่องนี้จริงๆ

"คุณชายสามคงไม่เคยได้ยินเรื่องข้ามีพี่สาวกระมัง" เผยชูคล้ายทลายความคิดอ่านของเงินอิงออก เขาจึงเอ่ยถามนาง

เงินอิงไม่ได้พูดอันใด ทำเพียงพยักหน้าเงิบๆ

เผยชูนั่งอยู่ชั่วอึดใจก่อนจะถอนหายใจออกมายาวๆ คราหนึ่ง "พี่สาวข้าหากยังมีชีวิตอยู่ ยามนี้น่าจะมีสามมีบุตร มีชีวิตผาสุกยิ่ง"

เขาจ้องมองดูถ่านไฟในเตาโดยไม่พูดอันใดอีก กลืนอายบนร่างเต็มไปด้วยความรู้สึกอ้ำว้าง

เงินอิงยังคงไม่พูดไม่จา บรรยายอากาศภายในห้องเงียบสงัดลง

"นายท่าน เหล่าเหอมาแล้ว" เสียงของหลวงถึงอวิ้งดังลอยมาจากนอกม่าน ชับไล่บรรยาอากาศเงียบงันภายในห้อง

เผยชูราวกับตื่นจากฝัน เขากวาดตามองไปรอบๆ ก่อนจะผลุนผลันเสียจนทำที่คิ่บถ่านหล่นลงกับพื้น เขาหันไปกล่าวขอภัยกับเงินอิง "ข้าจะออกไปสักครู่ เพียงไม่นานก็กลับ"

เงินอิงยิ้ม "เชิญท่านไหนตามสบาย"

เผยชูส่งยิ้มให้นาง สาวเท้าก้าวยาวๆ เดินจากไป

ม่านผ้าดิ้นเลิกลิ้นขึ้นก่อนจะตกลงอีกครั้ง ละอองหิมะน้อยๆ ลอยตามลมเข้ามา หมุนวนอ่อนช้อยอยู่ข้างม่าน

ดอกเหมยส่งกลิ่นหอมกำจายมากขึ้นทุกขณะ

เงินอิงลุกขึ้น หลังจากเดินเรื่อยเปื่อยอยู่ภายในห้องครัวหนึ่ง สูดทำยนางก็มาหยุดอยู่หน้าชั้นหนังสือ ตัดสินใจหยิบหนังสือเล่มหนึ่งลงมาอ่าน แก่เปื้อ นึกไม่ถึงว่าจู่ๆ เสียงพูดของหลัวมามาที่อยู่นอกประตูจะดังลอยเข้ามา

นางชะงัก เอียงคอเงี่ยหูฟัง

หิมะสาดซัดใส่ผ้าม่านเกิดเป็นเสียงหุ่มนหุ่มนำรำคาญ กันเสียงของหลัวมามาจนราวกับอยู่ไกลห่าง ฟังดูเลื่อนรางยิ่ง ส่วนเสียงอีกเสียงหนึ่งเหมือนจะอยู่ใกล้กว่า เสียงนั้นฟังดูค่อนข้างขร่าเผล่า จ๊อกแจ้กไม่รู้พูดคุยอันใด มีเสียงกระแอมกระไอดังขึ้นเป็นพักๆ

เงินอิงวางหนังสือลง เดินตรงไปเลิกม่านขึ้น

หิมะกำลังตกหนัก บนกำแพงมีเกล็ดหิมะปกคลุม สตรีในอาภรณ์กันหนาวผ้าแพร กระโปรงฝ้ายสีเทา กำลังยืนหันหลังให้เงินอิง พูดคุยกับหลัวมามาอยู่ใต้ชายคาระเบียงทางเดิน เส้นผมสีดำดอกเลาหวีรวบเก็บเรียบร้อย แผ่นหลังโค้งงอเล็กน้อย

228

มามาทุกแล้ว

"คุณ...ชาย" หลัวมามาตอนนี้เห็นเงินอิงแล้ว นางรีบหยุดพูดเดินตรงเข้ามา "ท่านเสร็จธุระแล้วกระนั้นหรือ"

"ยังอีกสักครู" เงินอิงตอบ สายตากวาดมองไปทางหญิงชราผู้นั้น

บังเอิญในเวลาเดียวกันอีกฝ่ายก็หันมองมาพอดี ที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าเงินอิงคือใบหน้าชูปบผอมดำคล้ำ ดวงตาอ่อนโยนเมตตา ทว่าโครงเส้นบริเวณกรามล่างกลับดูตันเห็นได้ชัดถึงนิสัยเด็ดขาดในอดีต ยามนี้แม้จะชราเฒ่าแต่ก็ยังแลดูคล่องแคล่ว

"การจะคุณชายสาม" หญิงชราผู้นั้นแสดงการระต่อเงินอิงพลางกล่าวถ้อยคำทางการ

เพราะเงินอิงไม่รู้จักอีกฝ่ายและไม่กล้ารับการระของนางจึงเบี่ยงกายเลียงเล็กน้อย

หลัวมามาเดินขึ้นหน้าพูดเสียงแผ่ว "เรียนคุณชาย มามาผู้นี้แซ่ฮั่ว

เป็นมารับใช้ข้างกายท่านโหวน้อย คราก่อนที่หอชุมนุมชื่ออี ตอนผู้น้อย
ออกไปซื้ออาหารที่ร้านเสื้อผ้าสำเร็จรูปข้างนอกก็ได้ฮ้วมาช่วยจัดการ
เป็นธุระให้ ด้วยเหตุนี้ผู้น้อยถึงได้รู้จักนาง"

ที่แท่นางก็คือฮ้วมา

เงินอิง⁺ได้ยื่นชื่อนี้มานานแล้ว ว่ากันว่าฮ้วมาผู้นี้เฝ้าดูท่านโหวน้อย
เติบโตมาตั้งแต่ครั้งยังเล็ก นับแต่ท่านย่าของเผยซู่สิน สองนายบ่าว
ก็ใช้ชีวิตประคับประคองซึ่งกันและกันอยู่ในจวนโหวหลังใหญ่

"ที่แท้ก็ฮ้วมานี่เอง ข้าเสียมารยาทแล้ว" เงินอิงพยักหน้าทักทาย
อีกฝ่าย

ฮ้วมายิ้มกล่าวว่า "บ่าวรบกวนความสงบของคุณชายสาม
ขอคุณชายสามได้โปรดให้อภัยด้วย" พุดจบนางก็ไ้อออกมาสองครา

พอเห็นเช่นนั้นเงินอิงก็หันไปเลิกล่านประตูออก "มารับเข้ามา
ข้างในก่อนเถอะ ด้านนอกหิมะตก"

ฮ้วมารีบโบกไม้โบกมือ ยิ้มฟันหลอพลางกล่าว "บ่าวมิกล้า
แค่หิมะตกเท่านั้น หาเป็นอันใดไม่"

ยังไม่ทันพุดจบนางก็ไ้อออกมาอีก สองแก้มแดงผิปกติ ดูก็รู้แล้วว่า
กำลังป่วย

หลัวมาเพราะนึกถึงน้ำใจของอีกฝ่าย ยามนี้จึงช่วยเงินอิงพุดอยู่
ข้างๆ อีกแรง "มารับเข้ามาก่อนเถอะ ตอนนี้ท่านโหวน้อยยังไม่มา
ท่านก็เข้ามาอบอุ่นร่างกายสักหน่อยก่อนแล้วค่อยว่ากัน"

เงินอิงกล่าว "มามาเข้ามามีมิตราร้อนสักคำก่อนเถิด วันนี้อากาศ
เหน็บหนาวยิ่งนัก"

พอเห็นพวกนางสองคนเอ่ยวาจาเกรงอกเกรงใจเช่นนั้น ฮ้วมา

ก็ไม่กล้าเอ่ยปากปฏิเสธอีก นางชอยเท้าเดินเข้ามา

หลั้วมามารีบเข้าไปพุงพลางกล่าว "ค่อยๆ เดิน พื้นนี้ลื่นยิ่งนัก"

เงินอิงเล็กมานขึ้นเล็กน้อย ฮั่วมามาร้องเสียงหลง "มิได้ๆ" หลั้วมามา กลับออกแรงผืนส่งนางเข้าไปในห้อง ก่อนจะหยิบถ้วยสะอาดๆ ใบหนึ่ง มารินน้ำชาให้กับนาง เงินอิงเชิญนางนั่งผิงไฟอยู่ข้างเตา

ฮั่วมามาอายุไม่ใช่น้อยแล้ว หลังจากนั่งลง เพราะรู้สึกมือเท้า เย็นจนแข็งทื่อไปหมด นางจึงยกมือขึ้นทูปขาทั้งสองข้างพลางเอ่ยปาก กระแหนะกระแหนตนเอง "น่าขายหน้ายิ่งนัก ยายเฒ่ากระดุกกระเดี้ยว ไม่เอาไหนเช่นป่าว ยามนี้ได้แต่เป็นภาระผู้อื่นแล้ว"

หลั้วมามาที่อยู่ข้างๆ ยิ้มกล่าวว่า "พูดอะไรเช่นนั้น กระดุกของท่าน ยังแข็งแรงดี ยังเสวยสุใช้ได้อีกนาน"

เงินอิงกล่าวต่อ "ฮั่วมามาสีหน้าท่าทางกระฉับกระเฉง เชื่อว่าอายุ ต้องยืนถึงร้อยปี"

ยามพูดจាន่าเสียงของนางฟังดูอ่อนโยนยิ่งนัก เห็นได้ชัดว่าฮั่วมามา ผู้นี้น่าจะรู้จักนางอยู่ก่อนแล้ว นับแต่เห็นหน้านางจนถึงยามนี้ ใบหน้าของ หญิงชราล้วนสุขุมเยือกเย็น ไม่แสดงสีหน้าประหลาดใจอันใดแม้เพียงน้อย เห็นได้ชัดว่าเคยรู้ได้บอกเรื่องในวันนี้ให้ฮั่วมามารับรู้หมดสิ้น

"วันนี้ป่าวออกมาเลือกซื้อของ" บางทีอาจเพราะเกรงเงินอิงจะสงสัย ฮั่วมามายามนี้ถึงได้ยิ้มตาหยีเอ่ยปากเล่าที่มาที่ไปให้นางฟัง "เพราะ ท่านโหวกำลังจะไปจากจีหนานแล้ว ป่าวเลยคิดว่าจะดีจะชั่วเช่นไรก็น่าจะ ซื้อของอะไรติดมือกลับไปฝากผู้อื่นบ้าง จะได้ไม่ถูกผู้คนคิดฉินนิทาว่า จวนโหวไร้มารยาท ทว่าท่านโหวไม่ชอบเรื่องพวกนี้ ถึงมอบหมายให้ผู้อื่น จัดการเอง วันนี้ท่านโหวบังเอิญออกจากจวน จึงให้ผู้อื่นตามมาด้วย

จะได้แวะซื้อของกลับไป ไม่ต้องออกมาตระเวนซื้อของตามลำพัง"

เงินอิงมิได้กล่าวอันใด หลัวมามากลับเอ่ยปากยกย่องไม่หยุด "ท่านโหวน้อยช่างมีน้ำใจยิ่งนัก รู้จักเห็นอกเห็นใจคนชราผู้ตกทุกข์ได้ยาก ท่านได้พบกับนายผู้ประเสริฐแล้ว"

คำพูดนี้พูดถูกใจฮั่วมามากยิ่งนัก นางไบหน้ายิ้มแย้มเบิกบาน เต็มไปด้วยริ้วรอยยับย่น "ท่านพูดถูกแล้ว บ่าวเช่นข้านับว่าตกอยู่ในวังวาสนาจริงๆ"

หลัวมามากเอ่ยปากกล่าววาจาอันเป็นสิริมงคลออกมาอีกสองสามคำ จนอีกฝ่ายปลาบปลื้มไม่รู้สิน วาจาฮั่วมามากดังอยู่มิได้ขาด บรรยายภาคคึกคักกว่าตอนที่เผยแพร่อยู่เมื่อครู่มากโข

หลังจากพูดคุยกุสัพเพเหระกันอยู่ครู่หนึ่ง ฮั่วมามากก็ค่อยๆ เก็บรอยยิ้ม นั่งยับเยินยับย่นตัวไม่เป็นสุข นางกล่าวว่า "ปาวมีเรื่องใคร่ถามคุณชายสามเรื่องหนึ่ง ไม่ทราบว่าได้หรือไม่"

หญิงชราสีหน้ากระอักกระอ่วน น้ำเสียงกดต่ำลงหลายส่วน

เงินอิงยิ้มตอบ "ไม่มีปัญหา" นางพูดพลางทำมือเป็นสัญญาณให้กับหลัวมามา

หลัวมามาเข้าใจได้ทันที นางถอยจากไปเงียบๆ พร้อมดึงประตูปิด

ฮั่วมามาวางถ้วยชาลง นั่งตัวตรงถามว่า "เมื่อครู่ตอนบ่าวเข้ามาในเรือน เห็นท่านโหวเดินออกไป ถึงบ่าวจะหุดตาฝ้าฟางแต่ก็ยังพอมองเห็นสีหน้าของท่านโหวเหมือนจะ...ไม่สู้ดีนัก บ่าวปากมากใคร่ขอถามสักคำ ไม่ทราบว่ามีเรื่องเกิดเรื่องอันใดขึ้น"

นางพูดพลางจ้องเงินอิงเขม็ง ในตาเต็มไปด้วยความรู้สึกห่วงใย จนแทบจะเรียกได้ว่าตึงเครียดอยู่น้อยๆ ประหนึ่งกลัวเงินอิงจะพูดอันใด

ไม่ดีออกมา

ดูทำชั่วมากมา กับเผยชูจะปฏิบัติต่อกันเหมือนดังญาติสนิทอย่างที่
ผู้คนเล่าลือกันจริงๆ

ถึงจะครุ่นคิดเช่นนั้น แต่เงินอิงก็ไม่ได้ปิดบังอำพรางอันใด เรื่องที่
พอจะพูดได้นางล้วนเล่าออกมาหมดสิ้น แม้แต่เรื่องคิดสร้างสำนักศึกษา
สตรีนางก็ยังเล่าออกมาจนหมด เรื่องนี้ต่อให้นางไม่พูด วันหน้าเผยชู
ก็ต้องบอกให้ชั่วมารู้อยู่ดี ในเมื่อเป็นเช่นนั้นนางมิสู้เล่ามันให้อีกฝ่าย
รู้เสียเอง

ได้ยินเงินอิงพูดเช่นนั้นชั่วมารากลับไม่แสดงสีหน้าประหลาดใจ
อันใดนัก นางทำเพียงถอนหายใจออกมาเบาๆ คราหนึ่ง สีหน้า
หม่นหมองยิ่ง "มีนาสีหน้าของท่านโหวถึงได้เป็นเช่นนั้น ที่แท้ก็เพราะ
พูดถึงเรื่องคุณหนูใหญ่ที่เสียชีวิตไปแล้วนั่นเอง"

สีหน้าของชั่วมารากลับกลายเป็นรันทด คิ้วบางๆ ทั้งสองข้างลู่ตก
ริ้วรอยบนใบหน้าก็เหมือนจะพลอยลึกลงตามไปด้วยเป็นอันมาก "ใช่ว่า
บ่าวปากมาก ทว่าชะตาชีวิตของคุณหนูใหญ่ช่าง...รันทดยิ่งนัก"

นางพูดพลางถอนหายใจ ยกแขนเสื้อขึ้นซับหางตา

เงินอิงจ้องอีกฝ่ายนิ่ง ไม่เอ่ยปากถามอันใด

ความสามารถในการลืมเลือนของมนุษย์มีไว้ก็เพื่อลบเลือนความ
เจ็บปวด เริ่มต้นชีวิตใหม่

วาทะหลบเลียงหลีกเร้นของเผยชูก่อนหน้านี้ รวมถึงความรู้สึก
รันทดเจ็บปวดของชั่วมาราในยามนี้ล้วนแสดงให้เห็นชัดว่าการตายของ
คุณหนูใหญ่เผยในยามนั้นเป็นเรื่องราวในอดีตที่ชวนให้ผู้คนรวดร้าว
ปานใด

เงินอิงไม่อยากสะกิดแผลเก่าของอีกฝ่ายขึ้นมาอีก ทำเช่นนั้นออกจะโหดเหี้ยมเกินไป

ทว่าฮั่วมามายามนี้กลับเริ่มต้นพูดขึ้น เรื่องที่นางเอ่ยปากออกมา กลับตรงกันข้ามกับที่เงินอิงคิด

"ในเมื่อท่านโหวบอกเรื่องนี้กับคุณชายสามแล้ว เช่นนั้นก็รู้สึกันว่า คุณชายสามคงพอจะรับฟังรายละเอียดต่างๆ ได้" นางพูดด้วยน้ำเสียงไม่มีลังเลแม้แต่น้อย ตรงกันข้ามกลับแน่วแน่ถึงขนาดเฝ้ารอด้วยความกระวนกระวาย "บ่าวเองก็รู้สึกว่าคุณชายสามเข้ากับผู้อื่นได้ง่าย เรื่องนี้เล่าให้คุณชายสามฟัง เชื่อว่าคุณชายสามคงไม่เห็นเป็นเรื่องขบขันอันใด"

229

เจ็บ//จั่ว้งเตา

เงินอิงตะลึงไปกับคำพูดของอีกฝ่าย

ฮั่วมามองมาทางเงินอิงด้วยสายตาปลาบปลัม หางตาแดงระเรื่อ พลางกล่าว "บางทีคุณชายสามอาจจะไม่ทราบ แต่ไหนแต่ไรมาท่านโหว ก็ไม่ชอบพูดถึงเรื่องพวกนี้ ได้แต่เก็บมันไว้ในใจ บางครั้งบ่าวเองก็กลัวว่า ท่านโหวจะอัดอั้นตันใจจนล้มป่วย นี่เป็นครั้งแรกที่ท่านโหวยอมบอกเล่า เรื่องนี้กับผู้อื่น บะ...บ่าวคิดว่าหากคุณชายสามไม่รังเกียจ ช่วยรับฟังคำพูด ของบ่าวสักสองสามประโยค ไม่ทราบว่าจะได้หรือไม่"

นางมองมาด้วยสายตาวาดหวัง น้ำตาที่เอ่อท้นอยู่ในดวงตาชุ่มมัว ส่องประกายระยิบระยับ

เงินอิงรู้สึกประหลาดใจ สองตาเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย มองดูอีกฝ่าย โดยไม่พูดอันใด

ฮั่วมามาถอนหายใจยาวๆ ออกมาคราหนึ่ง "คุณชายสามเป็นคนดี

แค่เห็นเพียงปราดเดียวบ่าวก็รู้ได้แล้ว เรื่องสถานพำนักที่คุณชายสามคิดจะสร้างนั้นถึงบ่าวจะไม่รู้ว่าคืออะไร แต่ถึงกระนั้นบ่าวก็รู้สึกได้ว่าหากยามคุณหนูใหญ่มีชีวิตอยู่มีสถานที่เช่นนั้น คุณหนูใหญ่ก็คงไม่..."

จู่ๆ นางก็เผลอจุกต่อ ฮัวมามาหยิบเอาผ้าเช็ดหน้าออกมาซับเหงื่อตอนบริปากขึ้นอีกคราน้ำเสียงของนางกลับสั้นสะท้านเบาๆ "บ่าวจะเล่าเรื่องทั้งหมดให้คุณชายสามฟัง หลังฟังบ่าวเล่าจบ คุณชายสามก็จะเข้าใจได้เองว่าเหตุใดวันนี้ท่านไหวถึงได้ตกลงรับปากคุณชายสาม"

ตอนพูดน้ำเสียงของนางเต็มเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกอาดูรเสียตาย "หากเป็นไปได้มามากก็เล่ามาเถิด ข้ายินดีรับฟัง" เงินอิงพูดพลางยกกาน้ำชา รินชาร้อนให้ฮัวมามาต่อ

เห็นได้ชัดว่ามามาผู้นี้ปรารถนาจะให้นางได้รับรู้เรื่องราวทั้งหมดทั้งมวล บางทีอาจเพราะเอ็นดูเฉยชู่ ไม่อาจทนเห็นเขาทรมานตนเองหรือไม่ก็อาจเพียงเพราะใคร่ระบายความรู้สึกออกมาเท่านั้น แต่ไม่ว่าจะด้วยเพราะเหตุใด เงินอิงล้วนรู้สึกว่าคุณหนูใหญ่มีหน้าที่และมีความรับผิดชอบที่พึงทำตนเป็นผู้ฟัง

พอเห็นเงินอิงรับปากเช่นนั้น ฮัวมามาก็คลายถอนหายใจโล่งอก นางกล่าวขอมาเงินอิงคราหนึ่ง ยกถ้วยชาขึ้นดื่มก่อนจะเริ่มเอ่ยปากเล่า

"ยามนั้นหลังอดีตท่านไหวกับคุณชายทั้งสองสิ้น สุธยินกับสะใภ้ใหญ่ สะใภ้รองต่างถูกคนนอกบอกว่าพวกนางเซตาคา 'ข่มสาม' บ่าวยังจำได้ช่วงที่พวกนางไว้ทุกข์อยู่ภายในจวน มักมีคนคอยชี้มือชี้ไม้กล่าววาจาเหลวไหลอยู่เสมอ ต่อมาเรื่องนี้ก็แพร่สะพัดไปทั่วเมือง"

พูดถึงตรงนี้นางก็หยุดไปครู่หนึ่ง สีนหน้าทุกขระทมมาก

เรื่องนี้เป็นเช่นไรเงินอิงยอมจินตนาการได้ไม่ยาก ถึงนางจะไม่เคย

ได้ยินเรื่องดังกล่าว แต่ก็พอจะเข้าใจถึงสถานการณ์ในยามนั้นได้อยู่

"ในตอนนั้นท่านโหวอายุยังน้อย ต่อให้มีบรรดาศักดิ์เป็นโหว แต่ถึงกระนั้นจนโหวก็ไม่อาจเทียบกับอดีตได้ ไม่ว่าผู้ใดก็ล้วนเข้ามากลั่นแกล้งกันถึงที่ได้" ฮั่วมามาเล่าให้นางฟังต่อ น้ำเสียงเชื่องช้าลงอย่างยิ่งยวด

"หลังจากนั้นประมาณสองสามปี นายท่านผู้เฒ่า สุนยิน และสะไ้ ทั้งสองก็ล้วนอำลาจากโลกนี้ไป เหลือก็แต่สุนยินผู้เฒ่าที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่ถึงกระนั้นก็ต้องดื่มยาประทังชีวิตอยู่เป็นนิตย์ ยามนั้นในจวนจัดงานศพกันแทบจะเรียกว่าวันเว้นวัน ทั้งทั้งจนเต็มไปด้วยกลิ่นเผาศพกระดาษทอง จากหน้าประตูจนถึงลานเรือนด้านหลัง ตลอดทางไม่อาจมองเห็นสีอื่นอันใด จะมีก็แต่สีขาวกับสีขาว ไม่ต่างอันใดกับหิมะโปรยปราย ชวนให้ผู้คนหนาวสะท้านจับชั่วคราว"

ฮั่วมามายกมือขึ้นเช็ดเหงื่อ น้ำเสียงสั่นระริกขัดแย้งกว่าเมื่อครู่ "จนถึงยามนี้บางครั้งบาวก็ยังฝัน...ฝันเห็นสถานการณ์ในเวลานั้น หลังจากนั้นก็จะสะดุ้งตื่น ไม่อาจข่มตาหลับได้อีกตลอดคืน"

นางถอนหายใจพลางส่ายหน้า ใบหน้าที่เต็มไปด้วยริ้วรอยยับย่น สะท้อนอยู่กับเปลวไฟในเตา แลดูรันทดเกินบรรยาย "เฮ้อ..."

เงินอิงนั่งฟัง ทว่าในใจกลับเต็มไปด้วยความรู้สึกร้าวราน

ชีวิตของเผยซู่ชวนให้คนนึกทอถอนใจจริง ๆ มิน่าเขาถึงได้มีนิสัยขัดแย้งกันเช่นนี้ ที่แท้ก็เพราะเหตุนี้

ทันใดนั้นนางก็ได้ยินฮั่วมามากล่าวขึ้นอีก "และนับแต่นั้นถ้อยคำเล่าลือข้างนอกนั้นก็เริ่มเปลี่ยน บอกว่าท่านโหวกับคุณหนูใหญ่สองคนต่างหากถึงเป็น 'ดาวพิฆาต' แท้จริง ต้องให้คนทั้งบ้านตายหมดก่อนถึง

จะพอใจ ท่านโหวยามนั้นเพิ่งจะอายุสิบขวบเท่านั้น อีกทั้งยังเป็นชาย ด้วยเหตุนี้ถึงจะได้ยินคำพูดพวกนั้นแต่ก็ยังสามารถทำเป็นหูทวนลมได้ ทว่าคุณหนูใหญ่ยามนั้นอายุสิบหกแล้ว กำลังอยู่ในวัยออกเรือนมี ครอบครัว แต่เพราะถ้อยคำเล้าลือพวกนั้นทำให้ไม่มีคนตระกูลดีๆ ที่ใด มาสู่ขอ พวกที่มาก็ต่างเป็นพวกเกียจคร้านไม่เอาไหน สุหยินผู้เฒ่าด้วย เพราะโมโหยิ่ง จึงตัดสินใจบอกออกไปว่าคุณหนูต้องไว้ทุกข์แสดงความ กตัญญู ก่อนอายุสิบเจ็ดจะไม่พูดคุยถึงเรื่องแต่งงานอันใด"

นางคล้ายพูดจนเหนื่อย หลังจากดื่มชาและหยุดพักครู่หนึ่ง ฮั่วมามา ก็เอ่ยปากเล่าต่อ "จะว่าไปคุณหนูใหญ่เองก็เป็นตระกูลนี้ไซ้ชื่อไม่มีพิษมีภัย วาจาเหลวไหลด้านนอกพวกนั้นนางถึงกับยึดถือเป็นเรื่องจริง ถึงกับ ตัดสินใจนำพาบ่าวไพร่สองสามคนเดินทางไปพำนักอยู่ที่นอกเมือง บอกว่าจะไม่ยอมให้ดวงของตนเองข่มชะตาของผู้เป็นน้องชายได้เด็ดขาด วันๆ ฝ้าสวดมนต์กินเจ แม้แต่เสื้อผ้าสีสันสดใสอันใดก็ไม่ยอมสวมใส่ ใช้ชีวิตไม่ต่างอันใดกับหญิงชรา"

พอพูดถึงตรงนี้ฮั่วมามากก็สะอึกสะอื้น หลังจากอดทนฝืนข่มอยู่ ครู่หนึ่งนางก็กล่าวต่อ "คุณชายสามไม่เคยพบเห็นคุณหนูใหญ่มาก่อน คุณหนูใหญ่รูปร่างหน้าตาคล้ายสุหยิน น่ารักน่าใคร่ยิ่งนัก ดวงตากลมโต ใบหน้าเล็กๆ ผิวพรรณขาวสะอาด นิสัยหรือก็ไม่ต่างอันใดกับสุหยิน ไม่ชอบพูดคุย อีกทั้งยังเป็นคนคิดมาก"

ดวงตาของนางหริ่งเล็กน้อย คล้ายยามนี้ตระกูลหนึ่งดงามอายุสิบกว่า ผู้นั้นกำลังยืนอยู่ตรงหน้า

เงินอิงยังคงนิ่งเงียบไม่พูดไม่จา ทำเพียงช่วยเปลี่ยนชาร้อนให้กับ อีกฝ่าย

ฮั้วมามาเห็นเช่นนั้นก็รีบลุกขึ้นเนื้อตัวสั่น "ป่าวมิกล้า คุณชายสาม
หาควรทำเช่นนั้นไม่"

เงินอิงวางถ้วยชาลงบนอุ้งมือนาง กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า
"มามาอย่าได้ทุกข์ใจ ดิฉันซาเถอะ"

ฮั้วมามาตะลึงมองดูนาง จู๋ๆ ขอบตาก็แดงก่ำ นางรีบหยิบผ้าเช็ดหน้า
ขึ้นกดซับหางตาพลางผินยิ้มกล่าว "ป่าวเฒ่าชราหูตาฝ้าฟาง เมื่อครู้ถึงได้
เพลินนึกถึงเรื่องราวในอดีตขึ้นมา ตอนคุณหนูใหญ่อยู่ในจวน นางก็ชอบ
รินชาให้ป่าวอยู่เสมอ"

คำพูดนี้ชวนโศกสลดยิ่งนัก เงินอิงเพราะไม่รู้ว่าควรปลอบใจอีกฝ่าย
เช่นไร จึงได้แต่นั่งนิ่งอยู่ข้างๆ เป็นเพื่อนนาง คอยฟังนางระบายความ
ทุกข์โศกเท่านั้น

หลังจิบชาร้อนไปสองคำ ฮั้วมามาก็คล้ายกลับมาได้สติ นางนั่งลง
อีกครั้งก่อนจะเอ่ยปากเล่าต่อ "เพียงชั่วพริบตาคุณหนูใหญ่ก็พำนักอยู่
นอกเมืองครบสองปี อายุสิบแปดปีบริบูรณ์ กลายเป็นสตรีที่นทิกนางหนึ่ง
สุหยินผู้เฒ่าเดิมก็แค่เอ่ยปากออกมาด้วยเพราะความโมโหเท่านั้น ช่วงนั้น
นางไหว้วานคนไปทั่วให้ช่วยหาคู่ครองที่เหมาะสมให้กับคุณหนูใหญ่
แต่โชคไม่ดีที่หาคนที่เหมาะสมไม่พบ ถ้าไม่ใช่ชาติตระกูลต่ำต้อยก็นิสัย
ไม่เอาไหน หรือไม่ก็บ้านเรือนสกปรก สุหยินผู้เฒ่าด้วยเพราะกลัว
คุณหนูใหญ่จะลำบาก เรื่องนี้จึงลากยาวต่อไปอีกปี จนคุณหนูใหญ่อายุ
สิบเก้า"

เมื่อพูดถึงตรงนี้นางก็เหมือนนึกอะไรขึ้นได้ สีหน้าจู๋ๆ ก็เปลี่ยนไป
 নয়หน้าแฝงไว้ซึ่งความเคียดแค้นชิงชัง ถูถ้วยชาในมือไม่หยุด กระตุกข้อต่อ
กลายเป็นขีดขาว น้ำเสียงแฝงไว้ซึ่งความรู้สึกแค้นเคือง "ฤดูหนาวปีนั้น

หิมะตกหนักไม่ต่างอะไรกับวันนี้ มีบุรุษต่างถิ่นผู้หนึ่งมานอนหนาวหมดสติ
อยู่หน้าเรือนคุณหนูใหญ่ ด้วยเพราะคุณหนูใหญ่มีเมตตาจึงสั่งให้คน
ช่วยเหลือไว้ เชิญให้เขาพำนักรักษาตัว อีกทั้งยังสั่งให้คนมอบเงินค่า
เดินทางจำนวนหนึ่งให้เขา ก่อนจะส่งเขาจากไป หลังจากเรื่องนี้ผ่านพ้น
คุณหนูใหญ่ก็ได้เก็บมันมาใส่ใจอีก คิดเพียงทำบุญทำกุศลเท่านั้น"

230

ใจคนตำทรม

พอพูดถึงตรงนี้อ้วมมาจู่ๆ ก็เปลี่ยนไปพูดถึงอีกฝ่าย นางกัดฟัน
กล่าว "แต่ใครจะไปนึก คนผู้นี้หลังพ้นจากเรือนคุณหนูไปเขาก็เที่ยวป่าว
ประกาศไปทั่วว่าคุณหนูใหญ่พยายามล่อลวงเขา แรกๆ ก็ไม่มีผู้ใดเชื่อ
แต่เขากลับสบทบสาบานกล่าววาทะเหลวไหล อีกทั้งยังเอยปากบอกถึงตำหนิ
บนร่างของคุณหนูใหญ่ เพียงไม่นานเรื่องราวก็แพร่สะพัดอยู่ท่ามกลาง
พวกคนชั้นต่ำ ช่าง..."

ริมฝีปากของนางสันระริก ใบหน้าเขียวคล้ำ พูดอันใดต่อไม่ออก
น้ำตาหลั่งริน

เงินอิงตะลึงฟัง ในใจหนาวสะท้านยิ่ง

วาทะเล้าอ้างบาดหูเช่นนี้ปีบบังคับทำร้ายสตรีในสมัยโบราณเช่นไร
นางไม่ต้องคิดก็รู้ได้ทันที

"หากมาไม่ปรารถนาจะเล่าต่อก็ไม่จำเป็นต้องกล่าวอีก ข้าเข้าใจ

แล้ว" นางอดเอ่ยกับอีกฝ่ายไม่ได้

เรื่องราวในอดีตเหล่านี้หาควรย้อนนึกถึงอีกไม่ อารมณ์ของหญิงชรา
ได้รับความกระทบกระเทือนเช่นนี้ ดีไม่ดีอาจส่งผลต่อสุขภาพ

นึกไม่ถึงว่ายังไม่ทันที่เงินอิงจะพูดจบ ฮั่วมากก็สายศีรษะ รอยยิ้ม
เจ็บปวดปรากฏขึ้นบนใบหน้าที่เต็มไปด้วยริ้วรอยยับย่น "ถึงคุณชายสาม
จะเข้าใจ แต่เรื่องราวภายหลังเกรงว่าท่านอาจทราบดีไม่ถูก"

น้ำเสียงของนางแหบพร่าเล็กน้อยคล้ายมีดกรีดแก้วหู ทำเอาทุกคำ
ที่นางพูดออกมาล้วนแฝงไว้ซึ่งความรู้สึกเฉื่อยชื่อยากเกินบรรยาย

"บ่าวรู้ คุณชายสามเป็นคนฉลาด คงทราบดีเรื่องราวได้คร่าวๆ แล้ว"
เส้นผมสีดำของฮั่วมากมาสายไหวไปตามเสียงพูด คล้ายหิมะที่
โปรยละอองอยู่ทั่วแผ่นดินฟ้าตกอยู่บนตัวนาง "ต่อมา...ต่อมา...คุณหนูใหญ่
ก็กลืนทองพยายามปลิดชีวิตตนเอง ฮูหยินผู้เฒ่าส่งคนจำนวนมากไปเฝ้า
คุณหนูใหญ่ไว้ด้วยเพราะกลัวนางจะฆ่าตัวตายอีก ทว่าคุณหนูใหญ่ยัง
ซ่อนทองไว้อีกก่อน พอลับตาคนนางก็แอบกลืนมันลงท้องอีก วันที่สอง
กว่าจะมีคนไปพบ ร่างของคุณหนูใหญ่...ก็เย็นเยียบสิ้นแล้ว"

นางเพียรใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา ทว่าน้ำตากลับยังคงหลังริน ไม่ว่า
จะทำเช่นไรก็ไม่ยอมหยุดไหล เพียงไม่นานผ้าเช็ดหน้านั้นก็ชุ่มโชกไปด้วย
น้ำตา

เงินอิงหยิบผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ ยื่นส่งให้กับ
อีกฝ่าย

ฮั่วมากมารับไว้พลางใช้มันซับน้ำตา ทว่าจะกลืนน้ำตาได้สำเร็จ
ก็หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ นางเช็ดหางตาเอ่ยปากสะอึกสะอื้น "บ่าว
เสียมารยาท ทำตัวให้คุณชายสามขบขันแล้ว"

เงินอิงสำหน้าไม่พูดอันใด นางนั่งนิ่งอยู่ข้างอีกฝ่าย
ไม่รู้ด้วยเหตุใดการเคลื่อนไหวสวดเจี๊ยะไร้สรรพเสียงนี้กลับทำ
ฮัวมามารู้สึกเหมือนได้รับการปลอบโยน
หลังจากผ่านไปชั่วครู่ อารมณ์ของฮัวมามาก็กลับมาสงบนิ่ง นาง
เริ่มเอ่ยปากพูดอีกครั้ง

"ท่านโหวยามันถึงจะเพ็งอายุสิบสาม แต่กลับรู้อะไรดีอะไรไม่ดี
เขาปิดประตูเฝ้าศพของคุณหนูใหญ่ตลอดทั้งคืน เช้าวันที่สองก็พาคน
ออกจากประตู ต่อมาบ่าวถึงได้รู้ว่าท่านโหวตามหาชายหนุ่มสร้างเรื่อง
ผู้นั้นจนพบ บิบบังคับให้เขาบอกถึงต้นสายปลายเหตุ" น้ำเสียงของนาง
ไม่รันทดโศกเศร้าอีกต่อไป หากแต่เต็มไปด้วยความรู้สึกเคียดแค้นชิงชัง
นางเซินเซี่ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า "เจ้าคนถ่อยนั้นเป็นบัณฑิตยากจน
คิดอยากมีศรีสุขจนเสียสติ เห็นจนของพวกเรามีแต่เด็กกับคนชรา
ชื่อเสียงของคุณหนูใหญ่เองก็ไม่สู้ดี จึงคิดวางแผนตัดสินใจทำลาย
ชื่อเสียงของคุณหนูใหญ่ให้สิ้นซาก คิดว่าหากฮูหยินผู้เฒ่าร้อนรน ไม่นาน
อาจยอมยกคุณหนูใหญ่ให้กับเขา ถึงตอนนั้นคนยากไร้เช่นเขาย่อมสามารถ
เกี่ยวดองกับจนโหวได้ ช่างเป็นตัว बदชิบโง่งมตัวหนึ่งโดยแท้ ฤๅ!"

ฮัวมาตามถ่มถุยน้ำลายลงพื้นตืดๆ กันหลายครั้งหลายครา สองแถม
แดงระเรื่อด้วยความโกรธแค้น พุดจบนางก็ไถออกมาอีกครา
เงินอิงรีบขยับขึ้นหน้ายกถ้วยน้ำชาขึ้นให้อีกฝ่าย ฮัวมารับ
ถ้วยน้ำชาไปดื่มสองสามคำ ครั้นหายโอบนางก็หอบหายใจกล่าว "ลำบาก
คุณชายสามแล้ว บ่าวใกล้เล่าจบแล้ว"

เงินอิงกังวลกลัวนางจะเป็นอะไรไป แต่เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายเก็บกด
เรื่องนี้อยู่นานมากแล้ว ยามนี้หากไม่ยอมปล่อยให้นางได้พุดจบ เกรงว่า

จะยิ่งส่งผลเสียต่อร่างกายของหญิงชรามากขึ้นไปอีก ด้วยเหตุนี้เงินจึงได้แต่นั่งกลับลงบนเก้าอี้และตั้งใจฟังนางพูดต่อ

"ต่อมาท่านโหวได้บอกกับบ่าวว่าสาเหตุที่เจ้าคนถ่อยนั้นเล็งเป้าไปที่คุณหนูใหญ่ก็ด้วยเพราะคุณหนูใหญ่ได้ชื่อว่ามีดวง 'ข่มญาติพี่น้อง' คนผู้นี้หมายถึงเกี่ยวดองกับจวนโหวจนเสียสติ ถึงขนาดยอมทุ่มเทพทรัพย์สมบัติที่มีทั้งหมดซื้อตัวแม่เฒ่าข้างกายคุณหนูใหญ่ แม่เฒ่านางนั้นเดิมมีหน้าที่ติดไฟต้มน้ำ เพราะเรือนนั้นไม่มีองครักษ์เฝ้ารักษาความปลอดภัยแน่นอน ทำให้นางฉวยโอกาสตอนคุณหนูใหญ่อาบน้ำอาบสังเกตุดูตำหนิบนตัวคุณหนูใหญ่ ก่อนจะเอาไปบอกกับเจ้าคนชั่วนั้น ช่าง... แค่นี้..."

ฮั่วมามาโหวหนักหน่วงรุนแรงจนไม่อาจเล่าต่อ สองแถมแดงขัดยิ่งกว่าเก่า มือสั่นระริกยื่นไปที่ถ้วยชา

เงินจึงรีบคว้ามั่นยื่นส่งให้กับอีกฝ่ายพลางพูดอย่างอ่อนโยนว่า "พอเถอะมามา ข้าเข้าใจเรื่องราวทั้งหมดแล้ว ท่านไม่ต้องรีบ ใจเย็นๆ"

ครานี้อาการโงะของฮั่วมามาจางหายไปอย่างรวดเร็ว หลังจิบชาร้อนสองคำลงท้อง สีหน้านางก็ดีขึ้นมาก นางพูดออกมาว่า "ขอบคุณชายสามอย่าได้ถือสา วันนี้เสียมารยาทยิ่งแล้ว คุณชายสามโปรดให้อภัยด้วย"

เงินจึงคิดจะเอ่ยปากกล่าว 'หาจำเป็นไม่' แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยปากจู่ๆ นางก็รู้สึกแผ่นหลังหนาวสะท้าน ครั้นหันหน้ามองกลับไปนางก็เห็นม่านประตูถูกเลิกสูง เผยชู้กำลังยืนอยู่ที่ข้างประตู อารมณ์บนร่างสะบัดไหวตามแรงลม ละอองหิมะเกาะติดอยู่ที่ข้างแขนเสื้อ

"เรื่องเก่าพวกนั้นมาไม่จำเป็นต้องพูดถึงอีก" เขาลดม่านลงและสาวเท้ากว้างๆ เดินเข้ามา เสื้อคลุมที่พาดอยู่บนแขนห่อคลุมลงบนตัวของ

ฮัวมา มา น้ำเสียงทุ้มต่ำเอ่ยว่า "ข้าสั่งให้คนจุดเตาแล้ว มาไปปรออยู่
บนรถเถะ อีกไม่นานข้าก็จะเสร็จธุระแล้ว" เขาพูดพลางเดินขึ้นหน้า
หมายประคองหญิงชรา

นับแต่เห็นเขาเข้ามาในห้อง แวตตาของฮัวมาก็เต็มไปด้วย
ความรู้สึกปลาบปลื้มยินดี ยามนี้พอได้ยินคำพูดดังกล่าว นางก็ยิ้มตาหี
ตบมือของเธอ "เออละๆ บ่าวพูดจบแล้ว ธุระของท่านโหวสำคัญยิ่ง
เชิญท่านโหวจัดการธุระเถิด"

"อย่างไรมามากก็กลับขึ้นรถก่อนเถะ" เผยซู่พยุงนางลุกขึ้น ก่อนจะ
หันไปพยักหน้ากับเงินอิง "เมื่อครู่รบกวนคุณชายสามแล้ว"

ฮัวมายิ้มพลางกล่าวเสริม "เมื่อครู่ต้องขอบคุณคุณชายสาม
ยิ่งนักที่ไม่รังเกียจยาดำเน่ารำคาญอย่างบ่าว ยามนี้บ่าวรู้สึกสบายใจ
ขึ้นมาก คุณชายสามนับเป็นผู้เปี่ยมเมตตา เป็นสตรีที่มีน้ำใจยิ่ง"

เพราะอายุมากจึงขี้หลงขี้ลืม ท้นที่ที่เอ่ยปากนางก็เผยให้ชาวบ้านรู้
ได้ท้นที่ว่าแท้ที่จริงแล้วนางล่วงรู้ถึงฐานะของเงินอิงอยู่ก่อน

เงินอิงเองก็คาดเดาได้อยู่ก่อนแล้วเช่นกัน พอได้ยินเช่นนั้นนางก็
ยิ้มกล่าว "หามีได้"

ฮัวมาไม่รู้ตัวเลยแม้แต่บอกว่าตนเองพลั้งปากไปเป็นที่เรียบร้อย
แล้ว นางฉีกปากยิ้มไม่หุบ

เผยซู่ที่อยู่ข้างๆ ไม่รู้เพราะเหตุใดพอเห็นเช่นนั้นท่าทางเขาก็คล้าย
กระอักกระอ่วนขึ้นมาเล็กๆ โชคดีที่เงินอิงสนใจก็แต่พูดคุยอยู่กับฮัวมา
ผนวกกับท่าทีผิดปกตินี้ของเขานี้ก็ได้เด่นชัดอะไรนัก ทุกอย่างจึงผ่านพ้น
ไปเช่นนี้

หลังจากหาคนส่งฮัวมาออกไปเสร็จ เผยซู่ก็หันกลับมา ยกน้ำ

รินน้ำร้อนลงไปใต้น้ำชา ลงมือชงชาต่อ ควันสี่ชาวลอยละล่องระคน
อยู่กับน้ำเสียงทุ้มต่ำของเธอ "คุณชายสาม...รู้สิ้นแล้ว?"

"ใช่ ฮั่วมามาบอกข้าหมดแล้ว" เฉินอิงตอบ "ไม่ว่าจะสี่หน้าหรือ
น้ำเสียงล้วนสงบนิ่ง

เผยข้อพิจารณาด้วยหางตาอยู่ครู่หนึ่ง ครั้นเห็นสีหน้าของนาง
เหมือนเช่นทุกครั้ง เขาก็รู้สึกโล่งอกขึ้นมาอย่างประหลาด

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ท่าทีของข้าคุณชายสามก็คงจะเข้าใจแล้ว" เขา
ยกกาน้ำเดินไปที่ห้องข้าง

เฉินอิงได้ยินเสียงตักน้ำ เขาน่าจะกำลังตักน้ำใส่กาอยู่ น้ำเสียง
แผ่วเบาดังตามมา

"เช่นนั้นก็ดีแล้ว"

231

เงินเมื่อนกะนั้น

ครั้นกลับมาถึงในห้อง สีหน้าของเผยชูก็กลับกลายเป็นปกติ เขา
วางกาน้ำลงบนเตาพลงเอ๋ยปาก "เขาเป็นว่าเรื่องนี้เข้ายีนดีช่วยเหลือ
เหตุผลมิใช่ด้วยเพราะสงสัยใครรู้หรืออื่นใด ท่านเชื่อใจข้าท่านนั้นก็พอ"

"ท่านไหนน้อยได้แสดงความจริงใจยิ่งยวดให้ประจักษ์แล้ว ข้ารู้ลึก
ซาบซึ่งใจยิ่ง" เงินจึงยืนอยู่ข้างชั้นหนังสือ ผินหน้ามองมาทางเขา รอยยิ้ม
แม้จะปรากฏอยู่บนริมฝีปากเพียงจางๆ แต่กลับชัดเจนแจ่มแจ้งเป็นที่สุด
พอเห็นรอยยิ้มเช่นนั้นเผยชูเองก็อดยิ้มออกมาไม่ได้เช่นกัน "ยังคง
เป็นคำพูดประโยคเดิม รอฟังข่าวจากข้า เรื่องสวนผลไม้ที่เขียนไถ
มอบให้ข้าเป็นคนจัดการก็แล้วกัน ข้าจะพยายามอย่างสุดความสามารถ"

คำพูดพวกนี้เขาพูดออกมาอย่างตรงไปตรงมา เงินจึงยิ้มน้อยๆ รับคำ
ไม่ได้อดอดกระบิดกระบวนเอ๋ยปากถึงปัญหาเรื่องเงินอีกแต่อย่างไร

ปริศนาบนตัวเผยชูนี้น้อยๆ คล้ายคลึงออกทีละน้อยแล้ว ส่วน

คำตอบนั้นก็ช่วยให้นางเข้าใจเขาได้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น

ในที่สุดนางก็รู้แล้วว่าเหตุใดเขาถึงใส่ใจเรื่องชื่อเสียงมากมายเยี่ยงนั้น รวมถึงท่าทีระแวดระวังเกินความจำเป็นยามอยู่กับเพศตรงข้ามเหล่านั้น ด้วย ส่วนสาเหตุที่เขารีบปากช่วยเหลือนางอย่างตรงไปตรงมานั้นนางก็เข้าใจแล้วเช่นกัน

ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดจริงๆ เกรงของพี่น้องสกุลชยาภิเษกขึ้นในหัวของนาง ทันทีที่ความคิดดังกล่าวปรากฏ เงินอั่งที่รีบกดมันกลับลงไปทันที ประหลาดจริงๆ เหตุใดนางถึงนึกถึงสองพี่น้องนั้นขึ้นมาได้

นางแอบส่ายหน้าลังเลกลับลงบนเก้าอี้ขึ้นไปยังภาพร่างพลางบอก "ในเมื่อพอเข้าใจถึงโครงร่างคร่าวๆ ของโครงการ...แผนงานแล้ว เช่นนั้นต่อจากนี้ข้าก็จะบอกเล่าถึงรายละเอียดด้านการก่อสร้าง ครอบคลุมท่านไว้น้อย จับตาดูดีๆ..."

เกล็ดหิมะโปรยละอองอยู่ที่นอกหน้าต่าง ดอกเหมยส่งกลิ่นหอมจางๆ เสียงพุดคุยจ้อกแจ้กดังอยู่ภายในเรือนที่ชื่อว่า 'ลิ้มสุรา' อยู่เป็นนานไม่มีหยุด

หิมะแรกของจีหนานตกอยู่เพียงครึ่งวันเท่านั้น ครั้นหัวค่ำมันก็หยุดตก ท้องฟ้าแจ่มใสอยู่นานถึงสิบวัน สภาพอากาศถึงกลับกลายเป็นเย็นเยียบยิ่งกว่าเดิม สุหยินผู้เฒ่าเหลือเองก็ไม่สนุกสนานคึกคักเหมือนอย่างก่อนหน้านี้ วันทั้งวันเอาแต่ผิงไฟทำตัวให้อบอุ่นอยู่แต่ภายในห้อง

สภาพอากาศเช่นนี้ทำให้การไปเรียนหนังสือของทุกวันเป็นไปด้วยความยากลำบาก หลี่ซีเองก็ทะเลาะกับหนี่ซือไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง แต่ถึงกระนั้นนางกลับไม่ได้รับความเมตตาจากผู้เป็นมารดาแม้แต่น้อย ทุกวันยังต้องฝ่าลมหนาวไปเรียนอยู่ดี

ทุกครั้งที่เป็นอย่างนี้นางมักรู้สึกอิจฉาเงินอิงมากเป็นพิเศษ นางรู้ว่าญาติผู้พี่ของนางผู้นี้ 'เรียนไม่เอาไหน' แต่ในความไม่เอาไหนที่ว่างกลับเต็มเปี่ยมไปด้วยความซื่อสัตย์ได้รับความเอ็นดูจากสวรรค์จนนางอดนึกอยากเปลี่ยนตัวกับอีกฝ่ายไม่ได้

หากนางรู้ว่าทุกวันเงินอิงต้องพยายามตื่นนอนแต่หัวรุ่ง 'ไม่ว่า' สภาพอากาศจะหนาวเหน็บสักเพียงใดก็ยังต้องฝึกขี่ม้าวิ่งธนูรวมถึงฝึกกำลังข้อมือและอื่นๆ เชื่อว่าถึงตอนนั้นนางย่อมไม่นึกอิจฉาเงินอิงอีกต่อไป

จะว่าไปนับแต่แยกกับเผยตูในวันนั้น เงินอิงก็ไม่ได้รับข่าวสารอันใดจากเขาอีก แต่ถึงกระนั้นนางก็ไม่ได้รู้สึกร้อนใจ ยังคงยุ่งอยู่กับเรื่องราวของตนเองเหมือนดังเก่า

วันนี้หิมะตกหนัก เงินอิงลุกขึ้นแต่เช้า นางสังเกตเห็นท้องฟ้าอึมครึมลมหนาวพัดผ่านประตูสลักลายเข้ามาพร้อมกับกลิ่นอายแจ่มใสเย็นเยือก

"วันนี้คุณหนูยังจะออกไปข้างนอกกระนั้นหรือ" หลังช่วยผู้เป็นนายชำระล้างร่างกายเป็นที่เรียบร้อย หลัวมามากก็เอ่ยปากถาม สายตาจับจ้องอยู่บนเสื้อผ้าชุดใหม่ที่วางอยู่บนเตียง

เงินอิงพยักหน้ากล่าว "ใช่ ข้านัดกับนายหญิงสี่สกุลฉิวไว้ วันนี้ตอนบ่ายจะแวะไปดูอะไรที่ร้านเซียงอวิ้นสักหน่อย"

หลัวมามาไม่รู้เรื่องเงินอิงกับกั๋วหวนร่วมมือกันทำการค้า พอได้ยินเช่นนั้นหัวคิ้วของนางก็ขมวดเข้าหากันน้อยๆ เพราะรู้สึกว่าการที่เงินอิงทำตัวสนิทสนมกับหญิงฝ่ายหนึ่งเกินไปนั้นหาใช่เรื่องดีไม่ แต่ถึงกระนั้นนางก็ได้พูดอะไรออกมา

"ท่านแม่กับท่านป้าสะก๊อนญาติแล้ว ที่ร้านของนายหญิงสี่เองก็มีของ

ที่พวกท่านแม่ต้องการพอดี ถือเสียว่าแวะไปเอามันกลับมาให้พวกนาง" เงินอิงพูดขึ้นอีกคราวถือเป็นการอธิบาย

ไม่รู้ว่เพราะได้รับอิทธิพลจากกระแสค่านิยมในท้องถิ่นหรือไม่ นับแต่มาถึงจื๋นนาน กั๋วหว่านก็ไม่เคยแวะมาเยี่ยมเยียนนางเลยแม้แต่ครั้งเดียว ที่ไปมาหาสู่ถึงจวนสกุลหานทุกครั้งล้วนแต่เป็นพวกมามาทั้งสิ้น โชคดีที่หฺลี่ซื่อกับหนี่ซื่อไม่รู้เรื่องอะไรพวกนี้มากนัก ดังนั้นคราวนี้เงินอิงจึงสามารถขอออกไปข้างนอกตามลำพังได้

เพราะสกุลหานวางจำหน่ายน้ำมันหอมระเหยชนิดใหม่มาอีกสองสามชนิด แล้วกั๋วหว่านตกลงรับปากพวกหนี่ซื่อว่าจะส่งมาให้ เงินอิงจึงใช้โอกาสนี้ขันอาสาไปจัดการให้เอง ส่วนหฺลี่ซื่อเองก็ได้เอย่ปากขัดขวาง คาดว่าคงไว้วางใจกั๋วหว่านยิ่ง

กว่าจะแต่งเนื้อแต่งตัวเป็นที่เรียบร้อยเวลาก็ไม่เข้าแล้ว ขณะกำลังจะออกไป นึกไม่ถึงว่าเงินเซียงกลับแวะมาเยี่ยมเยียนนางกะทันหัน

เงินอิงรู้สึกประหลาดใจ หลังจากเชิญอีกฝ่ายเข้าไปในห้องนางก็ยิ้มถาม "วันนี้พี่รองไม่มีเรียนกระนั้นหรือ"

ตารางเรียนของสำนักศึกษาศรีทุกวันล้วนแต่แน่นขนัด อีกทั้งวันนี้หรือก็มีใช้วันหยุด หากไม่แล้วเงินอิงไหนเลยจะมีโอกาสออกไปตามลำพังได้ถึงตอนนั้นเชื่อว่าต้องมีหางเล็ก ๆ อย่างหฺลี่ซื่อตามมาด้วยเป็นแน่

พอได้ยินเงินอิงถามเช่นนั้น เงินเซียงก็หน้าแดงขึ้นมาทันที นางอึก ๆ อัก ๆ บอก "เอ่อ...ข้า...ข้ารู้สึกไม่ค่อยสบาย...เลยขอท่านอาจารย์หยุดพักครึ่งวัน" นางพูดพลางกวาดตามองไปรอบ ๆ ความหมายของนางเห็นได้ชัดยิ่งกว่าชัด

หลังสั่งให้พวกหฺลั้วมาออกมาออกไปเป็นที่เรียบร้อย เงินอิงก็เอย่ปาก

ถามขึ้นอีกครา "พี่รองเหมือนมีอะไรจะคุยกับข้า ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องอันใด"

เงินเสียงหน้าแดงมากขึ้นไปอีก นางก้มหน้าขยับชายอาภรณ์อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดคลุมเครือออกมา "เออ...ไม่รู้ว่าท่านป้ารอง...เขียนจดหมายถึงท่านย่าแล้วหรือไม่"

ที่แท้ก็เรื่องนี้

เงินอิงไม่รู้ว่าจะเงินเสียงมาเองหรือว่าเงินหานจะยื่นจะยอให้นางมากันแน่ จึงพูดออกมาตามตรงว่า "ท่านแม่ไม่ได้บอกเรื่องนี้กับข้า พี่รองต้องการให้ข้าช่วยถามดูให้หรือไม่"

"ก็ดี...เช่นนั้นก็ต้องขอบคุณน้องสามยิ่งแล้ว" เงินเสียงก้มหน้าพูดประโยคดังกล่าวออกมา คล้ายถอนหายใจโล่งอก

ยามนี้เงินอิงจึงมั่นใจแล้วว่าเรื่องนี้เงินหานต้องเป็นคนให้นางมาถามตนเองแน่

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เงินเสียงก็รวบรวมความกล้าเงยหน้าขึ้น นางพูดจาตะกุกตะกัก "เออ...เรื่องของข้ากับน้องสี่ เชื่อว่าน้องสามคงได้ยินมาบ้างแล้วกระมัง"

เงินอิงตะลึงงัน คำพูดไม่มีหัวไม่มีหางเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร

โชคดีที่เงินเสียงคล้ายไม่ต้องการคำตอบจากเงินอิง นางกล่าวต่อว่า "อันที่จริงน้องสี่ก็แค่ยังปากไม่อยู่เป็นบางครั้งบางคราว พูดจาไม่ระมัดระวังก็เท่านั้น นางก็แค่ค้าน้องหกออกมาตรงๆ มิได้ลอบเล่นงานผู้อื่นแต่อย่างใด"

คำพูดนี้ทำคนสับสนงุนงงยิ่งกว่าเดิม หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งในที่สุดเงินอิงก็เข้าใจ

ที่แท้ที่เงินเสียงพูดถึงอยู่ในเวลานี้ก็คือสาเหตุที่ทำให้เงินหานถูกสุมยินผู้เฒ่าสวี่ส่งตัวมาที่เงินหาน

เงินอิงส่งเสียง "อืม" เบาๆ ออกมาคราหนึ่ง แต่ก็มิได้พูดอันใดต่อ
เรื่องนี้เป็นภัยที่เงินหนังก่อ เงินเซียงก็แค่ปลาทูที่ติดร่างแหมาด้วย
เท่านั้น

จะว่าไปเรื่องนี้เงินอิงไม่เคยนึกอยากรู้เลยแม้แต่น้อย หลัวมาเอง
ก็ปิดปากสนิทไม่พูดอันใด เชื่อว่ารายละเอียดของเรื่องนี้คงมิได้งายตาย
เหมือนอย่างการเงินเซียงพูดอยู่ในเวลานี้เป็นแน่ น่าจะยังมีสาเหตุอื่นด้วย
เพียงแต่ในเมื่อเงินเซียงไม่ยอมเล่ารายละเอียด เงินอิงยอม
ไม่สะดวกใจไถ่ถาม

หลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่ง เรื่องเงินหนานไม่พอใจคุณหนูหกเงินหยวนนั้น
อันที่จริงก็มีเค้าลางอยู่นานแล้ว เงินหยวนแม้จะยังเล็ก แต่ก็เกิดมา
หน้าตาสะสวยงดงามราวกับสตรีลุ่มเมือง เงินหนานนี้ก็อีกฝ่ายอยู่
ลึกๆ มาแต่ไหนแต่ไร

"ก็แค่ปากกับลิ้นทะเลาะกันเท่านั้น น้องสี่เพราะอารมณ์ฉุนเฉียว
เกินไปหน่อย ท่านย่าถึงได้คิดดัดนิสัยนาง" เงินเซียงพูดต่อ พยายาม
ปกป้องผู้เป็นน้องร่วมอุทรอย่างสุดความสามารถ

"ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น เรื่องนี้ข้าไม่เคยรู้มาก่อน" น้ำเสียงของเงินอิง
ไม่มีอันใดผิดแผกไปจากยามปกติ และยิ่งไม่มีความรู้สึกยินดีปรีดา
ต่อโชคร้ายของผู้อื่น นางพูดออกมาตรงๆ "แต่ไหนแต่ไรท่านย่าก็แยกแยะ
ลงโทษกับตกรางวัลอย่างชัดเจน คิดว่าเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันระหว่าง
น้องสี่กับน้องหกนี้คงไม่ใช่เรื่องเล็กๆ หาไม่ท่านย่าก็คงไม่โกรธซึ่งเยี่ยงนี้"

232

นิมโสมรภาพ

เมื่อได้ยีนเซ่นนั้นเงินเซียงก็พยักหน้า เอ่ยวาจาแผ่วเบายิ่งยวด "น้องสามกล่าวได้ถูกต้องแล้ว อันที่จริง...ตอนนั้นข้าเองก็อยู่ที่นั่น แม้จะพยายามเตือนนางเซ่นไรก็เตือนไม่สำเร็จ ต่อมาท่านย่าบอกว่า...บอกว่า ข้าไม่เหมือนคนเป็นพี่ ต้องการให้ข้าใคร่ครวญให้ดีกว่าต้องทำอะไร ถึงจะเป็นพี่ที่ดีได้"

"ท่านย่าย่อมต้องมีเหตุผล" เงินอิงตอบด้วยน้ำเสียงปลอบประโลม อยู่ดีๆ ก็ถูกเงินหานลากเข้าไปมีส่วนพัวพันด้วยเซ่นนี้ เงินเซียง นับว่าโชคร้ายโดยแท้

ทว่าเรื่องนี้ฮุยฉินผู้เฒ่าสวี่หาได้ทำผิดอันใดไม่

เงินเซียงอ่อนแอเกินไป จุดอ่อนนี้ของนางทุกคนต่างรู้ชัด หากไม่ยอมแก้ไข ถึงคราวออกเรือนไป ชีวิตในภายภาคหน้าเกรงว่าจะยิ่งยากลำบาก

"ข้ารู้ว่าท่านย่าหวังดีต่อข้า" เพราะเงินเซียงเองก็เข้าใจถึงความลำบากใจของอีกฝ่าย ยามนี้นางจึงพูดขึ้น สีหน้าละอายใจปรากฏชัดอยู่บนใบหน้า "ข้าก็แค่...บางครั้งใจไม่แข็งพอ ตอนนี้อากำลังพยายามปรับปรุงอยู่"

พอพูดถึงตรงนี้นางก็เหมือนกลัวเงินอิงจะไม่เชื่อจึงรีบเอ่ยปากต่อ "วันนี้ข้ามาหาน้องสาม ไม่ใช่เพียงเพื่อน้องสี่ หากแต่ยังเพื่อตนเอง ข้ายามนี้..."

ใบหน้าของเงินเซียงแดงระเรื่อขึ้นอีกครั้ง ทว่าคราวนี้นางเงินอายจริง ๆ

เงินอิงเข้าใจได้ทันที นางอดยิ้มออกมาไม่ได้พลางเอ่ยปากหยอกเงิน "พี่รองเองก็ต้องคุยเรื่องออกเรือน เช่นนั้นยอมควรรีบกลับเมืองหลวง"

เงินเซียงหน้าแดงราวกับผืนผ้าสีแดงสด แต่ถึงกระนั้นก็ยังคงพยักหน้าหนักแน่น "อืม...ใช่แล้ว เป็นเช่นนั้นจริงๆ..."

เงินอิงไม่เคยพบพานสตรีคนใดที่หน้าแดงบ่อยกว่าเงินเซียงมาก่อน แม้นางจะพยายามไม่มอง แต่ใบหน้าของเงินเซียงกลับยังคงแดงมากขึ้นทุกทีจนแทบจะไม่ต่างอันใดกับถูกไฟลวก

หลังจากผืนนั่งอยู่ครู่หนึ่ง เงินเซียงก็ทนนั่งต่อไปไม่ไหว นางลุกขึ้นขอตัวลา แทบจะเรียกได้ว่าลนลานพรวดพราด ตอนออกจากประตูไปยังเกือบชนเข้ากับหลั้วมาที่กำลังเดินเข้ามาพอดี

"อา คุณหนูรอง เกิดอะไรขึ้นกระนั้นหรือ" หลั้วมาถูกทำให้ตกใจจนมานั่งประตูแทบหลุดมือ นางยกมือขึ้นตบอกกล่าว "คุณหนูค่อยๆ เดินเถอะ ระวังจะหกล้ม"

เงินเซียงชะงักเท่า หน้าแดงพุดพิมพำแผ่วเบาไม่ต่างอะไรกับ

เสียงยุง ไม้รู้ว่าที่พูดออกมาคือคำขอร้องหรือคำอธิบาย ก่อนจะเดินจากไปอย่างรวดเร็ว

หลัวมามองดูมานประตูเรือนตะวันออกที่กำลังทิ้งตัวลง แม้จะรู้สึกประหลาดใจแต่นางก็ได้พูดอันใด ทำเพียงเดินเข้าไปในเรือน ค่อมกายแสดงคารวะต่อเงินอิง "คุณหนูจะไปตอนนี้อยู่หรือไม่ รถม้ารออยู่ข้างนอกเรียบร้อยแล้วเจ้าค่ะ"

"ไปกันเถอะ" เงินอิงลุกขึ้นพูด ผินหน้ามองดูกาน้ำหยดที่ตั้งอยู่อีกด้าน

ใกล้ต้นยามเงินแล้ว ท้องฟ้ามืดครึ้มกว่าก่อนหน้านี้พอสมควร โชคดีที่นางกับกั้วหวานไม่ได้กำหนดเวลานัดหมายไว้แน่ชัด บอกเพียงแต่พบกันวันนี้ตอนบ่ายเท่านั้น หาไม่แล้วการขัดจังหวะของเงินเชียงเมื่อครู่เกรงว่าคงทำเงินอิงไปสาย

"สภาพอากาศเช่นนี้คล้ายหิมะกำลังจะตก คุณหนูเตรียมร่มไปด้วยเถอะเจ้าค่ะ" สวีนเงินที่อยู่ข้างๆ ชะโงกหน้ามองออกไปนอกม่านพลางกระซิบเตือน

บรรยากาศในลานเรือนเจียบเหงาซบเซาแทบไม่มีลม อุณหภูมิไม่ได้ต่ำจนเกินไปนัก กลุ่มเมฆหนาหนักสีหม่นที่กระจายอยู่ทั่วแผ่นฟ้า ทาบทับอยู่เหนือกำแพง แสงตะวันอึมครึมลงทุกขณะ

"เอาร่มไปด้วยก็ดีเหมือนกัน หิมะคงตกลงมาอีกเป็นแน่" เงินอิงกล่าวก่อนจะเดินออกนอกประตูไป

หลังจากเดินออกไปได้ไม่นานหิมะก็เริ่มโปรยปราย ที่ลอยละล่องลงมาในช่วงแรกเป็นก็แค่เพียงละอองหิมะเล็กละเอียดบางเบาเท่านั้น ครั้นตกถึงพื้นพวกมันยังคงคล้ายกลิ้งได้อยู่ ตอนรถม้าวิ่งอยู่บนถนน

ชีเสียนละอองหิมะก็เริ่มเกาะตัวใหญ่ขึ้น โปรยปรายปลิวว่อนไปทั่วเหนือชายคาบ้านเรือนตลอดสองข้างทางล้วนถูกปกคลุมด้วยเกล็ดน้ำแข็งบางๆ

ร้านเซียงอวั้นตั้งอยู่ที่ตรอกชยาห์มาซึ่งอยู่ติดกับถนนชีเสียนตอนเชิงอิงลงจากรถม้า นางกวาดตามองไปรอบๆ ก่อนจะพบต้นหลิวจำนวนมากส่ายไหวคล้ายเรียวตักแต่งประดับประดาเมืองเก่าเงียบสงัดแห่งนี้

ผู้คนที่สัญจรไปมาบนท้องถนนยามนี้มีจำนวนไม่มากนัก ทว่าการปรากฏตัวของนางกลับดึงดูดสายตาคัลล่ายมีคล้ายไม่มีของผู้คนจำนวนไม่ใช่น้อย อาการกัณหาวแขนยาวลายกึ่งเหมยสีชมพูที่เห็นได้อยู่างๆ ได้หมวกม่านแพรนั้นสะดุดตาผู้คนเกินไปอยู่สักหน่อย

"อา ไม่รู้คุณหนูบ้านใด แต่งตัวงดงามดีแท้" มีคนเอ่ยปากทอดถอนใจไม่รู้ว่่าชื่นชมหรือกระแหนะกระแหน

หลังจากนั้นคนผู้นั้นก็ยิ่งทำตัวเหลวไหลมากขึ้นไปอีก เขาเอ่ยปากกระซำต่อ "คงไม่ใช่นางจากหอใดสักแห่งกระมัง รูปร่างไม่เลว อายุสิบห้าหรือยังไม่รู้"

เสียงที่สามดังขึ้นตัดบทอีกฝ่าย "เจ้าตาบอดหรืออย่างไรถึงได้มองไม่เห็นรถม้านั่น!"

เสียงสุดท้ายนั้นหยุดเสียงกระซิบกระซาบวิพากษ์วิจารณ์ได้ทันที ทว่าสายตาที่จับจ้องอยู่บนร่างของเฉินอิงนั้นไม่ได้มีจำนวนลดลงตรงกันข้ามกลับเพิ่มมากยิ่งขึ้น

หลัวมามาสีหน้าเย็นชา นางคุ้มครองเงินอิงเดินเข้าไปในร้านพลางกััดฟันโมโห "ปากของคนที่นี่เหตุใดถึงได้โลมมนัก แต่ละคนกิน

มูลสุนัขก่อนออกจากบ้านมาหรือไรกัน"

บ่าวไพร่ที่ติดตามมาด้วยยามนี้ต่างถลึงตาใส่คนพวกนั้น จะดีจะชั่ว
เช่นไรพวกเขาก็เป็นบ่าวไพร่จวนขุนนาง กลืนอายุที่มีอยู่บนร่างไม่ใช่
สิ่งที่คนธรรมดาๆ จะเทียบเคียงได้ ด้วยเพราะหวาดประหวั่น พวกขึ้นินทา
เหล่านั้นจึงต่างแยกย้ายไปกันคนละทิศละทาง เพียงไม่นานนท้อถอน
ก็กลับมาสงบเงียบดังเดิม

คิ้วที่ซ่อนอยู่ใต้หมวกมานแพรของเงินอิงขมวดเข้าหากัน สังคม
ของที่นี่เลวร้ายกว่าที่นางคิดมาก

โชคดีที่ยามนี้ลูกจ้างในร้านเซียงอวินรีบเดินออกมารับหน้าพลาง
เอ่ยปากทักทายด้วยท่าทีกระตือรือร้น ก่อนจะนำพาแขกสูงศักดิ์ท่วงที่
ไม่ธรรมดาเข้าไปภายในร้าน

ในร้านไม่มีลูกค้าอื่นใด คาดว่าคงเพราะด้านนอกหิมะตก สภาพ
อากาศหรือก็หนาวเหน็บ ทำให้ผู้คนเกียจคร้านเกินกว่าจะออกจากเรือน

ครั้นเข้าไปถึงภายใน ไม่ต้องรอให้เงินอิงสั่ง สวินเงินก็เดินขึ้นหน้า
มาวางท่ากล่าว "คุณหนูของพวกเราต้องการพบเจ้าของร้าน เทียบส่งมา
แล้ว ไปตามเจ้าแกล้งของเจ้าออกมาเถิด"

ลูกจ้างรายนั้นส่ายตาคมกริบ เขาดูออกแต่แรกแล้วว่าเงินอิง
ไม่ใช่คนธรรมดา พอได้ยินเช่นนั้นก็รีบยิ้มรับคำ ตรงเข้าไปรายงาน
อย่างรวดเร็ว เพียงไม่นานสตรีหน้าตางดงามหมดจดนางหนึ่งก็เดินออกมา
ต้อนรับด้วยท่วงท่างามสง่า

พอเห็นอีกฝ่าย หล้ามมายังไม่เท่าใด ทว่าสวินเงินกับจื่อซือที่อยู่
ข้างๆ ต่างสองตาเบิกโพลง สีหน้าตื่นตกใจ

คนที่มาก็คือหมิงซิน!

แม้แต่เงินเองก็ยังรู้สึกประหลาดใจ

หมิงซินในอาภรณ์กันหนาวสีฟ้าใส่ปักกลุ่มโบตันปรากฏตัวอยู่ใน
ร้านเซียงอวีน อีกทั้งยังปรากฏตัวในฐานะเจ้าแก้ว

นี่มันเรื่องอันใดกัน

หลังคดีฆาตกรรมในบ้านสกุลเหอ หมิงซินก็ปรากฏตัวที่ขึ้น เงินอิง
เพิ่งจะออกจากบ้านมาเป็นครั้งที่สองเท่านั้นก็ได้พบเจอนางอีกคราวแล้ว

"คุณหนูสามเป็นแขกคนสำคัญจริงๆ รีบเข้ามาข้างในเถิด" หมิงซิน
อมยิ้มแสดงคารวะ พอลุกขึ้นนางก็นำพาพวกเงินอิงเดินเข้าไปด้านใน
พลางกล่าว "เทียบของคุณหนูนายหญิงของพวกเราได้รับแล้ว เพียงแต่
คุณหนูมิได้ระบุเวลาแน่ชัด นายหญิงของพวกเราบังเอิญมีธุระด่วน
จำต้องออกไปข้างนอก มีอาจอยู่รอดต้อนรับ ทว่านายหญิงได้กำชับสั่ง
ผู้น้อยเอาไว้แล้วว่าทันทีที่คุณหนูมา รบกวณให้คุณหนูอยู่รอสักครู่ เพียง
ไม่นานนางก็จะกลับมา"

ไม่รู้ว่าเพราะออกจากบ้านสกุลเหอมาหรือไม่ หมิงซินยามนี้ถึงได้
พูดจาสบายๆ อากัปกิริยาหรือก็สุขุมเยือกเย็น แลดูมีอำนาจกว่าตอนอยู่
ข้างกายหงซื่อ คล้ายภาคภูมิกว่าเก่าก่อนอยู่หลายส่วน

ห้วงยามมาไม่รู้จักนางจึงสอบถามสวินเงิน พอรู้ว่าสตรีตรงหน้า
คือ 'นารีเป็นเหตุ' ชื่อดัง นางก็ไม่วายนึกกระหายใครรู้ จนอดไม่ได้ที่จะ
พินิจพิจารณาดูอีกฝ่าย

233

ตัวตอนที่แท้จริง

เงินอิงจ้องหมีชินไม่วางตา ก่อนหน้านี่สิ่งแรกที่นางนึกถึงตลอด
ยามพบเจอหน้าหมีชินคืออีกฝ่ายเป็นสาวโสดที่กินอายุเกินยี่สิบห้า
ในยุคโบราณผู้หนึ่ง

ทว่ายามนี้พอได้เจอหน้ากันอีกครั้งนางกลับรู้สึกว่หมีชินกลับดู
อ่อนเยาว์ลง เป็นก็แค่เพียงสตรีอายุยี่สิบเท่านั้น

"เชิญคุณหนูสามเข้ามานั่งข้างในก่อนเถิด ด้านนอกผู้คนขวักไขว่
ไม่เหมือนในท้องที่เงียบสงบกว่า" หมีชินเอ่ยปากเชื้อเชิญอีกคราว
วจาเกรงอกเกรงใจอันไฉไลล้นไหลลื่นคล่องปาก แค่นี้ก็รู้แล้วว่าทำเช่นนี้
อยู่บ่อยครั้ง ต่างกับสาวใช้ที่ไม่ใคร่พูดจาในความทรงจำของเงินอิง
ราวกับเป็นคนละคน

ขณะกำลังครุ่นคิด เงินอิงก็ทอดหมวกมานแพรออก สีน่ายังคง
สงบนิ่งเช่นทุกครั้ง "เช่นนั้นก็ต้องรบกวนแม่นางหมีชินให้ช่วยนำทางแล้ว"

"คุณหนูลื้อผู้น้อยเล่นแล้ว เชิญทางนี้" หมิงชินค้อมกายน้อยๆ เดินนำทางอยู่ด้านหน้า ทุกคนเดินตามนางไปยังลานเรือนด้านหลัง

ร้านเชียงอวีน^๑ที่จี๋หนานเล็กกว่าที่อำเภอฝิงไหลอยู่เล็กน้อย ทว่า รูปแบบของพวกมันกลับคล้ายคลึงกันอยู่หลายส่วน หลังร้านล้วนเป็น ลานเรือนสองชั้น ที่ฟ้านักของกั๋วหว่านอยู่ลานเรือนด้านหลังสุด

ครั้นเข้าไปถึงภายใน ทุกคนก็ได้พบกับต้นสนเขียวช่อมกลางลาน ทางเดินหินคดเคี้ยว ก่อเกิดเป็นทัศนียภาพเงียบวิเวกกลางหิมะโปรย

ห้องโถงเก็บกวาดจัดวางงดงาม ทางด้านหน้าของหน้าต่างฉลุลาย มีโต๊ะสูงวางอยู่ตัวหนึ่ง ที่ตั้งอยู่ทางด้านบนคือดอกเหมยแรกแย้มในแจกัน แต่กลับมีโชดดอกเหมยแดงที่พบเห็นได้ทั่วไป หากเป็นล่าเหมย* กิ่งหนึ่ง

พอเห็นเงินอิง^๒จึงมองดูดอกเหมยนั้น หมิงชินก็ยิ้มกล่าวว่า "มันเป็น ดอกไม้หน้าหนาวที่นายหญิงโปรดปรานที่สุด"

เงินอิง^๓พยักหน้านั่งลงที่ข้างโต๊ะ หมิงชินประคองส่งซาหอมให้กับนาง ด้วยมือตนเอง ขณะเดียวกันก็มีสาวใช้ตัวน้อยอีกคนประคองกล่องขนม ทรงดอกเหมยมาสองกล่อง ด้านในบรรจุของว่างจำพวกเนื้อแห้งผลไม้แห้ง นานาเข้ามา

หมิงชินยิ้มกล่าวว่า "หากต้อนรับขาดตกบกพร่องอันใด ขอคุณหนูสาม อย่าได้ถือสา"

พอเห็นอีกฝ่ายอากัปกิริยาไม่ธรรมดาเช่นนั้น เงินอิง^๔ก็นึกอะไรขึ้นได้ บางอย่าง นางเอ่ยปากถาม "ข้าคงต้องเรียกแม่^๕นางหมิงชินว่าท่านผู้ดูแล แล้วกระมัง"

ได้ยินเช่นนั้นหมิงชินก็ตะลึงไปชั่วขณะก่อนจะเผยยิ้ม นางปิดปาก

* ล่าเหมย เป็นไม้ดอกที่ออกดอกในฤดูหนาว ส่วนมากเป็นสีเหลือง แต่ก็ยังมีสีชมพูหรือแดง คนทั่วไปรู้จักในชื่อต้น Japanese Allspice (Chimonanthus praecox) แต่คนญี่ปุ่นเรียก 'โรโบ'

กล่าว "ไหนเลยจะมีเรื่องเช่นนั้น คุณหนูสามยกย่องผู้น้อยเกินไปแล้ว ผู้น้อยยามนี้ก็แค่สาวใช้คนหนึ่งเท่านั้น"

ถึงจะพูดเช่นนั้น ทว่าท่าทางของนางหลังจากนั้นกลับยิ่งทำให้คนตกใจ

เพราะหลังจากเงินอิงนั่งลงได้ไม่นาน หมิงชินก็ประคองสมุดบัญชีออกมาปึกหนึ่ง

"นายหญิงบอกว่าคุณหนูอาจจะมาเพื่อขอบัญชี ผู้น้อยจึงได้เตรียมบัญชีของเดือนนี้ไว้" หมิงชินพูด สีน้าขัดเขินปรากฏขึ้นบนใบหน้า "เพราะผู้น้อยดูรายการบัญชีไม่สู้จะเข้าใจนัก คุณหนูสามคิดว่าเล่มใดเขาก็เชิญคุณหนูตรวจดูได้ตามสบาย"

เงินอิงสีหน้าสงบนิ่ง ทว่าในใจกลับเต็มไปด้วยความรู้สึกประหลาดใจ
เพิ่งจะแค่เดือนกว่าเท่านั้น แต่กั้วหวานกลับมอบสมุดบัญชีให้
หมิงชินดูแลแล้ว นางไวใจหมิงชินมากถึงเพียงนี้เสีย
แล้วลืมนึกกับหงเฮียงเล่า

เงินอิงจำได้ว่าสาวใช้สองคนนั้นเป็นคนสนิทของกั้วหวาน แม้แต่เรื่องใหญ่เช่นนี้นางยังให้หมิงชินเป็นคนดูแล แล้วสาวใช้สองคนนั้นเล่าทำสิ่งใด

หลังจากกวาดตาดูใจลอยดูสมุดบัญชีอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายเงินอิงก็วางมันลง

สมุดบัญชีสมัยโบราณเช่นนี้นางเองก็ดูไม่รู้เรื่องสักเท่าใดนัก แค่อ่านเข้าใจได้คร่าวๆ เท่านั้น นอกจากนี้บัญชีพวกนี้ก็ไม่เกี่ยวข้องอันใดกับนาง กั้วหวานเพียงให้หมิงชินนำออกมาเพื่อแสดงความจริงใจ

หลังจากนั้นนางก็นั่งกินของว่าง พูดคุยอยู่กับพวกหลัวมาเป็น

ครั้งคราว ซาหอมถูกเติมเข้ามารอบแล้วรอบเล่า ของว่างหรือก็เปลี่ยนไปหลายครั้งหลายหน แต่ถึงกระนั้นกั้วหวานก็ยังคงไม่ปรากฏตัว

เงินอิงมีความอดทนสูง นางทำเพียงนั่งรออีกฝ่ายด้วยท่าที่สงบนิ่ง ตรงกันข้ามกลับเป็นหมิงซินที่เกรงว่านางจะเบื่อจึงคอยอยู่คุยเป็นเพื่อน

ที่ชวนให้คนรู้สึกประหลาดใจก็คือหมิงซินคุยเก่งยิ่งนัก นางคล้ายเคยอ่านหนังสือมาไม่น้อย เต็มเปี่ยมไปด้วยความรู้ ความคิดอ่านหรือก็กว้างไกล พูดคุยเรื่องสภาพความเป็นอยู่ขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวบ้านในท้องถิ่นต่างๆ กับเงินอิงรู้เรื่อง จัดเป็นคู่สนทนาที่ดีผู้หนึ่ง

หลังพูดคุยกันอยู่พักหนึ่ง หัวข้อสนทนาก็เปลี่ยนไปเป็นเรื่องดินฟ้าอากาศประเพณีของผู้คนในเตงโจว หมิงซินย่อเข้าให้เงินอิงในเวลาอันเหมาะสม เอ่ยปากแฝงน้ำเสียงหยอกเงินอิงสองสามส่วน "จะว่าไปผู้น้อยก็ควรขอบคุณคุณหนู หากไม่มีคุณหนู ผู้น้อยก็คงไม่มีโอกาสมาที่นี่ได้พบคุณหนูอีกครั้ง หากกล่าวอย่างไม่เจียมตน บางทีนี่อาจเป็นเพราะผู้น้อยกับคุณหนูมีวาสนาต่อกัน"

ทันทีที่พูดจบ บรรยาอากาศภายในห้องก็พลันเงียบงัน

เหตุใดหมิงซินถึงมาที่จี๋หนานได้เหตุผลมิใช่ชัดเจนอยู่แล้วหรือไรกัน

นั่นมิใช่เพราะนางเป็นสาวที่มีชะตา 'ข่มนาย' หรือ

และที่นางมีชื่อเสียงย่าแยะเช่นนี้ก็ด้วยเพราะเงินอิงคลั่งคลายคิดกู่ตัวผู้สังหารคนได้สำเร็จ

ที่หมิงซินกล่าวขานนี้ แม้จะเหมือนเป็นคำพูดสรรเสริญเยินยอ แต่ความหมายที่แฝงอยู่ภายในกลับมิได้ทำให้คนรู้สึกดีแต่อย่างใด

หลั้วมามาสี่หน้าเปลี่ยนเป็นเครื่องขีมิรวดเร็ว นางเอ่ยปากอย่างเย็นชาว่า "คุณหนูของพวกเรารับพระราชโองการสืบคดี อย่าว่าแต่

สกุลเหอเลย ต่อให้เป็นพระราชวังต้องห้าม คุณหนูของพวกเราก็จะลงมือสืบสวนสอบสวนเช่นกัน"

นางหมายใช้คำพูดดังกล่าวปิดปากหมีงิน ไม่ให้อีกฝ่ายพูดถึงเงินอิงเซ่นนั้น

พอได้ยินเซ่นนั้นหมีงินก็ยิ้มเหมือนไม่ใส่ใจ ในรอยยิ้มยังแฝงไว้ซึ่งท่าทีทางสง่าหลายส่วน "มามาเข้าใจข้าผิดแล้ว แม้ข้าจะไม่ใช่คนสำคัญอะไร แต่ก็หาได้เลอะเลือนเยี่ยงนั้นไม่"

พูดถึงตรงนี้นางก็หันไปแสดงคารวะต่อเงินอิงอีกครา สีหน้าจริงจังยิ่ง "ผู้น้อยนี้ขอบขอบคุณคุณหนูด้วยใจแท้จริง แน่นนอน ในสายตาของคุณหนูผู้น้อยก็แค่หญ้าแพรกไร้ค่าเท่านั้น ทว่าผู้น้อยอย่างไรรู้ก็ต้องกล่าวการที่คุณหนูคลีคลายคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นที่บ้านสกุลเหอนั้นได้มอบชีวิตใหม่ให้กับผู้น้อยจริงๆ"

พูดจบนางก็ย่อกายแสดงคารวะด้วยท่าทีงดงามอีกครา

คำพูดนี้ทำเอาหิ้วมามาถึงกับตะลึง

ท่าทางคำพูดคำจาของหมีงินไม่มีทางเป็นเรื่องโกหก นางนึกขอบคุณเงินอิงด้วยใจแท้จริง

ยามนี้อย่างไรก็ตามหิ้วมามาเลย แม้แต่เชื้อสีที่มีนิสัยสุขุมเยือกเย็นก็ยังมีสีหน้าประหลาดใจ

เงินอิงมองดูหมีงินปราดหนึ่ง รอยยิ้มนุ่มนวลละมุนละม่อม "เรื่องนี้อาจจำเป็นต้องขอบคุณข้าไม่ ข้าก็แค่ทำเรื่องที่เหมาะสมทำก็เท่านั้น ยามนี้เจ้าพบเจอเส้นทางเดินของตนเองแล้ว เห็นเจ้าทำทางกระปรี้กระเปร่ามีชีวิตชีวาเช่นนี้ ดูท่าเจ้าเองก็คงชอบการเปลี่ยนแปลงในเวลานี้เช่นกัน ในเมื่อเป็นเช่นนี้ข้าก็ดีใจกับเจ้าด้วย"

เพียงคำพูดไม่กี่ประโยคเท่านั้น เงินอิงไม่ได้รับรู้ว่ามันมีอันใดพิเศษ
มหัศจรรย์ แต่สำหรับหมิงซินแล้ว คำพูดดังกล่าวกลับทำนางสองตา
แดงกำ

นางเงยหน้า สายตาจับจ้องอยู่บนตัวเงินอิงเป็นนาน จู่ๆ นางก็
แย้มยิ้ม "ผู้น้อยคิดอยู่แล้ว คุณหนูสามชลาดปราดเปรื่องเช่นนี้ คนธรรมดา
ไหนเลยจะเทียบเทียมได้ ยามนี้ได้พบพานพูดคุยกับท่านซึ่งๆ หน้า ผู้น้อย
ถึงได้รู้ว่าท่านน้ำใจกว้างขวางยิ่งนัก หาใช่แบบอิสตรีทั่วไปไม่"

นางยกแขนเสื้อขึ้นซับหางตาก่อนจะเอ่ยปากด้วยสีหน้าจริงจัง
อีกครา "ต่อหน้าคุณหนูสาม ผู้น้อยย่อมมิอาจกล่าววาจาผิดเท็จ ตลอด
ชั่วชีวิตที่ผ่านมาผู้น้อยพบเจอวาจาถากถางมากมาย ทุกคนล้วนบอกว่า
ผู้น้อยมีใจคอยจ้องหาโอกาสยกฐานะของตน อีกทั้งยังบอกว่าผู้น้อย
เกาะเกาะสกุลเหอไม่ยอมปล่อยนันทันทีด้วยเพราะหมายใจอยากเป็นอนุ
ต้องการช่วงชิงความรักความเมตตาที่นายท่านมีต่อนายหญิงเหอ"

นางส่งเสียงประซดออกมาคราหนึ่ง คิ้วเรียวโค้งนั้นเลิกขึ้นเล็กน้อย
"สำหรับผู้น้อยแล้ว คนพวกนั้นล้วนตาสุนัขมองคนต่ำ"

แม้จะเป็นเพียงคำพูดแผ่วเบาประโยคหนึ่ง แต่ครั้นออกจากปากนาง
มันกลับแผกแผงไวซึ่งน้ำเสียงโอหังอวดดีอยู่หลายส่วน รวากับมองไม่เห็น
คนทั้งโลกอยู่ในสายตา

"อย่าว่าแต่นางบำเรอหรืออนุอันใดเลย ต่อให้นายหญิงเหอหย่าขาด
กับนายท่านแล้วยกตำแหน่งของนางให้ผู้น้อย ผู้น้อยก็หาได้แยแสไม่"
น้ำเสียงของนางแทบเรียกได้ว่าเมินเฉย ร่างกายเหยียดตรงราวกับดอกบัว
ชูช่อสายไหวงดงามตามสายลม

234

งโงโง

ผู้คนในห้องต่างพากันตะลึงลาน

หมิงซินกลับรากับจมดิ่งอยู่ท่ามกลางอารมณ์ความรู้สึกแห่งตน
นางยังคงพลาบพุดไม่หยุด ทุกถ้อยคำล้วนราวกับแสงไฟซึ่งนำหน้า
แปลกประหลาด กระแทกเข้าไปในหูของคนทุกผู้ "ความมุ่งมาดปรารถนา
ของผู้ต้องหาใช้เรื่องเหลวไหลไร้สาระพวกนี้ไม่ น่าขันที่คนที่คิดว่าตนเอง
สามารถมองเห็นทุกอย่างได้ทะลุปรุโปร่งพวกนั้นกลับไม่รู้ตัวแม้แต่เห็นว่า
ดูผู้น้อยผิดไป"

ด้วยเพราะอารมณ์ฮึกเหิมทำให้เสียงของนางดังขึ้นอย่างเห็นได้ชัด
"ที่ผู้น้อยอยู่ที่บ้านสกุลเหอไม่ยอมจากไปที่ใด มิใช่เพราะลิเน่หะหว่าง
ชายหนุ่มหญิงสาว และยังไม่ใช่หมายสู้รบตบมือชนิดเจ้าตายข้ารอด
กับสตรีนางใด ปณิธานเพียงหนึ่งเดียวของผู้น้อยคือช่วยได้เท่า
มองเห็นการณ์ไกล ยกฐานะเลื่อนตำแหน่งรวดเร็ว บรรลุความปรารถนา

ชั่วชีวิต"

บรรยากาศภายในห้องถูกครอบงำด้วยความเงียบสงัด มีเพียง
หางวาจาอวดโอ่ของหมิงซินเท่านั้นที่ยังคงก้องกังวานอยู่ทั่วทุกสารทิศ

สาวใช้ฐานะต่ำต้อยนางหนึ่งบอกว่าไม่สนใจเป็นอนุยังพอว่า แต่
ถึงขนาดกล้าป่าวประกาศบอกว่าแม้แต่ตำแหน่งฮูหยินใหญ่ก็ยังไม่สนใจ
ที่นางต้องการมิใช่เรือนหลัง หากแต่เป็นเรื่องของราชสำนัก!

นี่มิใช่แค่เพียงกำเรบเลิບສານ แต่เป็นกฎ!

เงินอิงตะลึงมองหมิงซิน จิตใจกระเพื่อมไหว

ยากจะพบพานโดยแท้

ที่นางมองเห็นอยู่ในสายตาของสตรีในยุคโบราณผู้นี้คือความ
ทะเยอทะยาน

ความทะเยอทะยานยโสโอหังแรงกล้าเยี่ยงนั้นปรากฏอยู่บนตัว
อีกฝ่ายอย่างชัดเจนเสียยิ่งกว่าเหล่าบุรุษที่เล่าเรียนเขียนอ่านแสวงหา
ความก้าวหน้าพวกนั้นเสียอีก

"ผู้น้อยไม่ขอปิดบังอันใดคุณหนูอีก ยามนั้นที่ได้ทำเหอกล้ำตกลง
รับปากช่วยได้ทำหุ้ยนั้ก็ด้วยเพราะเขาฟังคำแนะนำของผู้น้อย"
หมิงซินโยนระเบิดออกมาเป็นชุด รวากับกลัวทุกคนจะแตกตื่นตกใจ
ตะลึงลานกันไม่พอ "หนังสือราชการในเตียงใจพวกนั้นผู้น้อยล้วนอ่านมัน
ครบทุกตัวอักษร เนื้อความสำคัญอันใดผู้น้อยล้วนจดจำมันใส่ใจและ
ลอบคัดลอกจดบันทึกไว้ จนกระทั่งได้ทำหุ้ยนั้ส่งคนมาตรวจสอบ ผู้น้อย
ถึงได้มอบมันให้กับได้ทำเหอ"

นางบอกเล่าเรื่องราวทั้งหมดด้วยน้ำเสียงสบายๆ รวากับว่าการที่
สาวใช้เช่นนางช่วยเหลือผู้เป็นนายจัดการงานราชการนั้นเป็นเรื่องปกติ

ธรรมดาจึงยวดย "หากตลอดหลายปีมานี้ไม่มีผู้น้อยคอยเก็บรวบรวม
ข่าวสาร ได้เท่าไร แม้มีใจคิดช่วยเหลือ ก็ไม่มีทางช่วยได้เท่าที่สื่
หามอดปลวกพวกนี้ได้พบ ถ้าพูดจาโอหังบังอาจสักหน่อยก็คงต้องบอกว่า
หากไม่มีผู้น้อย อาศัยความสามารถของได้เท่าไร คิดเลื่อนตำแหน่ง
รวดเร็วสองชั้น ไหนเลยจะเป็นไปได้"

หลังประกาศชัด หมิงชินก็เผยยิ้ม สีหน้าสงบนิ่ง ไม่แสดงอาการ
สะทกสะท้านอันใดออกมา เรียกได้ว่ามิได้แลดูอ่อนด้อยกว่าสตรีสูงศักดิ์
นางใด

หลั้วมามารวมถึงพวกสวินเงินต่างพากันตะลึงงัน พวกนางเชื่อว่า
จะไม่เคยพบเห็นบ่าวไพร่เอยปากดำหนินายเก่า และเชื่อว่าจะไม่เคยพบเจอ
บ่าวไพร่ทะนงตนมาก่อน

เพียงแต่สาวใช้ใจกล้าที่ยืนอยู่ตรงหน้าผู้นี้ ไม่ว่าจะวิธีการหรือ
มุมมองที่นางวิพากษ์วิจารณ์ผู้เป็นนายล้วนแต่ไม่เหมือนผู้ใด นับเป็น
การเปิดโลกใหม่ให้กับพวกนางโดยแท้

เงินอิงพิจารณาดูหมิงชิน พุดกันตามตรง นางเชื่อว่าจะไม่รู้สึกตกใจ
ที่ยืนอยู่ต่อหน้านางยามนี้มีใช้สาวใช้ฉลาดเฉลียวชื่อชนมเปี้ยะ
ต้นหอมนางนั้นอีก แต่หากแลดูคล้ายนักการเมืองทะเยอทะยานผู้นั้น

หากมิใช่เห็นเองกับตา เงินอิงย่อมไม่มีทางจินตนาการออกว่า
จะมีสตรีเช่นนี้ปรากฏตัวอยู่ในยุคโบราณ

นางคล้ายสถิติสัมปญญะเลื่อนราง

นี่ยังใช่ยุคต้าถังกระนั้นหรือ

ในยุคโบราณที่สอดคล้องตามเกณฑ์มาตรฐานยิ่งยวดนี้ มี 'นัก
การเมืองสตรี' เช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใดกัน

ในเวลาเดียวกันจู่ๆ หมิงชินก็เก็บกลืนอายเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังบนตัวนั้นไปจนสิ้น

ใบหน้าของนางยามนี้แปรเปลี่ยนเป็นชมพูขึ้นขึ้นมาเล็กน้อย สีหน้าหม่นหมอง "เพียงแค่คนคำนวณมีผู้สรวรคลิขิต ผู้น้อยอุตสาหะไต่รตรองถ้วนถี่ แต่สุดท้ายกลับลืมหาคำนี้ถึงเรื่องกู่ดำผู้ เรื่องนี้ไหนเลยจะโทษผู้ใดไหนอื่นได้ คงได้แต่ต้องโทษที่ผู้น้อยเลินเล่อเกินไป ใครเล่าจะไปคิดว่าเจ้าแสร้งขายขนมเปื้อยต้นหอมจะกล้างมือฆ่าคนเยี่ยงนั้น คนผู้นี้ปกติแลดูซื่อๆ นึกไม่ถึงว่าความทะเยอทะยานของผู้น้อยจะถูกทำลายลงด้วยน้ำมือของคนชั้นต่ำเยี่ยงนี้"

นางถอนหายใจ ยกมือจัดมวยผม แต่เพียงครู่เดียวนางก็คล้ายกับคิดตก สีหน้ากลับมาอ่อนคลายอีกครั้ง "โชคดีที่ดวงชะตาของผู้น้อยไม่เลว นายหญิงยังพอมองเห็นความสามารถเล็กๆ น้อยๆ นี่ของผู้น้อยวันหน้าหากผู้น้อยช่วยนายหญิงแผ้วถางกิจการเหล่านี้ได้สำเร็จ อนาคตในภายภาคหน้าย่อมมีนาเปื้อยนาย ตรงกันข้ามอาจกลับกลายเป็นดีขึ้น"

พอเห็นใบหน้านัยมัยมรวกับไม่มีเรื่องอันใดเกิดขึ้นของอีกฝ่ายเช่นนั้น เงินอิงก็หัวคิ้วกระตุก นางหันไปส่งสายตาให้กับหลัวมามา

หลัวมามายามนี้ได้สติแล้ว นางกำลังพิจารณาดูหมิงชินด้วยสีหน้าตื่นตะลึง คล้ายต้องการดูให้รู้ซึ่งถึงลูกไม้ของอีกฝ่าย ครั้นเห็นเงินอิงส่งสายตาให้เช่นนั้น นางก็รีบพาสวินเงินออกจากประตูไป

เมื่อในห้องเหลือพวกนางแค่สองคน เงินอิงก็หยิบผลไม้ในถาดผลไม้ขึ้นมาชิ้นหนึ่ง แต่แทนที่จะกินนางกลับถือมันไว้ในมือพลางเอ่ยปากถาม "แม่นางหมิงชินพูดมาตั้งมากมายเช่นนั้น ข้าคิดว่าเรื่องเข้ามาอยู่ในบ้านสกุลหานก็น่าจะเป็นแผนการที่เจ้าวางไว้ก่อนหน้าแล้วเช่นกันกระมัง"

หมิงซินตะลึงไปเล็กน้อย หลังจากนั้นนางก็ยิ้มดังามกล่าว "แม้แต่เรื่องนี้คุณหนูสามก็ยังดูออก?"

นางยอมรับมันแต่โดยดี ไม่มีทำที่ปฏิเสธอันใดแม้แต่่น้อย

"อันที่จริงภายหลังนายหญิงเองก็ทายถูก ผู้น้อยนับว่าเลือกเจอนายผู้ชาญฉลาดจริงๆ" สายตาของนางที่มองมาทางเงินอิงแฝงแววตาชื่นชมอยู่หลายส่วน มิได้อึดอัดเพราะถูกคนอ่านแผนการออกแต่อย่างใด "ในเมื่อท่านเองก็ทายได้ เช่นนั้นผู้น้อยก็ไม่จำเป็นต้องกล่าววาทะจากโกหกอันใดอีก ผู้น้อยใช้วิธีบางอย่างให้หนีวามาส่งข่าวไปยังสกุลหานสองสามประโยคจริงๆ"

พอเห็นใบหน้าของหมิงซินยิ้มแย้มไม่สะทกสะท้านเช่นนั้น เงินอิงก็อดนึกเลื่อมใสไม่ได้

รู้จักก็รู้จักวาง รู้จักก็รู้จักหด แม้นางหมิงซินผู้นี้ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ

"ความจริงอยู่ที่บ้านสกุลเหอก็ไซ้ว่าจะมีอันใดไม่ดี นายหญิงเหออันที่จริงก็นับว่าไม่เลว" เงินอิงพูดออกมาตามตรง

หวังซื้อแม้จะหวาดกลัวหมิงซินยิ่ง แต่ก็ไม่เคยใช้วิธีเยี่ยงคนพาลกับนาง จากความเข้าใจเรื่องการต่อสู้กันภายในเรือนหลัง นายหญิงอย่างหวังซื้อนั้นก็ปฏิบัติต่อนางเช่นนั้นอันที่จริงก็นับว่าใจกว้างมากแล้ว

พอได้ยินเช่นนั้นรอยยิ้มของหมิงซินก็กลับกลายเป็นผิวดหวัง นางพยักหน้าเอ่ย "คุณหนูกล่าวได้ถูกต้องแล้ว เพียงแต่นายหญิงเหอกับผู้น้อยเดินอยู่กันคนละเส้นทาง ก็เหมือนคำกล่าวที่ว่าผู้มีธรรมไม่เสมอกัน มิอาจกระทำการร่วมกันได้ หากผู้น้อยอยู่ในบ้านสกุลเหอต่ออยู่อมเท่า กับปล่อยเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์"

"เฮ้?" มุมปากของเงินอิงกระตุก รอยยิ้มพิลึกพิลั่นยิ่งยวด "เหมือนอย่างคำพูดที่ว่านกดีเลือกคาบเกาะอาศัย*?"

"คุณหนูสามกล่าวได้ถูกต้องแล้ว" หมิงชินรับคำ รอยยิ้มฝากแฝงไว้ซึ่งน้ำใสใจจริง

เงินอิงขมวดคิ้ว หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งนางก็เอ่ยปากถาม "นายท่านผู้เฒ่าเหอถูกสังหารในคืนนั้น ต้นเหตุก็ด้วยเพราะจู่ๆ ได้ทำเหอเปลี่ยนใจจะพาเจ้าไปจีนนานด้วย นี่ก็คงเป็นความประสงค์ของเจ้าด้วยกระมัง"

"เรื่องนี้ผู้น้อยกับได้ทำเหอตกลงกันก่อนหน้านานแล้ว ผู้น้อยหาได้ยุ่งอันใดไม่" น้ำเสียงของหมิงชินพล้นหม่นหมอง ความรู้สึกห่อเหี่ยวปรากฏขึ้นบนใบหน้า "เพียงแต่ยามนั้นได้ทำเหออุ่นวยอยู่กับการพบปะผู้คน จึงไม่รู้ว่านายหญิงเหอถือวิสาสะจัดการเรื่องผู้น้อย ส่วนผู้น้อยเพราะเห็นว่าใกล้ออกเดินทางเข้ามาทุกที จึงจำต้องเอ่ยปากเตือนได้ทำเหอใครเล่าจะไปคิด..."

นางถอนหายใจสายศีรษะ ความรู้สึกห่อเหี่ยวกลับกลายเป็นเจ็บปวด "ข้าไม่ได้ฆ่าป้อเหริน แต่ป้อเหรินตายเพราะข้า** พุดไปพุดมาเรื่องนี้เพราะผู้น้อยเป็นเหตุ หากมิใช่ผู้น้อย นายท่านผู้เฒ่าเหอคงไม่ต้องตายอนาถเช่นนั้น"

* มาจากสำนวนเดิมว่า 'นกดีเลือกคาบเกาะอาศัย' ขุนนางดีเลือกเจ้านายที่ติดตาม' หมายถึงการเลือกสิ่งที่ดีมั่นคง และเป็นประโยชน์ต่อตัวเอง

** 'ข้าไม่ได้ฆ่าป้อเหริน แต่ป้อเหรินตายเพราะข้า' เป็นสำนวน หมายถึงตนเองเป็นต้นเหตุให้คนอื่นต้องเดือดร้อน มีที่มาจากสมัยราชวงศ์จิ้น ป้อเหรินได้แอบช่วยหวังเต่าผู้เป็นสหายอย่างลับๆ กราบพูลไม่ให้จักรพรรดิหยวนตี้ประหารคนสกลหวังในฐานะกบฏ ต่อมาเมื่อหวังตุนญาติผู้พี่ของหวังเต่ากบฏสำเร็จ ได้ถามหวังเต่าว่าควรจัดการป้อเหรินเช่นไร หวังเต่านิ่งเฉยเพราะคิดว่าป้อเหรินไม่เคยช่วยตน หวังตุนจึงประหารป้อเหริน เมื่อรู้ความจริงภายหลังหวังเต่าจึงพุดประโยคนี้ด้วยความเสียใจ

235

เมฆาธราเสน่หานอกเคียน

เงินอิงมองหมีงชินอยู่ครู่หนึ่ง รอยยิ้มบนใบหน้าลึกล้ำมากยิ่งขึ้น
 ทำที่เศร้านวดของหมีงชินแลดูจอมปลอมมอยู่เล็กๆ
 ทว่านั่นก็หาได้มีความหมายอันใดไม่

เงินอิงเองมิใช่ญาติสกุลเหอ ยิ่งไปกว่านั้นนางเองก็ไม่เคยเห็นด้วย
 กับเรื่องสันคืดอย่างบ่าวผู้รักดีนายตายบ่าวตามอะไรพวกนั้น นางยินดี
 เผอิญหน้ากับคนถ้อยใจล้าอย่างหมีงชินมากกว่าปรารถนาจะเห็น
 คนผู้หนึ่งตกเป็นทาสทางใจของผู้อื่น

อีกอย่างการตายของนายท่านผู้เฒ่าเหอเองก็ส่งผลกระทบต่อ
 หมีงชินเช่นกัน ทำให้นางจำเป็นต้องเปลี่ยนเป้าหมาย หากว่ากันจากจุดนี้
 หมีงชินเองก็เป็นผู้เสียหายด้วย

"เจ้าไม่เคยคิดจะช่วยได้เท่าเหอให้กลับมาเย็นหยัดได้อีกครั้ง?"
 เงินอิงเอ่ยถาม คำถามนี้เกิดจากความอยากรู้ยากเห็นของนางล้วนๆ

คนที่มีความทะเยอทะยานเปี่ยมล้นอย่างหมิงซินน่าจะชอบควบคุมผู้อื่นด้วยมือตนเองมากกว่าจะติดตามนายผู้ชาญฉลาด เพราะหากทำเช่นนั้นนางย่อมมีโอกาสตระหนักได้ถึงคุณค่าของตนเอง

ไฉนเงินอิงถามเช่นนั้น ความรู้สึกเศร้ารันทดบนใบหน้าของหมิงซินก็พลันจางหาย นางกล่าววาวจาแถมยิ้มเบิกบาน "ความสามารถของใต้เท้าเหอมีจำกัด ผู้น้อยรู้สึกว่สติปัญญาของเขาเกรงว่าคงท่วมเทหมดล้นไปกับการในครั้งนี่แล้ว"

พูดอีกอย่างก็คือนางไม่เห็นค่าของ 'หยกดิบ'* อย่างเหอจวินเจิง ดังนั้นจึงตัดสินใจเสาะหาเส้นทางแห่งความรุ่งโรจน์สายใหม่

เงินอิงอดนึกชื่นชมไม่ได้ คาดว่าทั่วทั้งตำตู่คงมีสาวใช้อย่างหมิงซินเพียงคนเดียวเท่านั้นที่กล้าดูแคลนบุรุษผู้เป็นนายเอี่ยงนี้

"เจ้าออกจากบ้านสกุลเหอ ใต้เท้าเหอตัดใจได้กระนั้นหรือ" เงินอิงถามขึ้นอีกครา

หมิงซินมิได้ตอบออกมาตรงๆ มีก็แต่เพียงริมฝีปากแดงระเรื่อดงามราวบุปผาเท่านั้นที่ยกขึ้นน้อยๆ "ใต้เท้าเหอเป็นคนดี"

แค่ประโยคนี้เพียงประโยคเดียว ไม่มีถ้อยคำอื่นใด

เงินอิงก็นับถือใจของอีกฝ่ายขึ้นมาอีกครา

เหอจวินเจิงจะดีจะชั่วเช่นไรอย่างไรก็เป็นอัจฉริยะที่ผ่านการสอบคัดเลือกในระดับมณฑลมาได้ นี่ก็ไม่ถึงจริงๆ ว่าสุดทำยากกลับมีโอกาสด้านทานคำพูดเพียงสองสามประโยคของสตรีอย่างหมิงซิน คำพูดที่ว่า 'วีรบุรุษผู้กล้ายากจะผ่านด่านโคมสะคราญ' วันนี้นางได้ประจักษ์ต่อสายตาแล้วจริงๆ

* หยกดิบ คือหยกที่ยังไม่ได้เจียรใน อุปมาถึงคนที่เนื้อแท้แล้วมีความสามารถ แต่ยังไม่มีผู้ใดค้นพบ

"เช่นนั้นข้าสรุปเช่นนี้ได้หรือไม่ ที่แม่นางหมิงซินจงใจเลือกบ้าน
สกุลหาน อันที่จริงเป้าหมายกลับอยู่ที่นายหญิงสี่สกุลฉิว" หลังจาก
นิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง เงินอิงก็เอ่ยปากขึ้นอีกครั้งว่า

นับเป็นคำพูดที่ยากจะคาดถึงจริง ๆ

หมิงซินตะลึง นางเผยหน้ามองดูเงินอิงปราดหนึ่ง

เงินอิงจ้องตาอีกฝ่ายกลับพร้อมรอยยิ้มจางๆ "เจ้ารู้ดีว่าผู้คน
ในเผิงไห่ต่างล้วนรู้จักเจ้า หากยังอยู่บ้านสกุลเหอต่อย่อมยากที่จะ
ก้าวหน้าอันใดได้ วันหน้าต่อไปบ้านสกุลอื่น ก็ไม่แน่ว่าจะมีโอกาส
แสดงความสามารถ ส่วนชีวิตความเป็นอยู่ในบ้านสกุลหานนั้นเอื้ออำนวย
ต่อเจ้าเพียงใดไม่จำเป็นต้องพูดถึง นอกจากนี้ยังมีนายหญิงสี่สกุลฉิวที่
เปี่ยมไปด้วยความสามารถ เจ้ารู้ว่าน้ำมันหอมระเหยของสกุลหานมี
นายหญิงสี่สกุลฉิวควบคุมอยู่ และยิ่งรู้ว่าขอเพียงติดตามนาง ไม่ว่า
เช่นไรย่อมมีสักวันที่นางจะพาเจ้าออกไปจากเผิงไห่ มอบโอกาสให้เจ้าได้
โยยบินในไฟหรือไม่"

ภายในห้องมีก็แต่ความเงียบงัน

หลังจากผ่านไปสองสามอึดใจ หมิงซินก็ถอนหายใจออกมาคราหนึ่ง
กล่าวว่าอาจอย่างอัศจรรย์ว่า "คุณหนูสามฉลาดปราดเปรี๊ยะยิ่งนัก ขอท่าน
อภัยด้วย ผู้น้อยน่าจะพูดความจริงกับท่านตั้งแต่นั้น"

เงินอิงมุ่ปากกระตุก "ข้าก็แค่อยากรู้เท่านั้น ทุกอย่างที่คุณทำมา
ล้วนถูกกฎหมาย ข้าหาไม่คุณสมบัติอันใดเข้าไปข้องเกี่ยวกับเรื่องนี้ไม่"

หมิงซินตะลึง เห็นได้ชัดว่านางไม่อาจตามความคิดอ่านของเงินอิง
ได้ทัน

หากเป็นสตรีสูงศักดิ์คนอื่น ๆ ยามนี้คงไม่พอใจยิ่งยวดแล้ว ผู้ที่มี

ฐานะสูงส่งกว่า ความปรารถนาในการควบคุมย่อมต้องมากกว่าผู้อื่น
เป็นธรรมดา

ที่ว่าคุณหนูสามสกุลเงินผู้นี้กลับผิดแผกแตกต่างจากสตรีสูงศักดิ์
ที่นางเคยรู้จักก่อนหน้านี้

หลังจากผ่านไปครึ่งใหญ่ หมิงชินก็ยกกายแสดงคารวะ "คุณหนูจิตใจ
กว้างขวาง ผู้ນ้อยนับถือด้วยใจ"

เงินอิงยิ้ม จัดการกินผลไม้ที่ถืออยู่ในมือเป็นนานลงท้อง

หมิงชินยื่นก้มหน้าอยู่กับที่ไม่รู้ที่กำลังคิดสิ่งใด

เงินอิงมองดูนางอยู่ครู่หนึ่ง จู่ๆ ในใจก็มีคำถามโผล่ขึ้นมาข้อหนึ่ง

พูดคุยกันอยู่เป็นนาน ตกลงหมิงชินผู้ที่มีความเป็นมาเช่นไรกันแน่
เรื่องนี้ชวนให้คนรู้สึกกระหายใคร่รู้ยิ่ง

จากคำพูดคำจาที่กระทำของนาง นางน่าจะไม่ได้อยู่ในครอบครัว
ชาวบ้านธรรมดาๆ คนธรรมดาทั่วไปไหนเลยจะอบรมเลี้ยงดูสตรีให้
คลั่งไคล้การบ้านการเมืองเยี่ยงนี้ได้

หรือว่าบรรพบุรุษของนางจะเป็นขุนนางชั้นสูง?

หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดเงินอิงก็เอ่ยปากถาม "ข้าพพอจะ
ถามเรื่องฐานะชาติกำเนิดของแม่นางหมิงชินได้หรือไม่"

คำถามนี้ยังคงเกิดขึ้นเพียงเพราะความกระหายใคร่รู้ของนาง

อันที่จริงมิใช่บอกว่าเงินอิงก็เหมือนอย่างที่เคยชู้กับเยี่ยชิงบอก
เป็นคนที 'ชอบถามคำถามยิ่งนัก'

ครั้งนี้ได้ยินเช่นนั้นหมิงชินก็เงยหน้าขึ้นแล้วจ้องเงินอิงเหม็ง

สีหน้าของนางจู่ๆ ก็เปลี่ยนแปลงประหลาด ทั้งคล้ายหยิ่งยโสทั้ง
คล้ายหวาดประหวั่น อีกทั้งยังแฝงไว้ซึ่งความเจ็บปวดแค้นเคืองอยู่จางๆ

"ที่แท้คุณหนูสามก็ยังไม่ทราบ" นางเอ๋ยปาก อารมณ์ซับซ้อนสับสน
บนใบหน้าจางหายไปพร้อมกับเสียงพูด เหลือไว้ก็แต่สีหน้าเฉื่อยเนือย
"บรรพบุรุษของผู้น้อยเคยอุทิศตนรับใช้องค์กบฏ"

แม้จะมีกลางสังหรณ์อยู่ก่อนหน้าแล้ว แต่ถึงกระนั้นคำตอบของนาง
ก็ยังคงทำเงินอิงตะลึง

องค์กบฏ?

นับแต่ฮ่องเต้หยวนจยาขึ้นครองราชย์ องค์กบฏก็มีอยู่ด้วยกัน
นับไม่ถ้วน แล้วองค์กบฏที่หมิงชินพูดถึงคือผู้ใด

หรือว่า...

"คือ...คังอ่อง?" หลังจากเงิบไปชั่วระยะหนึ่ง เงินอิงก็ลองเอ๋ยปากถาม
"คุณหนูสามปราดเปรื่องยิ่งนัก" หมิงชินยิ้มขึ้นออกมาคราหนึ่ง
ขณะกำลังพูดเงว้างเหยียดตรงจู่ๆ ก็ค้อมโค้งลงมาน่าประหลาด

"บิดาของผู้น้อยเป็นผู้ได้บังคับบัญชาขององค์กบฏ หลังองค์กบฏ
ถูกประหาร บิดาของผู้น้อยก็ตายตกตามกัน ด้วยเพราะฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน
มีพระมหากรุณา พระองค์จึงไม่ทรงเอาผิดพวกผู้น้อยทั้งตระกูล ดังนั้น
พวกผู้น้อยจึงยังมีชีวิตอยู่ แต่เพราะผู้น้อยชะตาอาภัพ มารดาอำลาจาก
โลกนี้ไปนานแล้ว ญาติมิตรก็ไม่ยินดีอุปถัมภ์ค้ำชู จึงขายผู้น้อยออกมา"

ได้ยินเช่นนั้นเงินอิงก็อดนึกเสียใจไม่ได้

หมิงชินก็คือเครื่องสังเวยของการต่อสู้ทางการเมือง น่าสนใจยิ่งนัก

"คุณหนูสามสบายใจได้ ที่มาของผู้น้อยนี้นายหญิงรู้สิ้นแล้ว
ได้ทำเหอเองก็ทราบ ผู้น้อยเองก็ยินดีบอกกับท่าน" สาวใช้ฉลาดเฉลียว
ผู้นี้แค่ดูเพียงปราดเดียวก็อ่านความคิดของเงินอิงได้แล้ว ประสาทสัมผัส
นับว่าเฉียบคมยิ่งนัก น้ำเสียงนางในยามนี้ฟังดูจริงใจอย่างยิ่งยวด

เงินอิงยิ้มให้กับอีกฝ่าย ไม่พูดอันใดต่อ

ทว่าหมิงชินกลับคล้ายไม่มีอันใดพะวักพะวน นางยิ้มกล่าวต่อ "เรียนคุณหนูสาม ยามเด็กผู้້น้อยหน้าตานับว่าไม่เลว ท่านพ่อของผู้້น้อย เคยคิดจะยกผู้້น้อยให้อ่องกบฏ ตอนผู้້น้อยอายุสิบขวบเคยติดตามท่านพ่อ ไปฉลองวันเกิดอ่องกบฏที่จวน อ่องกบฏเคยชมผู้້น้อยว่า 'ทั้งงดงาม ทั้งฉลาด' อีกทั้งยังประทานชื่อเล่นให้ผู้້น้อยว่า 'ซุ่นชิง' "

พอพูดถึงตรงนี้जूๆ สีหน้าของนางก็เหม่อลอย คล้ายย้อนกลับไปอยู่ ยังจวนอ่องอั้งดงามโด่งดังเปี่ยมอำนาจบารมีในยามนั้น เป็นที่ชื่นชมของเหล่าชนชั้นสูง ทุกคนต่างนึกอิจฉา

นางนึ่งเจี๊ยะไม่บอกเล่าถึงเรื่องราวเก่าก่อนราวกับจมดิ่งอยู่ในห้วงคิดคำนึง เงินอิงจึงเอ่ยปากถามหย่งเซิง "ที่เจ้าเข้าใจเรื่องการบ้านการเมือง นั้นก็ด้วยเพราะวิชาความรู้ที่สืบทอดต่อกันมาของครอบครัว?"

"คุณหนูสามทนายถูกอีกแล้ว" หมิงชินยิ้มอย่างไม่อึ้งขังขอบ ใบหน้าร่างไร้ความรู้สึกไร้ท้อใจใดๆ "ยามเด็กเพราะผู้້น้อยความจำเป็นเลิศ ท่านพ่อจึงโปรดปรานผู้້น้อยยิ่ง มักลงมือสอนสั่งผู้້น้อยด้วยตนเอง ยามท่านพ่อกับเหล่าขุนนางพูดคุยปรึกษางานราชการกัน ท่านพ่อก็มักเรียกผู้້น้อยไปนั่งฟังอยู่ข้างๆ ท่านพ่อเคยบอกผู้້น้อยว่าคนที่ใช้ความงาม รับใช้ผู้อื่น เมื่อความงามร่วงโรยความรักที่ได้มาก็ย่อมโรยราจากไป ถึงยามนั้นสายสัมพันธ์อันใดย่อมขาดสะบั้น คนเราหากกระทำการใด โดยอาศัยเพียงรูปโฉมหน้าตา ความสำเร็จนั้นย่อมไม่มีวันยืนยง ดังนั้นไม่ว่าเช่นไรก็ต้องร่ำเรียนเขียนอ่านให้กระจ่างแจ้ง คิดอ่านกว้างไกล ช่วยเหลือผู้เป็นสามีให้เจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ทำตัวเสมอต้นเสมอปลาย เพราะจดจำคำสอนนั้นใส่ใจ ผู้້น้อยจึงขยันหมั่นเพียร ค่อยๆ

ทำความเข้าใจงานราชการเหล่านั้น"

เมื่อพูดถึงตรงนี้จู่ๆ นางก็คล้ายได้สติ หมิงซินปิดหน้าหัวเราะกล่าว "อา ผู้น้อยกล่าววจาเหลวไหลอะไรกันไม่รู้จักอะไรสูงอะไรต่ำเอาเสียเลย ถึงกับกล้าอวดตัวต่อหน้าคุณหนูสามผู้ชาญฉลาดเยี่ยงนี้ หน้าไม่อายจริงๆ ขอท่านได้โปรดให้อภัยด้วย ผู้น้อยก็แค่กล่าววจาเหลวไหลเท่านั้น ขอท่านอย่าได้ถือเป็นเรื่องจริงเป็นจัง"

236

รอยนิมะมกนทนางขาว

หลังจากเงินอิงส่งเสียง "อืม" ออกมาคราหนึ่ง นางก็ไม่กล่าวอันใดอีก
นางไม่มีอะไรที่พอจะพูดได้อีกแล้ว

อดีตของหมิงชินเรียกว่าได้ดังเทพนิยายบทหนึ่ง ความปรารถนา
อันยิ่งใหญ่ของผู้เป็นบิดาที่ปลูกฝังอยู่บนตัวนางในยามนั้น สุดท้ายก็
เปลี่ยนนางให้กลายเป็นคนที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความทะเยอทะยาน

เงินอิงเดาว่าที่หมิงชินสามารถเข้ามายุ่งวุ่นวายกับงานของ
เหอจวินเจิงได้ เก่งว่าจะมากจะน้อยเช่นไรนางย่อมต้องใช้วิธีการอะไร
บางอย่างเป็นแน่ อย่างน้อยละครอย่างโฉมสะคราญเคียงบัลลังก์ไม่ว่า
เช่นไรก็ไม่มีทางขาดได้

เงินอิงอดทอดถอนใจไม่ได้

ที่อยู่ใต้ผืนหนังดงามเบื้องหน้ากลับเป็นจิตใจที่ตระนองอาจ
หาใดเปรียบดวงหนึ่ง

สตรีเยี่ยงนี้ไม่ว่าจะไปที่ได้ก็ล้วนมีชีวิตได้ดังใจนางปรารถนา และมักจะได้ครอบครองในสิ่งที่ต้องการทั้งหมด หากพิจารณาจากจุดนี้คำพูดที่บอกว่านางไม่สนใจตำแหน่งนายหญิงอันใดนั้นคาดว่านางไม่ใช่ความจริงแต่อย่างใด หากเหอจวินเจิงได้เลื่อนขั้นขึ้นเป็นขุนนางชั้นสูง เกรงว่านางคงยินดีทอดกายให้กับเขา

ไม่ว่าเช่นไรนางย่อมเลือกก็แต่เส้นทางที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองที่สุดเท่านั้น เพื่อบรรลุเป้าหมายไม่ว่าจะวิธีการใดนางล้วนไม่สนใจหลักปรัชญาหน้าหนาใจดำของเหล่านักการเมืองแม่ฉางหมิงซินผู้นี้เรียนรู้มาจากบิดาของนางครบถ้วนกระบวนความ

มืออยู่แวนหนึ่งที่เงินอิง⁺นี่ก็อยากเชิญนางมาช่วยสร้างสำนักศึกษาศาสตร์แน่นอนว่าสตรีที่มีความรู้ความสามารถเช่นนี้ย่อมเหมาะยิ่งกับการบุกเบิกเส้นทาง

แต่สุดท้ายนางก็ได้แต่ล้มเลิกความคิดดังกล่าว

หมิงซินคำนึงถึงผลประโยชน์และความสำเร็จมากเกินไป ทะเยอทะยานเกินไป ทว่าที่เงินอิง⁺ต้องการกลับเป็น 'นักปฏิบัตินิยม'

'ผู้มีธรรมไม่เสมอกันมีอาจกระทำการร่วมกันได้' คำพูดนี้เหมาะที่จะใช้กับเงินอิง⁺และหมิงซินที่สุด

หลังพูดคุยกับหมิงซินจบได้ไม่นาน เงินอิง⁺ก็ไปจากร้านเซียงอวี่น กว่หว่านมิได้กลับมา

เงินอิง⁺รอนางอยู่ราวๆ หนึ่งชั่วโมง แต่กว่หว่านกลับเหมือนมีอะไรบางอย่างติดพัน ไม่เพียงคนไม่กลับมา แม้แต่จะส่งคนกลับมาแจ้งข่าวก็ยังไม่

หากไม่ใช่เพราะเชื่อในความสามารถของกว่หว่านแล้วละก็ เงินอิง⁺

คงอดนึกสงสัยไม่ได้ว่าเกิดเรื่องอันใดขึ้นกับนางไซ่หรือไม่

ตอนก้าวเท้าออกจากประตู หมิงซินพรักร่ำว่าขอภัยไม่หยุด อีกทั้งยังพยายามเชิญเงินอิง⁺ให้รอดต่ออีกสักหน่อย แต่เงินอิงกลับไม่รับปาก

นางรับปากหลื⁺ชื่อไว้ว่าจะกลับไปให้ไวหน่อย ยามนี้สายมากแล้ว หากกลับช้ากว่านี้ หลืชื่อคงไม่แคล้วทั้งกังวลทั้งหวาดวิตก

โชคดีที่กั๋วหวานสั่งให้คนเตรียมน้ำมันหอมระเหยไว้ก่อนแล้ว แค่อเงินอิง⁺เอาจกลับมอบให้พวกหนีชื่อ การเดินทางมาในครั้งนั้นก็ไม่นับว่าเสียเปล่า

ที่หน้าประตูหิมะยังคงตก เกล็ดหิมะโปรยปรายไร้สรรพเสียง ที่อยู่ไกลออกไปคือแผ่นฟ้ากว้างไกล ที่อยู่ใกล้ๆ คือตรอกถนนเงียบเหงา แผ่นฟ้าผืนปฐพีกว้างไกล

เงินอิง⁺สุดลมหายใจเข้าลึกๆ

สภาพอากาศในวันหิมะตกทั้งเย็นเยียบทั้งชุ่มชื้น คล้ายปอดถูกล้างจนสะอาดเอี่ยม

หลังขึ้นไปนั่งอยู่บนรถม้า ฟังเสียงเกือกม้ากระทบพื้นผิวถนนดังกบกับ เงินอิง⁺ก็เลิกม่านมองออกไปด้านนอก

หิมะโปรยปรายอยู่ทั่วทุกแห่งหน เปลี่ยนโลกนี้ให้แลดูงดงามเกินบรรยาย เว็วว่างกว้างไกลเสมือนภาพวาดประณีตบรรจง

รถเคลื่อนเลี้ยวตรงมุมถนนที่ตั้งอยู่ท้ายตรอกชย้าหมาซ้ำๆ หากมุ่งหน้าต่อพวกนางก็จะไปถึงถนนซีเสียน

ในตอนนั้นเอง รถม้าขนาดเล็กหลังคาสีดำสองคันก็ปรากฏขึ้นที่อีกฟาก

เงินอิง⁺สายตาดำยิ่ง แคเห็นเพียงปราดเดียวนางก็จำได้ทันทีว่า

บ่าวไพร่ที่เดินตามอยู่ข้างรถคันหนึ่งนั้นเป็นบ่าวสกุลหา

กัหว่านกลับมาแล้ว

เงินอิง^๑อำปากหมายเรียกอีกฝ่าย แต่ครั้นชำเลื่องดูอีกครานางก็
สีหน้าชะงักงัน

ที่ตามอยู่ข้างรถม้าหลังคาคำอีกคันคือบุรุษแต่งตัวเยี่ยงองครักษ์
มีอยู่สองคนที่นางรู้จัก

พี่

จู่ๆ เงินอิงก็ลดมานลง แล้วรีบถอยออกจากหน้าต่างรถ ใจเต้น
ตึกตักเร็ว

ทันใดนั้นรถม้าก็เลี้ยวไปอยู่บนถนนซีเสียน เสียงเกือกม้ากระทบ
อยู่กับผิวถนนดังชัด

รอยเกือกเท้าม้าจางๆ ถูกหิมะกลบหายไปอย่างรวดเร็ว

มือของกัหว่านวางอยู่บนมือของลวี่อื๋ ยามนี้นางกำลังยืนอยู่ที่
ข้างรถหันหน้ามองกลับไป

"นายหญิงดูอะไรอยู่กระนั้นหรือเจ้าคะ" ลวี่อื๋ถามพลางมองตาม
สายตาของอีกฝ่ายไป

ถนนว่างเปล่าเงียบเหงา ร่างไร้ผู้คน มีเพียงหิมะโหมกระหน่ำ

"ข้าเหมือนจะเห็นรถม้าของคุณหนูสามสกุลเงิน" กัหว่านพูดเบาๆ
ก่อนจะไถออกมาคราหนึ่ง

ลวี่อื๋รีบขยับเสื้อคลุมชนจึงจอกขาวบนร่างของผู้เป็นนายพลาง
เหลือบมองกลับไป

ก็ๆ

เสียงเคาะแผ่วเบาสองคราดังขึ้นจากบนรถม้าอีกคัน

พอเสียงดังกล่าวดัง สารก็รีบยกแค้น รถม้าหือตะบึงผ่านพวก ก้าวร่นไปอย่างรวดเร็ว เพียงไม่นานก็แล่นผ่านประตูร้านเซียงอวีน ไปไกล

ก้าวร่นยกมือประคองหมวกกันลมบนศีรษะ นิ้วเรียรวรากับ ต้นหอมจับคู่อยู่กับชนุ่ขี้จิ้งจอกขาวบนคอ ยากจะแยกออกว่าอันใด ขาวเนียนกว่ากัน

ลวี่อ๊ะตะลึงมองอยู่ข้างๆ นางแอบนึกทอดถอนใจ โลกนี้คิดจะหาสตรี งดงามเยี่ยงนายหญิงของข้าใช้ว่าจะหากันได้ง่ายๆ เพียงแต่สตรีสูงศักดิ์ ผู้หนึ่งที่มาที่ไปไม่ธรรมดา...การนี้ไม่รู้ว่ามีดีร้ายเช่นไร

ลวี่อ๊ะเหมือนมีกลางสังหรณ์ไม่สู้ดีนัก นางรีบโยนอารมณ์ความรู้สึก ไร้ประโยชน์พวกนั้นทิ้ง และประคองก้าวร่นก้าวเท้าขึ้นบนบันไดหิน

เพียงไม่นานร่องรอยรถม้าผู้คนที่หน้าประตูร้านเซียงอวีนก็จางหายไป จนลั่น หิมะโปรยปรายลงมาไม่หยุดเสมือนไร้ซึ่งขอบเขต ไร้ซึ่งเวลา ลึกลับสุด...

รัชศกหยวนจยาปีที่สิบหกฤดูใบไม้ผลิของจีหนานมาค่อนข้างไว ยังไม่เข้าเดือนสองต้นสาลีในเรือนก็เริ่มแตกใบใหม่ให้เห็น

เงินอิงยืนอยู่ใต้ต้นไม้ เหยยหน้ามองดูใบอ่อนสีเขียวจับคู่อยู่กับ ท้องฟ้าสะอาดใสอันเหนือศีรษะ สองตาหริ่งเล็กน้อย ไม่รู้กำลัง คิดอะไรอยู่

"คุณหนู แม่ทัพหลวงมาแล้ว" หลัวมามาเดินเข้ามาเงียบๆ ก่อนจะ กล่าวรายงานด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

เงินอิงหันหน้ามองไป พบว่าที่ข้างประตูวงเดือนที่เพิงทาสีขาวได้

ครึ่งหนึ่งนั้นมีชุดหมั่งเผาสีแดงสดปรากฏให้เห็นอยู่มุมหนึ่ง

"เชิญเขาเข้ามาเถอะ" นางยิ้มให้กับหลั้วมามาพลงใช้มือบิดไปบนไหล่ของอีกฝ่าย "มามาเดินผ่านระเบียบทางเดินด้านนอกเข้ามาใช่หรือไม่ ถึงได้มีฝุ่นติดตัวเช่นนี้"

หลั้วมามารีบก้มหน้ามอง ก่อนจะพบว่าบนไหล่ของนางรวมถึงชายกระโปรงล้วนมีแต่ฝุ่นขาว นางรีบหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาบิดพลงกล่าวว่าจางอย่างอัปจน "ผู้น้อยบอกแล้วว่าก่อนสร้างเสร็จที่นี่ต้องยุ่งเหยิงเต็มไปด้วยฝุ่นแน่ แต่คุณหนูก็ไม่ฟัง โชคดีที่คุณหนูไม่ได้ตามผู้น้อยออกไปข้างนอกด้วย ไม่งั้นนั่นอาภรณ์ตัดใหม่ก็คงได้เลอะเทอะเปรอะเปื้อนหมดสิ้น"

เงินอิงยิ้มฟังนางโอดครวญ หลังหลั้วมามาพูดจบนางก็ถามขึ้น "ท่านแม่เล่า ยังวุ่นวายอยู่ที่ด้านหลังใช่หรือไม่"

สีหน้าอัปจนของหลั้วมามาเพิ่มมากขึ้นอีกระดับ นางพยักหน้ากล่าว "คุณหนูกล่าวได้ถูกต้องแล้ว ก่อนหน้านี้ฮูหยินบอกว่าจะไม่มา ยามนี้กลับตามคุณหนูมาประจำ ตอนนี้งำลังเรียกให้พวกเด็ก ๆ จัดการเก็บข้าวเก็บของอยู่"

ได้ยินเช่นนั้นเงินอิงก็นึกเบิกบานใจ นางยิ้มกล่าว "ข้านี้มีญาณวิเศษจริง รู้จักเก็บที่แห่งนี้ไว้ให้ตนเองไว้ใช้พักอาศัย ที่นี้ภูเขาสวยน้ำใส ไกลๆ ล้วนแต่ครอบครัวชาวนาชื่อๆ วันหน้าหากท่านแม่รู้สึกเบื่อที่จะอยู่ในเมือง ย่อมสามารถมาพักผ่อนอยู่ที่นี้ได้สักหลายๆ วัน ถือเสียว่าเป็นบ้านพักตากอากาศที่บุตรผู้สร้างไว้ให้มารดา"

หลั้วมามายิ้มไปกับคำพูดของเงินอิง ก่อนจะเอ่ยปากทอดถอนใจ "คุณหนูครุ่นคิดรอบคอบดีแท้ ฮูหยินเอ่ยปากอยู่ตลอดเวลาว่านางชื่นชอบ

ที่นี่ยังนัก"

หลี่ซื่อยามนี้พักอยู่จวนข้าหลวง ที่นั่นไม่ว่าเช่นไรก็ไม่ใช่บ้านของผู้เป็นมารดาอย่างแท้จริง ยามนี้เงินอิงได้แบ่งเรือนหลังหนึ่งในสำนักศึกษาศรีเจี๋ยเงินนี้ออกมาใช้ฟ้านักอาศัยเอง เท่ากับเป็นการสร้างที่พักให้กับหลี่ซื่อ หากวันใดพวกนางสามคนแม่ลูกไม่สะดวกจะฟ้านักที่จวนข้าหลวงต่อ ภายในเมืองจีหนานกว้างใหญ่พวกนางย่อมมีร่างที่ไป

237

ผู้รับเนจจันใน

"ช่างเถอะ มามารับเรียกแม่ทัพหลวงเข้ามาเถิด" พอเห็นหัวมามา
นั่งเสียบไม้พุดอันใด เงินอิงก็ยิ้มเอ่ยปากเตือน

หัวมามาได้สติ นางรีบขานรับและเรียกบ่าวตัวน้อยให้เข้ามา
รับคำสั่ง ส่วนนางเองก็คอยยืนรับใช้อยู่อีกด้าน

เงินอิงอาศัยจังหวะขณะกำลังว่างกวาดตามองไปรอบๆ ความรู้สึก
ปลาบปลื้มเอ่อท่วมใจ

อากาศอบอุ่นขึ้นที่ละน้อย หิมะน้ำแข็งบนพื้นเริ่มละลาย สำนัก
ศึกษาศาสตร์เจริญแจ้งกับสถานพำนักเด็กและสตรียามนี้กำลังก่อสร้าง
อย่างขมิ้มมัน ทุกอย่างล้วนดำเนินไปอย่างราบรื่น

งานนี้เผยแพร่สู่หมู่เท่กำลังอย่างเต็มที่ ท่าทีขององครักษ์ทนายหรือ
ก็เป็นไปด้วยความกระตือรือร้น แม้แต่ฮ้องเด่หยวนจยาเองก็ได้ยินว่า
ทรงเห็นพ้องกับการนี้ด้วยเช่นกัน เงินอิงเพลานี้เท่ากับมีป้ายผ่านที่

แข็งแกร่งที่สุดในราชสำนักดำรงแล้ว ต่อจากนี้ไม่ว่าจะซื้อที่ดิน ซื้อไม้
ซื้อหิน รวมถึงคนงานย่อมล้วนสามารถดำเนินไปตามแผนการที่วางไว้
ก่อนหน้านี้ คนงานที่เงินอิงว่าจ้างมาล้วนแต่เป็นชาวบ้านอพยพจากทาง
เต็งใจ นับตั้งแต่ปลายปีที่แล้วจนถึงยามนี้ พวกชาวบ้านอพยพที่มา
พำนักอยู่ในสำนักศึกษาศาสตร์เจวียนเจิงมีจำนวนเกินกว่าร้อยคนแล้ว
ในจำนวนนี้มีหลายคนเป็นแรงงานที่อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาทั้งครอบครัว
สี่ส่วนที่เหลือเป็นแรงงานที่คนในครอบครัวล้มตายหายสาบสูญหรือไม่ก็
เป็นแรงงานเด็กและสตรีกำพร้าอ่อนแอ ซึ่งคนเหล่านี้ยามนี้ครึ่งหนึ่งเป็น
พวกลูกมือ อีกครึ่งพำนักอยู่ในสำนักศึกษาศาสตร์เฉยๆ เรียกได้ว่าเป็น
การช่วยองครักษ์ทายาทแก้ไขปัญหายุ่ยกส่วนหนึ่ง

"นี่คือจดหมายที่นายท่านของผู้น้อยฝากมาถึงท่าน" เสียงของ
หลวงถึงอวี่ดังขึ้น ดังสติของเงินอิงกลับ

ยามนี้แม่ทัพเตี้ยล่ำผู้นี้กำลังยืนห่างออกไปไม่ไกลสักเท่าใดนัก
มือทั้งสองข้างประคองจดหมายฉบับหนึ่ง ตัวอักษรที่เขียนอยู่ด้านบน
เป็นลายมือของเฉยชู

หลวมามายับเท้าเดินขึ้นหน้าเข้าไปรับ ก่อนจะมอบมันต่อให้กับ
เงินอิง ขวางมิให้คุณหนูของตนวางตัวใกล้ชิดกับบุรุษอื่นโดยตรง

หลวงถึงอวี่ไม่ได้รู้สึกอันใดกับเรื่องดังกล่าว หากกลับเป็นเงินอิง
เสียเองที่มองดูหลวมามาด้วยสีหน้าจวนใจ แต่ถึงกระนั้นนางก็ได้พูด
อันใดออกมา

เรื่องสร้างสำนักศึกษาศาสตร์ยามนี้เป็นที่รับรู้กันทั่วแล้ว หลี่เหิง
กับหลี่ชื่อเองก็มีเคยก้าวก่ายอันใด ในเมื่อเรื่องนี้องครักษ์ทายาททรง
ออกหน้าร่วม แม้แต่ชื่อของเฮาเองก็ยังมีพระราชทานเงินทองผ้าผืนมาให้

แล้วผู้ใดเล่าจะกล้ายับยั้งห้ามปราม เมื่อไม่มีการขัดขวางจากเหล่า
ผู้อาวุโส...อย่างน้อยก็ในเวลา^{นี้} เงินยิ่งยอมพึงพอใจยิ่งนัก เรื่องเล็กๆ
น้อยๆ เหล่านี้นางจึงหาได้ใส่ใจไม่

หลังอ่านจดหมายจากผ่ายชู่จบ เงินอิงก็เลิกคิ้วมองไปทางหลางถึงอวี้
พลางถาม "อีกสองสามวันท่านโหวน้อยจะมาซานตงอีกครั้ง?"

"ขอรับ" หลางถึงอวี้ประสานมือตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "ทางเต็งโจว
เกิดเรื่องขึ้นเล็กน้อย ท่านโหวน้อยของพวกเราได้รับคำสั่งให้แวะมาดู
สถานการณ์"

"เกิดเรื่องอันใดขึ้น" เงินอิงถามก่อนจะยิ้มกล่าวออกมาอีกครั้ง
"หากไม่สะดวกจะเล่าก็ช่างเถอะ ท่านโหวน้อยเองก็ไม่ได้เขียนไว้ใน
จดหมาย ข้าถามเพียงเพราะอยากรู้เท่านั้น"

สีหน้าของหลางถึงอวี้เคร่งขรึมหนักขึ้นไปอีก "ตอนผู้่น้อยออกจาก
เซี่ยงจิง ท่านโหวน้อยเองก็ไม่ทราบรายละเอียดอันใดนัก เพียงแต่ตอนผู้่น้อย
ออกจากเต็งโจวมาเมื่อหลายวันก่อน เรื่องนี้กลับแพร่กระจายไปทั่วแล้ว
เชื่อว่าอีกไม่นานคุณหนูสามก็คงได้ยินข่าวเช่นกัน"

ตอนพูดเขาถอนหายใจเบาๆ ออกมาคราหนึ่ง "ในค่ายผู้อพยพที่
เต็งโจวเกิดไฟไหม้ มีคนตายไม่ใช่น้อย"

รอยยิ้มบนใบหน้าของเงินอิงแข็งทื่อไปทันที

ค่ายผู้อพยพนั้นองค์กรชทายาททรงลงมือควบคุมดูแลการก่อสร้าง
ด้วยพระองค์เอง ยามนี้เกิดเรื่องใหญ่เช่นนี้ มีนาเผยชูถึงต้องรีบรุดไปดู

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง นางก็เอ่ยปากถาม "เกิดไฟไหม้ขึ้นได้เช่นไร
แม้ทัพหลางพอจะเล่ารายละเอียดให้ข้าฟังได้หรือไม่"

หลางถึงอวี้ส่ายหน้า สีหน้าซีมเซาลง "ที่ผู้่น้อยรู้จักมีเพียงเล็กน้อย

เท่านั้น ชาวบ้านที่ถูกไฟคลอกตายพวกนั้นล้วนพักอยู่ในเรือนเดียวกัน ได้ยินขุนนางชั้นผู้น้อยที่ดูแลค่ายผู้อพยพนั้นบอกว่าคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น ล้มตายกันแทบหมดสิ้น แฮ่อ..."

เขาส่ายหน้า ใบหน้าเต็มไปด้วยความรู้สึกเวทนา ก่อนจะไม่พูด อันใดอีก

อารมณ์ของเงินอิงหนักยิ่งขึ้นมาทันที หลังจากนั่งเสียบไปครู่ใหญ่ นางก็ถอนหายใจล่าว "ภัยธรรมชาติผนวกกับภัยพิบัติจากฝีมือมนุษย์ เด็กและคนชราเหล่านั้นยามนี้คงไปชุมนุมอยู่ด้วยกันยังอีกภพแล้ว"

ผู้อพยพพวกนั้นเร่ร่อนพลัดที่นาคาที่อยู่ก็ด้วยเพราะความอดอยาก หลังมาถึงเติงใจวกกลับถูกคนควบคุมจนสูญเสียอิสรภาพ กว่าจะมีความหวัง ขึ้นมาได้ก็ไม่ใช่ง่าย ใครจะไปนึกว่าจะถูกพระเพลิงพรากชีวิตไปอีก ถึงจะเกิดในยุคสมัยที่เจริญรุ่งเรือง แต่ชีวิตกลับต่ำต้อยและต้องตายอนาถ ชะตาชีวิตเช่นนี้ชวนให้คนนึกทอดถอนใจยิ่งนัก

ลานเรือนเล็กๆ เสียบสجد รวากับถูกทาบทับไว้ด้วยความมกลัดกลุ้ม ทว่าลมวสันต์นั้นกลับยังคงโชยไหว พัดมาแล้วก็ผันผ่านไป กังไม่ที่เริ่มแตกใบอ่อนสะบัดไหวไปทางผืนดินที่เต็มไปด้วยชีวิตชีวา

เรือนที่ก่อสูงประมาณครึ่งตัวคนกำลังถูกเสริมให้แข็งแรงแน่นหนา ขึ้นทีละน้อยภายใต้ฝีมือของเหล่าช่างฝีมือ บนพื้นดินที่ใช้เป็นสนามนั้นมีสตรีและเด็กจำนวนไม่น้อยกำลังเก็บกวาดก่อนกรวดถอนวัชพืช หากทอดตามองไปไกลอีกสักหน่อยก็จะพบว่าที่ด้านหลังของห้องเรียน บนพื้นดินที่อุดมสมบูรณ์ขนาดเกือบหนึ่งหมูเองก็ถูกแบ่งออกเป็นพื้นที่สี่เหลี่ยม ไว้ใช้ในการเรียนการสอนวิชาเพาะปลูกเลี้ยงสัตว์ ส่วนที่ดินที่อยู่ประชิดติดเขานั้นตอนนี้กำลังมีการสร้างห้องหับขึ้นเป็นจำนวนมาก

มีทั้งที่พักของผู้เป็นอาจารย์ ที่พักผู้เรียน ชั้นเรียนเด็กเล็ก สถานพำนัก และอื่นๆ ที่อยู่รอบๆ เขตที่พักอาศัยนี้วันหน้าจะมีการสร้างกำแพงสูง โอบล้อมไว้เพื่อสร้างความปลอดภัยพื้นฐานให้กับพวกเขา

หลังจากออกจากลานเรือนมาเดินเตร็ดเตร่อยู่บนที่ดินดังกล่าว เงินอิงก็รู้สึกว่าคุณรู้สึกหนักอึ้งภายในจิตใจเมื่อครู่ยามนี้สลายหายไปบางส่วน แล้ว

ครั้นกวาดตามองไปโดยรอบ รอยยิ้มจางๆ ก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้า ของนาง

นางเดินออกมาแล้ว

เมื่อพ้นออกมาจากห้องหับเรือนลึกพวกนั้น นางก็จะพบกับโลกที่ พร้อมจะมอบอิสระให้แก่นาง

ถึงจะเป็นเพียงก้าวเล็กๆ ก้าวเดียวก็ตาม

ไม่ต่างอันใดกับเด็กที่กำลังเดินเซเซเซไม่รู้เป้าหมาย ที่นางเดิน อยู่ในเวลานี้ก็แค่ก้าวเล็กๆ เยี่ยงเด็กหัดเดินก้าวหนึ่งเท่านั้น

หลังจากนั้นนางต้องย่างก้าวให้มั่นคงกว่านี้ รวบรวมพลังกำลังเดิน ขึ้นหน้าต่อไป ไปยังแผ่นฟ้าผืนปฐพีที่กว้างไกลยิ่งกว่า

รอยยิ้มบนใบหน้าของเงินอิงค่อยๆ ปรากฏชัด จนกระทั่งเสียงของ สวรินเจินดังขึ้นนางถึงได้สติ

"คุณหนู ผู้น้อยได้แจ้งให้พ่อบ้านเช่าทราบแล้ว เขาบอกว่าอีกสักครู่ จะแวะมาเจ้าค่ะ" นางพูดพลางปิดฝุนขาวบนตัวไม่หยุด บางทีก็เฝ้าสัก ฝุนพวกนั้น

ครั้นเห็นเช่นนั้นเงินอิงก็อดถามอย่างแปลกใจไม่ได้ "เจ้ามาจากที่ใด หรือว่าพ่อบ้านเช่าก็ไปดูห้องหับมาเช่นกัน?"

สวินเงินยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นปิดปากยิ้ม "ใช่แล้วเจ้าคะ เมื่อครู่ผู้້น้อยเองก็รู้สึกประหลาดใจว่าเหตุใดหาจนทั่วแล้วแต่ก็ไม่พบคนที่แท้พอบ้านเช่าก็วิ่งไปดูห้องหับที่กำลังก่อสร้างพวกนั้น ผู้້น้อยปากมากเลยถามเขาออกมาประโยคหนึ่ง พ่อบ้านเช่าบอกว่ายามนี้เขาหาโรงเผาอิฐใหม่ได้แล้ว กำลังเอาอิฐใหม่กับอิฐเก่าเทียบกันอยู่ เพื่อเรื่องนี้เขาถึงกับไปเชิญผู้เชี่ยวชาญจากบ้านสกุลหานมาช่วยดูด้วย"

"ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น" เงินอิงอมยิ้มพยักหน้า เรื่องสำนักศึกษาสตรีเฉวียนเจิง บ้านสกุลหานก็มีส่วนร่วมด้วย

เดิมเงินอิงไม่คิดจะให้กั้วหวานเข้ามามีส่วนร่วม ด้วยเพราะกลัวจะส่งผลต่อชื่อเสียงของนาง แต่นึกไม่ถึงว่าความสามารถในการล่องรู้ข่าวสารของอีกฝ่ายจะยอดเยี่ยมจนน่าตกใจ สามารถล่องรู้เรื่องนี้จากเส้นทางอื่น หลังจากนั้นก็ให้ลวี่อีนำตัวเงินสองพันตำลึงมาให้ ตอนเงินอิงเขียนจดหมายหาเฉวชูเป็นครั้งที่สอง เฉวชูก็บอกไว้ในจดหมายว่าสกุลหานยามนี้ได้กลายเป็นผู้รับเหมารายใหญ่ของสำนักศึกษาสตรีเฉวียนเจิงแล้ว

ผลลัพธ์เช่นนี้อันที่จริงก็อยู่ในความคาดหมายของเงินอิงแต่แรกแล้ว เพียงแต่นางนึกไม่ถึงว่าสกุลหานจะสนใจเรื่องนี้มากมายถึงเพียงนี้ หานตวนหลี่ถึงกับลงทุนซื้อโรงไม้โรงหินอย่างละหนึ่งเพื่อการนี้โดยเฉพาะ หน้าซำยังยอมจ่ายเงินก้อนโตว่าจ้างช่างฝีมืออีกจำนวนมาก

238

พมพานสนางเก๋

ไม่อาจไม่พูดถึง นับแต่สกุลหานเข้าร่วม เงินอิงก็ประหยัดเร็วแรง
ไปได้มาก แม้แต่ภาพร่างสิ่งปลูกสร้างที่นางวาดไว้ก็ยังได้ช่างฝีมือทั้งหลาย
ช่วยกันแก้ไขจนสมบูรณ์ สุดท้ายนางก็ได้แต่วางมือปล่อยให้คนอื่นจัดการ
กันไป นอกจากควักเงินจ่ายไม่หยุดแล้ว ที่นางต้องทำก็มีเพียงเรียบเรียง
รวบรวมสร้างสื่อการเรียนการสอน

"สกุลหานไม่ว่าจะเจ้านายหรือลูกน้องล้วนแต่ผู้เปี่ยมสติปัญญา"
เงินอิงพูดพลางทอดถอนใจ

คำพูดนี้สวีนเงินไม่กล้าเอ่ยปากรับช่วงต่อ หลัวมามาเองก็ได้แต่
กล่าวด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาเป็นที่สุด "วิสัยทัศน์ของนายท่านผู้เฒ่าสกุลหาน
นับว่าไม่ธรรมดาจริงๆ"

คำพูดนี้แฝงความหมายลึกๆ พวกนางต่างรู้ดีแต่ใจ

วันนั้นไปเยี่ยมเยียนกัวหวนแต่ไม่พบ ตอนกลับพวกสวีนเงินเห็น

รถม้าหลังคาดำสองคัน

ทหารองครักษ์ติดตามรถสองนายนั้นพวกนางเองก็รู้จัก

เรื่องนี้ไม่มีทางปิดบังได้นาน เรื่องจะแดงขึ้นเมื่อไรปัญหาอยู่ที่เวลาเท่านั้น หลังจากครุ่นคิดครั้งแล้วครั้งเล่า ในที่สุดเฉินอิงก็นำเรื่องนี้ไปบอกกับหลี่ซือ ด้วยเหตุนี้หลัวมามาจึงพลอยรู้ไปด้วย

เฉินอิงถอนหายใจเสียบๆ คราหนึ่งก่อนจะโยนเรื่องพวกนี้ออกจากหัวสมอง นางเปลี่ยนเรื่องคุย "เป็นเช่นนั้นก็ดีเหมือนกัน นายหญิงสี่ฉิวไม่ออกหน้า คนที่สกุลหลานส่งมาก็เป็นพ่อบ้านใหญ่ของพวกเรา ต่อให้วันหน้ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นจริง ก็ไม่มีอันใดผูกโยงพวกเรากับนายหญิงสี่ฉิวเข้าด้วยกันได้"

นางหวังว่ากั๋วหว่านจะมีชีวิตสงบสุขด้วยใจจริง ไม่ต้องเข้ามามีส่วนพัวพันกับเรื่องสู้รบอันใด

แต่จากที่เห็นในเวลานี้ เรื่องนี้เหมือนจะเป็นไปไม่ได้แล้ว

ครั้นพูดถึงตรงนี้พวกนางนายบ่าวก็ข้ามไปไม่พูดถึงรายละเอียดอันใดอีก

ยามนี้เช้าจึงมาถึงแล้ว อีกฝ่ายด้วยเพราะรีบรุดเดินทางมาตอนมาถึงเนื้อตัวเขาจึงเต็มไปด้วยเหงื่อเม็ดโตๆ ท่ามกลางอากาศเย็นต้นฤดูใบไม้ผลิ หัวของเขาถึงกับมีไอร้อนปรากฏวาวๆ

"ผู้น้อยคารวะคุณหนูสาม" เขายืนสงบนิ่งค้อมกายแสดงคารวะอยู่ทางด้านหน้าห่างจากเฉินอิงไปไม่กี่ไกลนัก

เฉินอิงเบี่ยงกายเล็กน้อยพลางยิ้มกล่าว "พ่อบ้านเข่างานการรัดตัวซ้ำเรียกท่านมาเช่นนี้คงทำท่านเสียการเสียงานแล้ว"

เช้าจึงรีบเอ่ยปากตอบพลางยิ้มกล่าว "มิกล้า นายท่านผู้เฒ่าของ

พวกเรากำชับ บอกให้ผู้เกี่ยวข้องงานทั้งหมดในมือลงก่อน รับฟังคำสั่ง
ของคุณหนูสาม เรื่องของคุณหนูสามก็คืองานของผู้เฒ่า ผู้เฒ่ายอมต้อง
ปฏิบัติตาม"

เงินอิงยิ้มพร้อมโบกมือกล่าว "ท่านก็อย่าได้เกรงใจข้าเกินไป ข้ารู้ว่า
ท่านยังมีเรื่องราวอีกมากที่ต้องจัดการ ข้าเองก็ไม่คิดจะพูดจาอ้อมค้อม
อันใด แค่อยากถามว่าเรื่องสวนผลไม้ยามนี้เป็นเช่นใดแล้ว"

หานตวนหลี่รับเหมาหมดทุกอย่าง แม้แต่เรื่องสวนผลไม้ที่เยียนไถ
ก็ยังรับไปด้วย ส่วนเผยชูด้วยเพราะเหตุผลบางอย่างจึงไม่ได้แย้งชิงกับ
อีกฝ่าย

สกุลหานเป็นเจ้าของอยู่แต่ไหนแต่ไร ที่ก่อนหน้านี้มีฐานะตกต่ำนั้น
ก็ด้วยเพราะถูกคนกดทับไว้จนขยับเขยื้อนไม่ได้ ยามนี้ภูเขาสูงใหญ่ นั้น
ไม่มีแล้ว หนาข้ายังผูกสัมพันธ์อยู่กับสกุลหลี่และจวนกั้วกง เบื้องหลัง
ไม่แน่ว่าอาจมีผู้สนับสนุนที่ใหญ่โตยิ่งกว่านี้อีก เรียกได้ว่าเป็นช่วงเวลา
สามารถกลับมาเผยหน้าอำปากได้ น้ำมันหอมระเหยพวกนั้นหรือก็ขายดิบ
ขายดีเป็นเทน้ำเทท่า ยามนี้ขายไปถึงเมืองเซ็งจิงแล้ว เชื่อว่าอีกไม่นาน
คำว่า 'คหบดีอันดับหนึ่งแห่งเซ็งจิง' คงได้กลับมาอยู่ในมือสกุลหาน
อีกครั้งเป็นแน่

หานตวนหลี่อาจเพราะระลึกถึงบุญคุณของเงินอิง และอาจเป็นไป
ว่ามีแผนการอื่น เขาถึงคอยช่วยเหลือนางอย่างสุดกำลัง เรื่องสำนัก
ศึกษาศรีเฉวียนเจิ้งนี้ ไม่ว่าเช่นไรเขาก็ต้องการมันให้ดีที่สุด แม้แต่
เรื่องที่เงินอิงนึกไม่ถึงเขาก็ยังช่วยนึกให้

พอได้ยินเงินอิงบอกว่ามีเรื่องจะถาม เขาก็ตั้งเอากระดาษแผ่นหนึ่ง
ออกมาจากรองเท้าหุ้มข้อ อ่านมันออกมาให้นางฟัง "ห่างจากเมืองเยียนไถ

ออกไปสี่สิบสี่ ซ้อยที่ดินยี่สิบหมื่นไร่ผืนหนึ่ง ปลุกต้นหลินจีนพันห้าร้อยต้น
ว่าจ้างคนสวนไว้สิบคน คนงานชุดรองน้ำสี่สิบ..."

รายการต่างๆ เขียนไว้อย่างละเอียด แม้แต่ค่าใช้จ่ายก็คิดคำนวณ
ออกมาเสร็จสรรพ สำหรับเงินอิงแล้วเรื่องปลุกต้นไม้ใดๆ นั้นนางารู้เรื่อง
อันใดไม่ ยามนี้นางก็แค่รับฟังเรื่องค่าใช้จ่ายต่างๆ เท่านั้น ครั้นอีกฝ่าย
อ่านจบนางก็ยิ้มกล่าว "ลำบากแล้ว เพื่อการนี้ถึงกับต้องให้ท่านเดินทาง
ไปถึงเยียนโกด้วยตนเอง"

เข่าจึงประคองบันทึกรายการดังกล่าวด้วยสองมือพลางยิ้มกล่าว
"คุณหนูสามกล่าวหนักเกินไปแล้ว เรื่องพวกนี้ล้วนแต่เป็นเรื่องที่ผู้น้อย
สมควรทำทั้งสิ้น"

หลวมามาเดินขึ้นหน้าไปปรับบันทึกรายการในมืออีกฝ่าย เงินอิงถามขึ้น
อีกประโยค "เรื่องเชิญท่านอาจารย์ไม่ทราบว่าจะดำเนินการไปถึงที่ใดแล้ว"

พอได้ยินเช่นนั้นสีหน้าของเข่าจึงก็กลับกลายเป็นกระอักกระอ่วน
ขึ้นมาเล็กๆ ทันที "เรียนคุณหนูสาม เรื่องนี้นายท่านเป็นคนจัดการด้วย
ตนเอง ผู้น้อยรู้ก็แต่ว่ายามนี้ยังไม่มีผู้ใดตอบรับ"

เงินอิงส่งเสียง "อืม" ออกมาคราหนึ่ง แต่ถึงกระนั้นนางก็มีได้รู้สึก
ผิดหวังอันใดมากนัก

เรื่องนี้ก็อยู่ในความคาดหมายของเงินอิงเช่นกัน สำนักศึกษาศรี
แห่งนี้แม้ฮองเต๋หยวนจยาจะทรงอนุญาตให้สร้างขึ้น และเป็นสำนักศึกษา
สตรีสำหรับชาวบ้านราษฎรทั่วไป รวมทั้งสตรีที่ด้อยโอกาสทางการศึกษา
แห่งแรกของแผ่นดินต้าฉู่ ทว่าอาจารย์ที่เป็นบุรุษเกรงว่าจะไม่ยอมรับ
คำเชิญกันง่ายๆ ส่วนอาจารย์สตรี หากโชคดียกก็น่าจะเชิญมาได้สัก
สองสามคน

"ผู้น้อยใคร่ถามคุณหนูสามสักข้อ เหตุใดถึงไม่หาอาจารย์จากทาง
จิ๋นนานเล่า" เสาจงถามอย่างระมัดระวัง

ที่ซานตง เต็งโจวจัดเป็นสถานที่ที่ค่อนข้างห่างไกลความเจริญ
การศึกษาไม่สู้ก้าวหน้านัก คิดหาอาจารย์สตรีสักคนหาใช้เรื่องง่าย ๆ ไม่
ตรงกันข้ามกับจิ๋นนานที่เจริญรุ่งเรืองกว่า สถานที่หรือก็มีให้เลือกมากกว่า
เต็งโจวนัก เขาไม่เข้าใจว่าเหตุใดเงินอิงถึงทิ้งไกลเลือกไกลเช่นนี้

ได้ยินอีกฝ่ายถามเช่นนั้นเงินอิงก็ยิ้มขึ้น นางถอนหายใจตอบ
"ข้าเองก็เชื่อว่าจะไม่อยากทำเช่นนั้น ทว่าความคิดอ่านของคนที่นี่หาได้
เปิดกว้างไม่ อาจารย์สตรีเหล่านั้นทะนุถนอมชื่อเสียงเหนืออื่นใด ยากจะ
พูดจาชักจูงได้"

นางถึงกับขอให้หลี่เหิงช่วยถาม แต่ถึงกระนั้นก็มีผลลัพท์อันใดไม่
อาจารย์สตรีที่มีความรู้ในจิ๋นนานส่วนใหญ่ล้วนแต่เป็นคุณหนูตระกูลใหญ่
น้อยนักที่จะยินดีปรากฏตัว

เงินอิงตัดสินใจว่าหากหาไม่ได้ ถึงตอนนั้นนางคงได้แต่ต้องบากหน้า
ยืมตัวอาจารย์จากสำนักศึกษาสกุลหลี่มาสักสองสามคน เงินอิงเองก็
รับหน้าที่สอนหนังสือได้บางส่วน หลี่ชื่อเองก็เช่นกัน

ทว่าเรื่องพวกนี้ล้วนแต่เป็นเรื่องในภายภาคหน้า พูดตอนนี้ออกจะ
เร็วเกินไปอยู่สักหน่อย

จู่ๆ เงินอิงก็เหมือนจะนึกอะไรขึ้นได้ นางเอ่ยปากถาม "พ่อบ้านเซา
เพิ่งกลับมาจากเต็งโจว ไม่ทราบว่าย่านพ่อได้ยินข่าวเรื่องค่ายผู้อพยพ
ที่นั่นบ้างหรือไม่"

เสาจงตะลึงไปชั่วขณะก่อนจะกลับมาได้สติอย่างรวดเร็ว เขาค้อมกาย
กล่าว "หากคุณหนูสามหมายถึงเรื่องเพลิงไหม้ที่เกิดขึ้นในค่ายผู้อพยพละก็

ผู้น้อยพอได้ยินมาอยู่ข้างขอบ"

"เอ?" จีนอิงมองดูอีกฝ่ายด้วยดวงตาเป็นประกาย นางถามต่อ
"ไม่ทราบที่ท่านพอจะเล่ารายละเอียดให้ข้าฟังได้หรือไม่"

เจ้าจรงีบบอก "วันนั้นผู้น้อยบังเอิญอยู่ที่ฝั่งไหลพอดิ คื่นเกิด
เพลิงไหม้ผู้น้อยอยู่ในบ้านมองเห็นแสงไฟ ท้องฟ้าแดงฉานไปกว่าครึ่ง
ด้านนายท่านผู้เฒ่าเพราะใส่ใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นยิ่ง เข้าวันที่สอง
จึงสั่งให้ผู้น้อยออกไปสืบข่าว ทว่าค่ายผู้อพยพนั้นมีทหารเฝ้าอยู่ ผู้น้อย
จึงสืบข่าวรู้ก็แต่ว่าจุดที่เกิดเพลิงไหม้นั้นเกิดขึ้นทางฝั่งตะวันตก คนที่
พักอยู่ที่นั่นก่อนหน้านี้ล้วนเคยใช้ชีวิตอยู่ที่ท่าเรือ นอกจากเรื่องพวกนี้
เรื่องอื่นอันใดผู้น้อยล้วนไม่ทราบ"

ที่แท้ก็เป็นคนที่เคยตกอยู่ภายใต้การควบคุมของพวกไ้บ้ง

จีนอิงพยักหน้าเจี๊ยบๆ ขณะกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง ุ่ๆ นางก็
เห็นคนสองคนเดินมาจากไกลๆ ที่เดินอยู่ทางด้านหน้าคือหลางถึงอวิ

นางรู้สึกประหลาดใจจึงรีบเจี๊ยบเสียงลงทันที

เมื่อครู่หลางถึงอวิเพิ่งจากไป แล้วเหตุใดถึงย้อนกลับมาอีก หรือว่า
เกิดเรื่องอันใดขึ้น?

ครันคิดได้เช่นนั้นนางก็เรียกหลัวมามาให้ส่งเจ้าจรงออกไป ส่วน
พวกหลางถึงอวิก็เดินใกล้เข้ามาทุกขณะ

จีนอิงกวาดตามองคราหนึ่งก่อนจะพบว่าคนอีกผู้หนึ่งที่เดินตาม
หลางถึงอวิอยู่ทางด้านหลังคือ...

เยี่ยซิง!

"เยี่ยซิง?" นางอุทานออกมาเบาๆ คราหนึ่ง ใบหน้าฉายแวว
ประหลาดใจอย่างเก็บงำไว้ไม่อยู่ "ท่าน...ท่านมาได้เช่นไร"

เยี่ยงตบเพิงสั้นๆ พลงย่นึงอยู่ทางด้านหลังของหลางถึงอวี๋
ไม่ขยับ "คุ้มครองผู้คน"

<https://bit.ly/3RGFZxO>